

ALFRED HITCHCOCK

VỤ BÍ ẨN CƠN NGUYỄN KHÔNG ĐỂU

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Alfred Hitchcock

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

LỜI CẢNH CÁO CỦA ALFRED HITCHCOCK

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

LỜI CẢNH CÁO CỦA ALFRED HITCHCOCK

Thưa các bạn đọc giả, đây là một câu chuyện phiêu lưu mới của Ba Thám Tử Trẻ, nhóm bạn năng động thích điều tra mà tôi luôn thích thú được kể

cho các bạn nghe. Ba cậu vừa mới giải được một vụ bí ẩn vừa độc đáo vừa bổ ích. Tôi nghĩ câu chuyện đáng để các bạn quan tâm.

Thật vậy, có gì độc đáo hơn là việc làm sáng tỏ một vụ bí ẩn từ thời chiến tranh Mê-hi-cô? Một vụ bí ẩn về một con ngựa không đầu, về một thanh gươm truyền thuyết cần đá quý và về một bộ ba tên lưu manh đã bị lãng quên từ lâu, nhưng đến hơn một trăm ba mươi năm sau mới tìm lại được dấu vết...

Và còn gì bổ ích hơn là phát hiện rằng các tài liệu lịch sử cổ xưa và dính đầy bụi không phải lúc nào cũng nói sự thật?... Hay dù sao, cũng phải biết đoán ý nghĩa tiềm ẩn khi đọc!

Nói chung, đó là văn đề mà ba thám tử sẽ giải quyết suốt ở những trang sau đây. Động cơ hành động của các bạn thật đáng khen: ý muốn không vụ lợi là giúp đỡ dòng họ Alvaro danh giá và kiêu hãnh, mà tổ tiên là những công dân đầu tiên đến sống ở Californie - và đương nhiên là sở thích tìm tòi và phiêu lưu.

Trong cuộc điều tra mà các bạn sắp đọc, Ba Thám Tử Trẻ sẽ tỏ ra thông minh và dũng cảm, hai đức tính làm cho bộ ba này trở nên danh tiếng với những bạn yêu thích bí ẩn.

Cái gì? Bạn nào nói mình chưa bao giờ nghe nói đến Ba Thám Tử Trẻ? Nếu vậy thì phải nhanh chóng làm quen thôi!

Sếp của bộ ba, thông minh xuất chúng, là Hannibal Jones, cạnh tranh nổi với khả năng tư duy của cậu chỉ có... số cân thân thể tròn trịa của chính cậu. Hai bạn đồng hành của Hannibal là Peter Crentch, một cậu to cao khỏe mạnh nhưng không thích mạo hiểm vô ích, và Bob Andy điềm đạm và chăm chỉ. Ba bạn sống tại Rocky, một thành phố nhỏ nằm ven Thái Bình Dương, cách Hollywood vài cây số. Tổng hành dinh của ba thám tử chỉ là một chiếc xe lán cũ bị lãng quên và chôn vùi dưới một đồng đồ phế thải,

trong kho bãi đồ linh tinh của ông bà Jones.

Bây giờ, khi đã giới thiệu xong rồi, các bạn hãy nhanh nhanh lật sang trang và đi theo ba thám tử trẻ vào những bí ẩn và nguy hiểm... nếu các bạn đủ can đảm!

ALFRED HITCHCOCK

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 1

CHẠM MẶT

- Ê! Hannibal ơi! Diego Alvaro muốn gặp cậu! - Peter Crench vừa la vừa chạy qua cổng trường học Rocky.

Đang tan trường, Hannibal Jones và Bob Andy đứng bên lề đường chờ Peter.

- Mình đâu có biết cậu quen với Diego - Bob quay sang Hannibal nói.

- Thật ra mình không quen nhiều - Hannibal trả lời - Diego theo nghe các buổi thuyết trình của Câu Lạc Bộ Lịch Sử Californie cùng với mình, nhưng đặc biệt có thái độ kín đáo và ít nói. Diego muốn gì ở mình vậy Peter?

- Mình không biết. Diego chỉ nhờ hỏi cậu xem cậu có đồng ý gặp trước sân vận động sau khi tan trường. Diego hy vọng rằng cậu sẽ dành ít thời gian cho cậu ấy. Cách ăn nói rất trịnh trọng, như thể có chuyện rất quan trọng.

- Có thể Diego cần dịch vụ của Ba Thám Tử Trẻ - Hannibal nói.

Peter nhún vai.

- Cũng có thể! Nhưng Diego đòi nói chuyện với cậu mà thôi.

- Các cậu sẽ đi cùng mình - Hannibal quyết.

Peter và Bob im lặng gật đầu, rồi đi theo Hannibal. Hai cậu đã quen vâng lời sếp, mà không hỏi han gì. Với tư cách là sếp có bộ óc thiên tài của Ba Thám Tử Trẻ, Hannibal thường quyết định thay nhóm. Tuy nhiên thỉnh thoảng, Peter và Bob cũng phản đối và bắt bẻ ý kiến của sếp. Peter, cao lớn và khỏe mạnh, rất ghét thói quen của Hannibal hay lao mình vào nguy hiểm, khi đang tiến hành cuộc điều tra. Bob, nhỏ hơn và luôn ham học hỏi, khâm phục trí thông minh của Hannibal, nhưng đôi khi cũng không đồng tình với kiểu cách liều mình của sếp. Dù sao, có một điều chắc chắn: có Hannibal Jones, cuộc sống không bao giờ buồn tẻ. Hannibal giỏi đánh hơi các vụ bí ẩn và biến chúng thành những cuộc phiêu lưu lý thú. Cho nên, thông thường ba thám tử trẻ rất hợp tình nhau.

Đi theo sếp, Bob và Peter queo ở góc tòa nhà trường học và đâm ra một con đường yên tĩnh, có hàng cây mọc hai bên. Ở cuối đường là sân vận động; tức là sân thể thao dành cho học sinh. Ba bạn rùng mình trong chiếc áo gió mỏng. Buổi chiều thứ năm tháng mười một này cũng có nắng, nhưng lại có gió thổi.

- Mình không thấy Diego đâu hết - Bob mở căng mắt ra sau cặp kính, khi bộ ba bước gần đến sân vận động.

- Nhưng mình lại thấy một kẻ khác - Peter càu nhàu - Nhìn xem ai đằng kia kìa!

Cách cổng sân vận động hai bước, có một chiếc xe nhỏ mui trần đang đậu, loại xe đa năng thường gọi là "xe tải nhẹ nông trang". Một ông lão bồi to cao mập mạp, mặc quần Jean, đội mũ vành rộng và đi ủng, đang ngồi sau lay lái. Cạnh ông có một cậu bé gầy, mũi dài. Trên cửa xe, có dòng chữ mạ vàng nắn nét đề Nông trang Norris.

- Skinny Norris! - Bob nhú mày nói khể - Nó làm cái quái gì ở đây? Không hiểu...

Trước khi Bob kịp nói ra suy nghĩ của mình, cậu bé cao nghều đã nhìn thấy ba thám tử và kêu lên:

- Ủa! Đệ tử mập của Sherlock Holmes cùng hai chú khuyến trung thành kìa!

Cùng lúc, Skinny phá lên cười khinh bỉ. Skinny, tên thật là Skinner Norris - địch thủ truyền kiếp của Ba Thám Tử Trẻ. Là cậu ấm của một doanh nhân giàu có, Skinny luôn cảm thấy cần phải khoe khoang và chứng tỏ mình thông minh hơn Hannibal Jones. Nó không bao giờ thành công, nhưng luôn tìm cách chọc gậy vào bánh xe Ba Thám Tử Trẻ.

Vì lớn hơn ba thám tử vài tuổi, nên Skinny có được bằng lái xe. Thậm chí nó có chiếc xe riêng để chạy. Ba Thám Tử Trẻ vừa ganh tị với chiếc xe thuận lợi để đi lại nhưng cũng rất ghét thái độ của nó.

Hannibal không thể nào làm ngơ trước câu chửi cuối cùng của Skinny, nên cậu dừng lại trước cổng vào sân vận động và hỏi lớn tiếng:

- Bob ơi, cậu có nghe ai đó nói gì không?
- Không, mình không nghe gì cả, mà mình cũng không thấy ai hết.
- Nhưng mình nghĩ thấy một ai đó! - Peter nói và giả vờ hít hít - Mùi hôi lắm!

Ông cao bồi mập vừa cười vừa liếc nhìn Skinny. Skinny đỏ mặt, nhảy xuống xe, nắm chặt nắm đấm, bước thẳng về phía ba thám tử. Skinny đang há miệng để nói, thì giọng của một người mới đến vang lên gần đó:

- Hannibal Jones ơi! Mình xin lỗi vì đến trễ. Mình cần nhờ cậu một việc. Một cậu bé mảnh khảnh, tóc đen và mắt màu sẫm vừa mới xuất hiện bên cạnh ba thám tử trẻ. Cậu đứng thẳng người nên trông có vẻ lớn. Cậu mặc quần jean cũ chật, đi đôi ủng ngắn và mặc chiếc áo sơ mi cũ sờn, trắng, có thêu màu. Cậu nói không rõ giọng nước nào, nhưng kiểu cách ăn nói làm cho người ta nhớ đến cung cách lịch sự của Tây Ban Nha thời xưa.

- Nhờ loại việc gì vậy Diego? - Hannibal hỏi.

Skinny phá lên cười.

- Sao, mập! Giờ cậu lại chơi với bọn ngoại quốc nữa à? Đúng là thằng mập. Cậu nên cho bọn này trở về Mê-hi-cô thì hơn. Cậu sẽ giúp cho tất cả chúng tôi.

Diego Alvaro nhanh n

hẹn quay lại. Động tác của Diego nhanh và im lặng đến nỗi cậu đứng trước mặt Skinny trước khi Skinny kịp cười xong.

- Hãy rút lại lời mới nói đi - Diego ra lệnh - Và xin lỗi nữa.

Tuy nhỏ tuổi hơn, thấp hơn và yếu hơn, nhưng Diego vẫn đứng vững trước mặt đối thủ. Thái độ trang nghiêm buộc người ta phải nể Diego.

- Tào lao! - Skinny kêu - Ta không đời nào đi xin lỗi một tên Mê-hi-cô.

Không nói một lời, Diego tát vào cái mặt đang cười của Skinny.

- Đồ...

Bằng một cú đấm, Skinny làm cho Diego ngã nằm xuống đất. Diego ngồi

dậy ngay và định đâm vào kẻ thù. Skinny lại cho Diego ăn đất, Diego ngồi dậy, và lại ngã xuống nữa. Skinny không dám cười nữa. Skinny đẩy Diego ra ngoài đường, thật xa, và nhìn quanh, như mong cá ai đến can ngăn trận đấu không cân xứng này.

- Ê! Có ai chịu giữ dùm thằng nhỏ này không?

Hannibal và Peter bước hai bước tới. Tên cao bồi mập cười và nhảy xuống xe.

- Đủ rồi, Alvaro - tên cao bồi nói - Thôi đi, nếu không mày sẽ bị ăn đòn nặng đấy.

- Không! - Một giọng nói kiêu hãnh vang lên.

Tất cả lặng người. Người vừa mới nói như hiện hình không biết từ đâu. Nhìn anh giống y hệt Diego, nhưng lớn tuổi hơn. Tuy cao hơn, nhưng anh cũng mảnh khảnh như Diego: bộ xương nhỏ nhắn và cơ bắp mềm mại. Cũng giống như Diego, mặt và tóc anh màu nâu sậm... Và cũng giống như Diego, anh mặc quần Jean cũ sờn, ủng đi ngựa ngắn và áo sơ mi đen, thêu đỏ và vàng. Anh đội mũ sombrero vành rộng có viền những đồng tiền bạc nhỏ. Anh chàng mới xuất hiện trông khá đẹp trai, ánh mắt lạnh lùng và cương quyết.

- Không ai được can thiệp vào - anh phán - hai cậu bé phải tự giải quyết lấy.

Ông cao bồi nhún vai và quay trở về chiếc xe tải nhẹ, tựa lưng vào xe. Ba thám tử trẻ cảm thấy lo sợ thái độ hung hãn của người mới đến và bằng lòng với vai trò khán giả của mình. Skinny trừng mắt nhìn mọi người và chuẩn bị chạm mặt tiếp với Diego. Diego đứng ngay giữa đường nằm chặt nằm dấm và lao tới tấn công.

- Được rồi. Chính mày muốn thế - Skinny gầm gừ.

Hai đối thủ vật nhau trong khoảng không gian giữa xe tải nhẹ và xe ô tô mới đến. Skinny đột ngột nhảy lùi ra phía sau để lấy trớn giáng đòn khủng khiếp quyết định vào Diego.

- Cẩn thận! - Bob và Peter đồng thanh la lên.

Cú nhảy lùi khiến Skinny nằm trên đường chạy của một chiếc xe đang

phóng hết tốc độ đến. Skinny không rời mắt khỏi Diego và không nhìn thấy nguy hiểm đang tới!

Người lái xe thẳng gấp, nhưng rõ ràng là không thể nào dừng kịp. Khi đó, Diego phóng tới, bằng cú hất vai đẩy Skinny xa khỏi chiếc xe nguy hiểm. Hai cậu bé cùng lăn ra đường, kịp thời tránh chiếc xe dừng lại cách đó vài mét.

Hai thân hình bất động nằm trên mặt đường. Tất cả những người chứng kiến hoảng hốt lao tới.

Đột nhiên, Diego động dậy rồi từ từ ngồi dậy, một nụ cười trên môi. Diego bình an vô sự. Đến lượt Skinny nhúc nhích và đứng dậy. Cậu cũng không bị sao... Nhờ Diego đẩy ra, Skinny đã được cứu mạng.

Bob và Peter vui mừng vỗ vai Diego, trong khi người lái xe chạy đến.

- Xin có lời khen về sự nhanh trí và phản ứng nhanh nhẹn của cậu! - Ông nói với Diego - Tôi thấy là không có bị thương, phải không?

Sau khi khen Diego một lần nữa và kiểm tra rằng chuyện này chỉ gây hoảng sợ chứ không gây tai hại gì, ông ra đi.

Skinny đứng bất động giữa đường, mặt tái xanh và thân run rẩy.

- Đúng là cậu may mắn thật - ông bạn cao bồi vừa nói vừa phui bụi trên áo Skinny.

- Dường như... dường như Diego đã cứu sống mình - Skinny vẫn còn xúc động nói cà lăm.

- Dĩ nhiên là cứu sống cậu rồi - Peter kêu - Cậu phải mang ơn Diego suốt đời đó.

Skinny miễn cưỡng nói lí nhí:

- Cám ơn Diego.

- Cậu chỉ cám ơn mình - Diego nói - thế thôi sao?

Skinny không hiểu, hỏi lại:

- Ý cậu nói sao?

- Mình chưa nghe cậu xin lỗi - Diego giải thích.

Skinny nhìn trừng trừng không trả lời.

- Cậu phải xin lỗi vì những gì cậu đã nói lúc nãy - Diego nói.

Skinny đỏ mặt.

- Nếu cậu đòi, thì được vậy. Mình rất tiếc là...

- Đủ rồi - Diego ngắt lời.

Diego quay lưng lại với Skinny và bỏ đi.

- Này... Skinny định nói.

Rồi cậu nhìn thấy Hannibal, Bob và Peter đang nhìn mình và cười khẩy,

Skinny giận đỏ mặt, rồi leo lên xe tải.

- Cody ơi! - Skinny nói với ông cao bồi - Đi khỏi đây, nhanh!

Ông cao bồi liếc nhìn Diego và anh chàng người nước ngoài đáng vẻ quý phái đang đứng cạnh cậu bé.

- Tôi đoán rằng cả hai sắp gặp khá nhiều rắc rối - Cody nói.

Xong, ông nhảy lên xe tải và nổ máy.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 2

DÒNG HỌ ALVARO KIÊU HÃNH

Trong khi lời đe dọa của Cody vẫn còn vang bên tai, Ba Thám Tử Trẻ nhận thấy rằng Diego khiếp sợ nhìn theo chiếc xe đang chạy xa dần.

- Tính kiêu hãnh ngu xuẩn của mình - Diego rên - Sẽ hại mình mất!

- Không có đâu - Người đứng bên cạnh Diego nói - Không. Em đã hành động đúng. Đối với một người dòng họ Alvaro, danh dự là trên hết.

Diego quay sang các bạn.

- Xin giới thiệu đây là anh Pico, anh mình, trưởng gia đình. Anh Pico ới, đây là Hannibal Jones, Peter Crentch và Bob Andy.

Pico Alvaro trịnh trọng chào bộ ba. Anh chưa đầy hai mươi lăm tuổi, nhưng dù mặc bộ y phục sồn cũ, trông anh vẫn giống như quý tộc Tây Ban Nha.

- Senores, chúng tôi rất hân hạnh được biết các bạn.

- Chúng em cũng thế - Hannibal trả lời bằng tiếng Tây Ban Nha.

- À - Pico mỉm cười nói - Em biết nói tiếng Tây Ban Nha hả Hannibal?

- Một chút thôi. Không giỏi bằng anh nói tiếng Anh đâu.

- Chúng tôi nói tiếng Tây Ban Nha bởi chúng tôi rất hãnh diện về di sản của mình, nhưng chúng tôi là người Mỹ, và do đó, cũng nói được tiếng Anh.

Peter nóng lòng đặt câu hỏi đang quan tâm:

- Ông cao bồi Cody định nói gì khi tuyên bố rằng các anh sắp bị rắc rối?

- Ôi! Đe dọa chơi vậy thôi.

- Em không nghĩ vậy đâu, anh Pico ới - Diego xen vào - ông Norris...

- Không cần em phiên các bạn của em với chuyện của ta, Diego à.

- Anh bị rắc rối à? - Hannibal hỏi - Với Cody và Skinny Norris hả?

- Ồ, không có gì quan trọng hết! - Pico cam đoan.

- Ăn cắp trang trại nhà ta mà không quan trọng à? - Diego phản đối.

- Nói ăn cắp là nói hơi quá, nhưng...

- Hay anh kể cho bọn em nghe đi - Hannibal đề nghị.
 - Thì... chuyện thế này - Pico nói sau khi suy nghĩ - Cách đây vài tháng, ông Norris có mua trang trại đất sát trang trại nhà chúng tôi. Ông dự định mua tất cả những trang trại lân cận để tập trung lại thành một vùng rộng lớn. Nên ông ta thêm thường trang trại chúng tôi, là tài sản duy nhất của gia đình. Ông đề nghị mua với giá rất khá, nhưng chúng tôi đã từ chối, khiến ông ấy nổi giận. Vì đất nhà chúng tôi có bể chứa nước, ở suối Santa Inez, ông Norris cần nước này. Khi thấy chúng tôi từ chối, ông ấy có đề nghị trả giá cao hơn. Vô ích. Khi đó, ông ấy nổi điên lên. Thậm chí ông ấy đã sai Cody đi kể với cảnh sát trưởng rằng trang trại của chúng tôi là mối nguy hiểm nếu xảy ra cháy, vì chúng tôi không đủ người để dập tắt đám cháy.
 - Cody là ai vậy? - Bob hỏi.
 - Giám đốc trang trại của ông Norris. Ông Norris chỉ là doanh nhân, ông đầu tư mua đất, nhưng không biết gì về trồng trọt và nuôi gia súc.
 - Cảnh sát trưởng không buộc tội được gia đình anh chứ? - Peter hỏi.
 - Không. Nhưng chúng tôi sống cơ cực và đặc biệt là phải trả thuế. Ông Norris đã phát hiện điều này và hy vọng thuyết phục được chúng tôi. Và nếu chúng tôi không đóng thuế kịp thời hạn...
 - Anh có thể vay ngân hàng - Hannibal gợi ý - Cầm cố đất nhà anh.
 - Rất tiếc! - Pico thở dài - Ngân hàng chỉ cho vay khi biết chắc là sẽ lấy lại được tiền. Và họ không quan tâm đến đất nhà không có lời. Nhưng tôi cũng cầm cố được trang trại với ông già hàng xóm, bác Emiliano Paz. Bác ấy đã ứng tiền cho tôi đóng thuế. Nhưng tôi không đủ khả năng mua lại khoản cầm cố... và chính chỗ này Hannibal có thể giúp được.
 - Bằng cách nào?
 - Khi tôi còn sống, không mảnh đất nào được bán đi - Pico khẳng định - Nhưng trong suốt nhiều năm, dòng họ Alvaro đã thu thập được nhiều món đồ giá trị: bàn ghế, đồ mỹ nghệ, sách quý, v.v... Tôi rất buồn khi phải bán đi, nhưng đã đến lúc phải làm. Tôi biết rằng chú Titus buôn bán đồ cổ và tôi biết ông ấy lương thiện trong làm ăn, ông ấy có mua được không?
 - Em bảo đảm là mua - Hannibal khẳng định - Ta đi gặp chú Titus đi!
- Hannibal mồ côi cha mẹ và sống với chú Titus và thím Mathilda ở Rocky.

Ngay đối diện nhà ở là cửa hàng của chú thím: kho bãi đồ linh tinh, được đặt tên là Thiên Đường Đồ Cổ. Cửa hàng này danh tiếng khắp Californie. Trong đó có những đồ dùng thiết yếu, và cả những món rất đẹp như đồ bằng gỗ chạm trổ, bằng đá hoa cương và sắt rèn. Chú Titus có nhiệm vụ lùng sục các vùng, tìm kiếm đồ cũ rẻ để mua về. Chú quan tâm đến mọi thứ, nên chú đồng ý ngay lời đề nghị của Pico Alvaro.

- Đến đó xem có những gì mua được, còn chờ gì nữa - Chú nói, mắt sáng rỡ.

Một hồi sau, xe tải nhẹ chạy về hướng bắc, phía khu đồi, chỗ trang trại gia đình Alvaro. Hans, một trong hai anh cùng người Đức làm phụ tá cho chú Titus, đang cầm tay lái. Chú Titus và Diego ngồi cạnh Hans. Hannibal, Bob và Peter chen nhau ngồi phía sau. Mặt trời vẫn còn chiếu, nhưng những đám mây đen xuất hiện phía sau đồi núi. Ai cũng mong là sẽ có mưa, vì tháng năm vừa qua chưa rơi giọt mưa nào.

- Trang trại chúng tôi may mắn có bể chứa nước, vì mực nước đang rất thấp.

Anh huơ tay chỉ vùng xung quanh.

- Xưa kia, toàn bộ vùng đất này thuộc dòng họ Alvaro. Từ bờ Thái Bình Dương cho đến vùng đồi núi.

- Trang trại Alvaro! - Bob kêu - Bọn mình có được nghe nói đến ở lớp học. Vua Tây Ban Nha đã cấp đất cho dòng họ của anh.

- Đúng - Pico gật đầu - Cách đây lâu lắm rồi, tổ tiên chúng tôi đã di dân đến Tân Thế Giới. Juan Cabrillo, người Âu đầu tiên phát hiện Californie, đã đòi lấy đất này cho Tây Ban Nha vào năm 1542. Nhưng Carlos Alvaro đã đến Mỹ sớm hơn nhiều, ông là lính của Hernan Cortès, khi nhà chinh phục này đánh thắng đế chế Aztèque và xâm chiếm Nam Mê-hi-cô vào năm 1521.

- Vậy tổ tiên anh đã đến Californie vào lúc nào? - Hannibal hỏi.

- Rất lâu về sau. Người Tây Ban Nha chỉ đến lập địa ở Californie hơn hai thế kỷ sau Cabrillo. Do vùng này nằm rất xa Tân Tây Ban Nha, tức Mê-hi-cô tương lai. Và có dân da đỏ hiếu chiến sống ở những vùng giữa. Suốt một thời gian dài, người Tây Ban Nha chỉ đến được Mê-hi-cô bằng đường biển. Chỉ đến năm 1769, trung úy Gaspar de Portola mới phái một đoàn quân về

hướng bắc và đến San Diego bằng đường bộ. Tổ tiên tôi, trung úy Rodrigo Alvaro, tháp tùng đại úy. Họ đi ngược lên đến San Francisco. Chính vào thời ấy, ông Rodrigo đã để ý đến bờ biển Rocky và về sau quyết định đến đó sinh sống. Ông xin vùng đất mình thích và được thống đốc Californie cấp vào năm 1784.

- Em tưởng là vua Tây Ban Nha cấp chứ? - Peter bắt bẻ.

- Theo một nghĩa, thì đúng là vậy. Mọi vùng đất Tây Ban Nha chính thức thuộc nhà vua. Nhưng thống đốc Mê-hi-cô và Californie có quyền cấp đất nhân danh nhà vua. Ông Rodrigo được chia hơn hai mươi hai ngàn acre đất. Nay gia đình chúng tôi chỉ còn khoảng một trăm. Qua thời gian, nhiều lô đất đã bị lấy cắp hoặc bán đi. Khi Californie được nhập vào Hoa Kỳ vào năm 1848, gia đình chúng tôi bị thuế làm nghèo đi hẳn. Cuối cùng đất nhà chúng tôi trở nên quá nhỏ và không sinh lời nữa. Tuy nhiên, gia đình chúng tôi đã luôn tự hào về gốc gác Tây Ban Nha - Mêhicô của mình, và trên đất chúng tôi vẫn còn tượng của Cortès đại tướng. Dòng họ Alvaro rất quý đất nhà mình, dù có bị thu hẹp đi đến mấy.

- Và ông Norris muốn giành lấy đất của gia đình anh - Peter thốt lên.

- Ông ấy sẽ không lấy được đâu - Pico cương quyết tuyên bố - Đây là một vùng đất quá khô cằn để nuôi gia súc đại trà, nhưng cho phép nuôi vài con ngựa, trồng cây bơ và rau cải. Xưa kia ba và chú phải lên thành phố làm việc thêm để nuôi sống trang trại. Nhưng giờ, hai người đã mất, thì tôi và Diego phải cố gắng thay thế hai người đàn ông.

Sau khi leo lên đồi, xe đến một vùng gần như bằng phẳng. Con đường cong về hướng tây, phía bên phải có con đường đất cắt ngang. Pico chỉ:

- Đường này dẫn đến trang trại Norris.

Xa xa có nhiều tòa nhà. Xe vượt qua cầu đá nhỏ bắt qua một con suối cạn.

- Suối Santa Inez - Pico thông báo - Nó đánh dấu ranh giới của khu đất thuộc chúng tôi. Suối sẽ cạn cho đến mùa mưa. Bể chứa trên con suối này, cách đây khoảng một dặm, gần vùng núi kia.

Vùng núi ấy thật ra chỉ là một dãy đồi nhỏ và dốc, giống như những ngón tay mọc từ những ngọn núi cao hơn. Đột nhiên Pico chỉ một bức tượng to

lớn, hiện rõ trên nền trời, trên một chỗ nhô cao. Tượng một người đàn ông cưỡi ngựa, tay đưa lên cao, ông có vẻ như dẫn đầu một đội quân vô hình nào đó phía sau.

- Cortès, nhà chinh phục - Pico hãnh diện nói - Biểu tượng của dòng họ Alvaro. Người da đỏ đã làm bức tượng này cách đây gần hai thế kỷ. Tướng Cortès là vị anh hùng của gia đình chúng tôi.

Qua khỏi ngọn đồi cuối cùng, xe vượt qua một cây cầu khác bằng qua một ghềnh thác cũng khô cạn.

- Một con suối khác à? - Peter hỏi.

- Ước gì được như vậy - Pico thở dài - Thật ra đây chỉ là con rạch thôi. Nước mưa tích lại sau các trận bão lớn, nhưng không có nguồn suối núi, như Santa Inez.

Sau khi chạy dọc theo một đại lộ có trồng cây bơ, xe đến một sân rộng lớn.

- Chào mừng các bạn đến trang trại Alvaro! - Pico nói.

Ba Thám Tử Trẻ bước xuống xe. Trước mắt là một nông trại thấp và dài, tường trắng, mái ngói đỏ. Mái hiên có cột chống xếp hàng dọc mặt trước nhà. Phía bên trái có kho thóc một tầng, tiếp đó là bãi quây gia súc. Những cây sồi che mát trang trại. Nhưng rất tiếc, các cấu trúc của trang trại có vẻ khá hư hỏng.

Hannibal chỉ cho chú Titus xem bức tượng Cortès, nhìn thấy rất rõ từ sân.

- Có bán không? - Chú Titus hỏi thăm ngay.

- Không - Pico trả lời - Nhưng chắc chắn chú sẽ tìm nhiều thứ mua được trong kho thóc.

Tất cả bước vào kho thóc. Trong kho khá tối. Để nhìn rõ hơn, Pico cời nón vành rộng treo vào cái móc gỗ. Chú Titus và Ba Thám Tử Trẻ chưng hửng nhìn những kho báu chất đống nước mắt mình. Kho thóc được chia làm hai phần. Một nửa dành cho thiết bị của trang trại, nửa kia dùng làm kho. Trong kho này chất đống những bàn, ghế, đèn dầu, màn, bàn viết, bồn tắm và cả xe kéo hai bánh.

- Dòng họ Alvaro có nhiều nhà - Pico giải thích - Nay chúng tôi chỉ còn một nhà, nhưng bàn ghế của các nhà kia đã được gom về đây.

- Tôi mua tất - Chú Titus phẫn khởi kêu.
- Nhìn kìa - Bob nói - Bộ áo giáp cũ... nhưng còn rất tốt.
- Gươm. Yên ngựa cần bạc - Peter hoa mắt nói theo.

Khách đã bắt đầu hăng hái lục lạo. Chú Titus đã chỉ được nhiều thứ muốn ưu tiên mang đi trước, thì bên ngoài có tiếng la lớn. Mọi người lắng tai nghe. Giọng nói khác đáp lại tiếng ban đầu. Khi tiếng nói đến gần, mọi người nghe rõ:

- Cháy! Cháy!

Cháy? Tất cả đồ xô ra sân...

Alfred Hitchcock
Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu
Dịch giả: Đài Lan
Chương 3
ĐÁM CHÁY

Khi ra khỏi kho thóc, có thể nghe mùi khói nhẹ. Hai người đàn ông đang la lối và quơ tay múa chân ngoài sân.

- Pico! Diego! Kia!

- Phía sau đập!

Pico tái mặt. Anh vừa mới thấy cột khói bay lên trên vùng đồi khô vàng, ở hướng bắc, cho biết là mối nguy hiểm đặc biệt kinh khủng trên vùng đất không có nước này: hỏa hoạn!

- Chúng tôi đã báo lính cứu hỏa và trạm kiểm lâm - một người đàn ông giải thích - Nhanh! Lấy xẻng và rìu!

- Phải cố đi thật nhanh đến đó - người đàn ông kia nói - Lấy ngựa đi!

- Lấy xe đi nhanh hơn - Hannibal đề nghị.

- Đồng ý - Pico tán thành - Xẻng và rìu trong kho thóc.

Hans lao nhanh đến xe, trong khi cả bọn đi lấy dụng cụ. Diego và chú Titus leo lên buồng lái cạnh Hans. Phần còn lại chen nhau ngồi phía sau. Pico hỗn hển giới thiệu hai người đàn ông đã báo động đám cháy.

- Leo Guerra và Porfirio Huerta, bạn chúng tôi. Từ nhiều thế hệ, hai gia đình này làm việc cho dòng họ Alvaro. Anh Leo và anh Porfirio có nhà nhỏ ven rừng và có việc làm ở thành phố. Nhưng hai anh cũng giúp thêm cho gia đình chúng tôi ở trang trại.

Hai người đàn ông chào các thám tử rồi lo lắng theo dõi đường chân trời, trong khi xe đang chạy trên con đường đất.

Bây giờ cột khói đã dày hơn, hầu như che mặt trời. Xe chạy qua một vườn trồng rau rộng lớn, rồi một khu cỏ nhốt ngựa. Sau khi đi song song với con rạch khô cạn và vùng đồi, con đường queo ở ngay chân núi. Đám cháy nằm bên phải. Hans rẽ đúng hướng rồi chạy thẳng đến chỗ đám cháy. Xe đi qua một đập cũ bằng đá. Trên đập, sông Santa Inez rẽ về hướng nam. Ngay phía

đăng sau đập, là bể chứa, chỉ còn là một ao nước bên chân đồi. Vừa mới qua khỏi đó, có thể thấy rõ ngọn lửa cháy xuyên qua khói.

- Dừng! - Pico la lên.

Xe thắng lại cách đám cháy một trăm mét. Lửa đang ùn ùn tiến tới. Mọi người nhảy xuống xe.

- Nhanh! - Pico ra lệnh - Ta hãy đào đường hào trong đám bụi cây khô và vứt đất vào đám lửa. Hy vọng có thể chuyển hướng đám cháy về phía ao.

Đám cháy lan rộng thành hình nửa vòng tròn hai bên sông, phía trên "bể chứa". Ngọn lửa đỏ làm cho khói càng đen hơn. Vừa mới có màu xanh xám, cây có hiện chỉ còn là tàn lửa và tro.

- Cũng may là không có gió - Peter nhận xét - Ta hãy nỗ lực đào.

Cả nhóm như phân tán thành hình quạt, đối mặt với đám cháy hung dữ, và tiến hành chặt bụi cây cỏ, đào rãnh không sâu, cố dập tắt đám cháy bằng đất mới xúc lên.

- Nhìn kìa! - Bob đột ngột hét lên - Skinny và Cody!

Phía bên kia lòng sông cạn, xe tải nhẹ trang trại Norris và nhiều xe khác đang cho người cầm rìu và xẻng bước xuống, tất cả bắt tay vào việc ngay. Đích thân ông Norris có mặt ở đó, ra lệnh cho công nhân.

Bây giờ hai nhóm, bên này và bên kia lòng sông Santa Inez, đang đấu tranh với lửa... Chưa đầy nửa tiếng, tất cả lực lượng trong vùng đã tập hợp tại hiện trường. Những người bảo vệ rừng đang vật lộn với xe ủi và hóa chất. Người của cảnh sát trưởng cùng làm việc với nhóm cứu hỏa. Bơm nước và các loại xe chống lửa khác hoạt động không ngừng. Lính, người tự nguyện đến từ khắp nơi. Xe tải nhẹ của chú Titus và của Norris chờ tiếp viện liên tục. Trực thăng phun chất lỏng đặc biệt vào lửa, động cơ máy bay gây tiếng vang dội trong núi. Nhưng đám cháy chưa chịu lùi.

Suốt một tiếng, cuộc chiến không rõ ai thắng ai thua. Khói làm cho không khí khó thở đối với người cứu hỏa. Tuy nhiên, nhờ không có gió và hành động tức khắc của nhóm Alvaro và nhóm Norris, cán cân nhanh chóng nghiêng đi. Đám cháy chậm lại. Nhưng không dứt.

- Nỗ lực lên! - Đội trưởng đội cứu hỏa và trưởng nhóm tình nguyện la lên - Can đảm lên!

Mười phút sau, Hannibal mệt lả ngừng tay để lau trán ướt đầm mồ hôi. Khi đó Hannibal cảm thấy mát trên má và la lên thật lớn:

- Mưa! Anh Pico! Chú Titus ơi! Trời mưa! Trời mưa!

Những giọt mắt to bắt đầu rơi. Bầu trời đột ngột tối sầm lại và trời mưa xối xả ào xuống những khuôn mặt đen đúa đổ mồ hôi giàn giụa. Tiếng vui mừng reo lên. Dưới trời mưa, đám cháy kêu rít lên, tiếng sấm vang lên. Chẳng bao lâu khói tràn ngập tất cả. Ngọn lửa vẫn tiếp tục cháy âm ỉ đây đó trên dốc đồi, nhưng nguy hiểm đã qua. Những người tình nguyện ra về, để lại đội cứu hỏa làm việc.

Dơ dáy, ướt sũng và kiệt sức, Pico Alvaro và cái bạn quyết định không chờ anh Hans về cùng xe - anh đi một chuyến cuối cùng - mà đi bộ về trang trại.

- Không xa đâu - Pico tuyên bố - và đi bộ sẽ giúp cho ta ấm người, bởi vì mưa lạnh lắm.

Cả nhóm bước xuống con đường chật hẹp, có nhiều xe choán đầy. Mưa đã bớt mạnh. Hannibal, Bob và Peter nhìn thấy trước mặt chỗ đất nhô ngăn cách sông Santa Inez với con rạch khô cạn.

- Ta sẽ đi đường tắt này - Pico chỉ cho các bạn - Theo tôi!

Sau khi đi dọc theo đập, cả bọn đến một mô đất rộng phủ đầy bụi cỏ, ngay chân chỗ đất nhô lên cao. Chính mô đất này chặn kín con rạch ở hướng đông. Trước khi rẽ vào một con đường mòn, mỗi người quay lại liếc nhìn phía sau lưng. Toàn bộ cánh đồng hai bên sông phía trên đập chỉ còn là tro.

- Đất cháy này sẽ không giữ được nước - Leo Guerra thở dài - Nếu cứ mưa tiếp, thì sẽ rất tai họa.

Cả nhóm im lặng bước theo đường mòn, rồi theo bờ sông hơi bị bùn. Phía bên kia sông Santa Inez, có thể thấy con đường đất dẫn đến trang trại Norris, cũng có nhiều xe đậu.

- Đất nhìn thấy từ đây có phải là thuộc gia đình Norris không? - Bob hỏi.

- Phải. Sông đánh dấu ranh giới của hai bên từ quốc lộ đến đập. Đập và sông ở phía trên hoàn toàn thuộc đất chúng tôi.

Cả nhóm tiếp tục bước nối đuôi nhau. Khói bay khắp nơi, nhưng mưa đã

dứt.

Peter vẫn còn sức bước mạnh mẽ, Hannibal theo sát phía sau. Hai thám tử đi đầu đến khúc quẹo trước mọi người.

- Hannibal! Nhìn kìa! - Peter đột ngột run rẩy la lên.

Trên chỗ đất nhô cao trước mặt, thấy mờ hồ qua các làn khói, một người đàn ông cưỡi một con ngựa đen to. Con ngựa đứng trên hai chân sau đang đập không khí bằng hai móng trước. Nhưng còn cái đầu của nó...

- Ồồồ!- Hannibal thốt ra. Ngựa... ngựa... ngựa... nó không có đầu!

Con ngựa đang giậm chân trên đồi không có đầu.

- Chạy! - Peter hét lên.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 4

CON NGỰA KHÔNG ĐẦU

Con ngựa không đầu như đang phóng về phía cả nhóm qua làn khói. Bob và Diego xuất hiện đúng lúc Peter và Hannibal chuẩn bị chạy trốn. Được báo động qua tiếng la của Peter, chú Titus, Pico, Leo và Porfirio vội vàng bước trên con đường hẹp.

- Nó không có đầu! - Peter la lên một lần nữa - Ma!

Bob đứng sững lại, ngược mắt nhìn con ngựa đen và kỵ sĩ. Khói đang tan đi.

- Babal! Peter! - Bob nói - Đó chỉ là...

- Tượng Cortès, các bạn à! Khói bay nhẹ làm cho tượng như sống lên.

- Không thể là tượng Cortès được - Peter đáp - Tượng ngựa có đầu mà.

- Ồ! Đầu ngựa! - Diego chứng hửng kêu - Mất rồi. Anh Pico ơi! Có kẻ đã làm bể tượng nhà ta rồi.

- Thấy rồi! - Pico mới đến nói.

Tất cả tiến đến gần tượng. Ngựa và kỵ sĩ được tạc trong những khối gỗ to, ngoại trừ đầu, tay, chân, gươm và yên được làm riêng và gắn vào sau. Con ngựa sơn màu đen. Dưới yên cao, những vết sơn màu sặc sỡ làm cho người ta nghĩ là có tấm vải màu đặt trên lưng ngựa cho đẹp. Người kỵ sĩ cũng được sơn đen, ngoại trừ bộ râu màu vàng, mắt xanh và mép áo giáp đỏ. Nước sơn phai khá nhiều.

- Nguyên tắc phải sơn lại tượng thường xuyên - Diego giải thích - Nhưng lâu lắm không có ai lo việc này. Dường như gỗ bắt đầu mục rồi.

Trên cỏ, cạnh ngựa, là cái đầu ngựa với cái mõm hé mở màu đỏ. Pico chỉ một có tô kim loại nặng nằm cách đó hai bước.

- Đây là vật làm vỡ đầu con ngựa của tướng Cortès: hũ hóa chất dập lửa. Chắc bị rơi từ máy bay trực thăng.

Peter đã bình tĩnh lại và đang ngồi chồm hổm xem xét đầu ngựa, vẫn còn

dính một phần cổ. Đầu và cổ đều rỗng, như thể người thiết kế tượng muốn giảm trọng lượng của khúc gỗ trước khi gắn vào khối thân thể của tượng. Peter nhìn thấy một cái gì đó trong chỗ hổng và rút ra.

- Cái gì đây? - Peter ngạc nhiên nói.

Hannibal lấy vật đó từ tay Peter. Đó là khối hình trụ bằng da, dài và thanh, có chỗ trang trí bằng kim loại, nhưng rỗng không.

- Trông giống như bao kiếm hay bao gươm - Hannibal nói.

- Quá to! - Bob bắt bẻ - Cây gươm sẽ lủng lảng trong đó. Mà không có gì để treo vào thắt lưng.

- Xem nào! - Đến phiên Pico cầm lấy và nói - Ồ! Hannibal nói đúng phần nào. Không phải là bao, mà là cái bảo vệ bao. Người ta cho vũ khí và bao trong đây, khi không dùng nữa. Cái bảo vệ bao trông rất cũ xưa.

- Cũ à? Vậy thì có giá à? - Diego hy vọng hỏi - Biết đâu, đây là cái bảo vệ bao của thanh gươm Cortès. Peter ời, nhìn thử trong cái đầu....

Peter đã loay hoay lục lạo bên trong đầu con ngựa. Rồi Peter đứng dậy xem xét phần cổ còn dính trên tượng. Cuối cùng, cậu thở dài:

- Trong đó không còn gì nữa. Thân và chân dường như bằng gỗ đặc.

- Đừng ảo tưởng, Diego à - Pico nói - Thanh gươm Cortès đã mất mấy đời rồi.

- Thanh gươm quý à? Peter hỏi.

- Nghe nói là quý - Pico trả lời - nhưng đôi khi tôi vẫn tự đặt câu hỏi. Có thể đó chỉ là thanh gươm bình thường, được truyền thuyết tô điểm thêm. Gươm đã thuộc dòng họ chúng tôi rất lâu.

- Gươm có thuộc Cortès thật không? - Bob hỏi.

- Có, nếu tin lịch sử dòng họ Alvaro. Tổ tiên chúng tôi là ông Carlos Alvaro, người đầu tiên trong dòng họ đặt chân lên lục địa này, xưa kia đã cứu giúp quân đội Cortès thoát khỏi một vụ phục kích. Để tỏ lòng biết ơn, Cortès đã tặng thanh gươm cho Don Carlos. Trước đó, Cortès đã được chính vua Tây Ban Nha ban tặng thanh gươm trong một buổi lễ long trọng. Tay cầm bằng vàng khối và cán đá quý, cũng như bao gươm và phần lưỡi gươm. Rodrigo Alvaro vẫn còn sở hữu thanh gươm khi đến đây lập nghiệp.

- Rồi chuyện gì xảy ra với thanh gươm? - Hannibal hỏi.

- Gươm biến mất vào năm 1846, khi cuộc chiến ở Mêhicô bắt đầu, khi lính Mỹ đến Rocky.

- Ý anh nói rằng lính Mỹ đã lấy cắp thanh gươm à? - Peter kêu.

- Có lẽ là thế - Pico nói - Bất cứ quân đội nào, khi chiếm đóng trên đất kẻ địch đều cho là đương nhiên phải "chôm" những gì mình thích. Về sau, các sĩ quan khẳng định là họ chưa bao giờ nghe nói đến thanh gươm Cortès, và cũng có thể là đúng như vậy. Ông kỵ của tôi, Dan Sebastian Alvaro, đã bị người Mỹ giết chết trong khi chạy trốn để không bị bắt. Ông té xuống biển và người ta không bao giờ tìm thấy xác ông. Tướng chỉ huy Mỹ của quân đội đồn trú ở Rocky nghĩ rằng thanh gươm đã biến mất xuống biển cùng với chủ sở hữu của nó. Dù sao, không ai thấy lại gươm bao giờ. Cũng có thể đó chỉ là thanh gươm tầm thường được tổ tiên chúng tôi mang theo khi chạy trốn.

- Nhưng không ai thật sự biết số phận của thanh gươm... - Hannibal nhận xét.

- Anh Pico! Trang trại!

Diego vừa mới lo lắng la lên, tay chỉ một điểm chính xác phía bên kia đồng ruộng. Mọi người kinh hoàng la lên: nhà gia đình Alvaro đang cháy!

- Kho thóc cũng cháy - Titus Jones thốt lên.

- Nhanh! - Pico hét lên.

Cả đoàn lại qua đồng ruộng. Ngọn lửa đâm thẳng lên trời. Khói của đám cháy mới này hòa vào đám khói còn bay lơ lửng gần chỗ cháy bụi cỏ khô. Xe cứu hỏa đang đậu ngoài sân trang trại và người cứu hỏa đang loay hoay với vòi phun. Rất tiếc! Đúng lúc Pico cùng mọi người đến nơi, nhà và kho thóc đều sụp đổ, chỉ còn lại đồng đổ nát bốc khói.

- Không có hy vọng gì - trưởng lính cứu hỏa nói với Pico - Chúng tôi rất lấy làm tiếc, anh Alvaro à! Có lẽ tia lửa từ đám cháy cỏ đã gây nên vụ cháy khác ở đây.

- Làm sao được? - Bob phản đối - Hầu như không có gió thổi mà.

- Sát mặt đất thì không có. Nhưng có khi gió thổi khá cao trên mặt đất. Chuyện này từng xảy ra rồi. Chỉ cần vài ngọn lửa con là đủ làm cho mấy tòa nhà cũ này bốc cháy. Mưa cũng không bảo vệ nổi. Nếu thấy sớm hơn về

việc đang xảy ra ở đây, chúng tôi đã có thể can thiệp kịp thời. Nhưng khói dày đặc quá...

Vách tường cuối cùng sập xuống. Không còn gì để cháy nữa. Pico và Diego im lặng đứng nhìn thảm họa. Chú Titus và Ba Thám Tử Trẻ kinh hoàng không biết phải nói gì.

- Trong kho thóc có bao nhiêu là đồ tuyệt đẹp! - Cuối cùng Peter thở dài.

Tất nhiên là không còn gì.

- Mất hết - Pico nói - Ta lại không có bảo hiểm nữa!

- Ta sẽ xây lại trang trại - Diego giận dữ tuyên bố.

- Tất nhiên rồi - Anh của Diego đồng tình - Nhưng làm sao mua lại khoản cầm cố đây? Và cách nào giữ được đất để xây nhà.

- Chú Titus ơi - Hannibal nói khẽ - Ta đã thỏa thuận mua tất cả những gì có trong kho thóc. Hiểu theo một cách, những thứ đó thuộc về ta. Cháu nghĩ, ta nên thanh toán.

Chú Titus phân vân một chút, rồi quyết định:

- Đồng ý! Chú nghĩ cháu nói đúng, Hannibal à. Giao kèo là giao kèo. Pico...

Pico lắc đầu:

- Không được, các bạn à. Tôi rất cảm ơn lời đề nghị hào phóng của các bạn, nhưng danh dự buộc tôi phải từ chối. Bởi vì danh dự là tất cả những gì mà chúng tôi còn lại. Chúng tôi sẽ bán đất cho ông Norris, trả nợ cho người láng giềng và sẽ đi tìm chỗ ở và việc làm ở thành phố, trừ phi chúng tôi quyết định quay lại Mêhicô.

- Nhưng gia đình anh là người Mỹ mà - Bob phản đối.

- Và biết đâu, anh sẽ tìm ra đủ số tiền mà anh cần - Hannibal nói tiếp.

- Tôi không thấy cách nào để tìm ra tiền cả - Pico rầu rĩ thở dài.

- Có thể có cách. Anh vẫn còn thời hạn để trả nợ mà, phải không? Và thế nào cũng có chỗ để anh ở tạm trong khi chờ chứ?

- Có - Diego trả lời - Ở nhà ông láng giềng, señor Paz.

- Và đúng là tôi còn thời hạn vài tuần lễ để trả nợ - Pico nói thêm - Nhưng tôi không hiểu ý cậu muốn nói gì, Hannibal à.

- Em nghĩ đến thanh gươm Cortès - thám tử trưởng giải thích - Nếu đúng là

gươm bị lấy cắp trong cuộc chiến tranh Mêhicô, thì chắc chắn gươm đã xuất hiện trở lại đây suốt thời gian này rồi. Nếu bị bọn lính ăn cắp, thì chắc chắn bọn chúng đã bán đi để lấy tiền. Do người ta không bao giờ nghe nói đến thanh gươm nữa, em nghĩ thanh gươm chưa hề bị ăn cắp. Có thể gươm đã được giấu đi, giống như cái bảo vệ bao mà ta vừa mới tìm thấy trong con ngựa!

- Anh Pico - Diego kêu lên ngay - Em tin chắc là Hannibal nghĩ đúng.

- Tầm bậy - Pico ngắt lời - Có thể có hàng ngàn lý do làm cho ta không bao giờ thấy lại thanh gươm. Gươm có thể đã bị biến nuốt mất cùng với Don Sebastian, hay đã bị vô tình hủy diệt. Hay có thể đám lính đã nhượng lại cho một gia đình cất giữ kín đáo suốt hơn một thế kỷ. Có khi gươm lại đang ở Trung Quốc không chừng. Việc tìm thấy cái bảo vệ bao gươm khiến các cậu kết luận vội vàng, nhưng có khi vật này không có liên quan gì đến thanh gươm Cortès. Muốn tìm lại gươm chỉ là chuyện ảo tưởng thôi. Hannibal à, hãy tin lời tôi.

- Có thể - Hannibal thừa nhận - Nhưng dù sao chắc chắn không phải do tình cờ mà cái bảo vệ bao gươm nằm trong tượng. Mà Don Sebastian có lý do chính đáng để giấu đi thanh gươm quý báu. Anh Pico ơi, nên tìm thử. Peter, Bob và em sẵn sàng giúp anh. Bọn em đã quen với việc đi tìm các đồ vật bị thất lạc.

- Bạn em là thám tử thực thụ, anh Pico à - Diego tuyên bố - Các cậu lấy danh thiếp cho anh Pico xem đi.

Bob đưa cho anh Pico tấm thiếp giới thiệu về hoạt động của bộ ba. Trên thiếp có ghi:

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

Thám tử trưởng: Hannibal Jones

Thám tử phó: Peter Crentch

Lưu trữ và nghiên cứu: Bob Andy

Thấy anh Pico đa nghi, Hannibal đưa thêm tấm thiệp thứ nhì có ghi dòng chữ như sau:

“Chúng tôi xác nhận người cầm thẻ này là thám tử tự nguyện hợp tác với lực lượng cảnh sát thành phố Rocky.

Xin mọi người hãy giúp đỡ người mang thẻ, nếu có yêu cầu.

Samuel Reynold

Cảnh sát trưởng”

- Tôi thấy các cậu đúng là thám tử thật - Pico thừa nhận - nhưng tôi vẫn nghĩ rằng các cậu ảo tưởng hoài công. Làm thế nào tìm lại được dấu vết của một vũ khí đã mất tích cách đây hơn một thế kỷ?

- Anh cứ để các bạn làm thử đi - Diego năn nỉ.

- Cậu có mất gì đâu - Chú Titus nói thêm.

Pico nhìn trang trại đổ nát rồi thở dài:

- Được! Cứ tìm thử! Tôi sẽ cố hết sức để giúp đỡ các cậu. Nhưng hãy tha lỗi cho tôi, nếu tôi không lạc quan. Trước tiên, các cậu sẽ bắt đầu từ đâu?

- Em chưa biết, nhưng em sẽ suy nghĩ - Hannibal hứa.

Trong khi đó, Hans đã đến cùng chiếc xe tải nhẹ. Gia đình Alvaro, có Guerra và Huerta hộ tống, lên đường đến nhà ông láng giềng Emiliano Paz. Xe tải nhẹ của ông Jones đi về nhà. Ba thám tử trẻ ngồi phía sau.

- Anh Pico nói đúng - Peter nói - Bọn mình sẽ bắt đầu từ đâu đây?

- Câu trả lời nằm trong tay cậu - Hannibal đáp và chỉ cái bảo vệ bao gươm mà bạn đang cầm - Cậu có để ý mấy ký hiệu nhỏ khắc trên kim loại trang trí không? Ta sẽ gọi điện thoại cho bác Hitchcock. Bác sẽ chỉ cho ta một người nào đó biết giải mã ký hiệu này. Mình đã có ý nghĩ sơ sơ về chuyện này và, nếu mình không lầm, ta đang nắm phần đầu của một hướng sẽ dẫn ta đến thanh gươm Cortès!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 5

CUỘC ĐIỀU TRA BẮT ĐẦU

- Tuyệt vời! - Giáo sư Marcus Moriarty reo lên - Không còn nghi ngờ gì nữa, các cậu à! Cái bảo vệ bao gươm này mang ấn chương hoàng gia Castille.

Chiều thứ sáu hôm đó, Ba Thám Tử Trẻ đang ở trong văn phòng của vị giáo sư, một chuyên gia về lịch sử Tây Ban Nha và Mêhicô, mà ông Hitchcock đã giới thiệu và gửi gắm ba bạn. Ngày hôm đó, ngay sau khi tan học, bộ ba đã xin được anh Hans chở đến Los Angeles, đến nhà vị giáo sư danh tiếng.

- Hiển nhiên - giáo sư nói tiếp - là vật này đã từng thuộc vua Tây Ban Nha vào đầu thế kỷ thứ XVI. Các cậu tìm thấy ở đâu vậy?

Hannibal tiết lộ cho giáo sư biết và kể về pho tượng.

- Cái bảo vệ bao gươm này có đủ xưa cổ để có thể nghĩ là của thanh gươm Cortès của gia đình Alvaro không ạ?

- Thanh gươm Cortes à? Thật ra, thì có, vật này thuộc cùng một thời đại. Nhưng thanh gươm danh tiếng đã bị mất tích cùng Don Sebastian, hồi năm 1846, trừ phi... chẳng lẽ các cậu đã tìm ra cả thanh gươm sao?

- Dạ không, thưa bác - Bob nói.

- Đúng hơn, là chưa tìm ra - Peter chỉnh.

- Bác làm ơn chỉ cho tụi cháu làm cách nào có thể tìm hiểu và biết xem chuyện gì đã thật sự xảy ra với Don Sebastian hồi năm 1846.

- Tôi nghĩ các cậu sẽ tìm thấy mọi tài liệu liên quan đến dòng họ Alvaro ở Thư viện Lịch sử thành phố Rocky - Giáo sư giải thích - Và cả một số liên quan đến cuộc chiến tranh Mehicô. Ở đó, hồ sơ lưu trữ phong phú lắm. Năm 1846 đặc biệt rất đáng nghiên cứu. Cuộc chiến tranh Mêhicô là một giai đoạn lạ lùng trong lịch sử Californie nói riêng và Mỹ nói chung.

- Tại sao vậy bác? - Bob hỏi.

- Tháng 4 năm 1846, chính phủ Hoa Kỳ đã tuyên chiến với Mêhicô để chiếm đất, dường như kể cả đất Californie. Dưới ách thống trị Mêhicô, nhiều người dân Californie sống một cuộc sống cơ cực. Phần lớn là những người yankee đến đó lập nghiệp, nhưng cũng có "trưởng trại" Tây Ban Nha cũ. Khi hải quân Mỹ phong toả các hải cảng Californie, hồi đầu cuộc chiến, thì không có sự kháng cự nào hết. Lính đóng quân dọc theo bờ biển. Một số lớn là lính tự nguyện thuộc đạo quân viễn chinh Mỹ của John C. Fremont. Thời đó, Fremont đang ở Californie và lính của ông cư xử như quân xâm lược trước khi có tuyên chiến.

- Ở trường, tụi cháu có được học về sĩ quan Fremont - Bob nói.

- Như tôi đã nói, hải cảng không hề kháng cự. Tất cả đã diễn ra nhẹ nhàng. Kể cả các trưởng trại Tây Ban Nha, tuy không thích tình hình, cũng không tỏ ra chống đối thực sự. Khi ấy, tướng chỉ huy Mỹ, do Fremont cử ở lại Los Angeles và có toàn quyền, đã hành động một cách tai hại, bắt giữ các chủ trang trại trong vùng và làm nhục họ một cách không cần thiết. Nhân dân nổi dậy. Tôi nghĩ Don Sebastian Alvaro đã là âm nhân của tướng chỉ huy này. Nếu sống, có lẽ ông đã lãnh đạo cuộc khởi nghĩa. Dòng họ Alvaro trung thành với Mêhicô. Dường như con trai của Don Sebastian đã chiến đấu cùng quân đội Mêhicô chống lại quân xâm lược Mỹ, chính tại Mêhicô. Nhưng ở Californie, cuộc chiến chỉ kéo dài vài tháng. Quân đội bị Mỹ trấn áp và Mêhicô chính thức nhượng Californie cho Hoa Kỳ vào năm 1848, khi hết chiến tranh.

- Vậy ở vùng của mình, người ta đã đánh nhau - Peter thốt lên - Nghe hấp dẫn quá!

Giáo sư Moriarty nghiêm khắc nhìn Peter.

- Cũng có thể chiến tranh là hấp dẫn, nhưng trải qua rất nhiều đau khổ... Tôi hiểu rằng các cậu nhỏ tuổi, các cậu say mê phiêu lưu... Vậy các cậu nghĩ rằng thanh gươm Cortès có thể còn trong xứ này và các cậu đang truy lùng gươm, phải không? Đã mấy thế kỷ nay, không hề thấy thanh gươm. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng đó chỉ là truyền thuyết. Tuy nhiên, tôi sẽ rất vui nếu các cậu thông tin cho tôi về công cuộc tìm kiếm.

- Tụi cháu sẽ thông tin, thưa bác - Hannibal trả lời - Cảm ơn bác đã giúp đỡ.

Trong khi đứng bên ngoài chờ anh Hans đi công chuyện cho chú Titus, ba Thám Tử Trẻ thảo luận sôi nổi.

- Các bạn à, mình nghĩ rằng ta không nên nói nhiều về thanh gươm Cortès - Hannibal nói - Sợ có nhiều người cũng muốn tìm để lấy riêng. Giáo sư đã cho ta biết rằng cái bảo vệ bao gươm thuộc cùng thời với thanh gươm và từng thuộc nhà vua Tây Ban Nha. Như vậy cũng đủ để cho ta hy vọng.

- Mình đoán chặng đường kế tiếp của bọn mình là Thư viện sử học? - Bob nói.

- Cậu định tìm cái gì ở đó, hả Babal? - Peter hỏi.

- Nếu mình đoán đúng, ta sẽ có thể tìm thấy một chi tiết chứng minh rằng các sự kiện năm 1846 không diễn ra đúng như phần lớn người ta nghĩ.

Hans đến cùng chiếc xe tải nhẹ, ba thám tử nhanh nhẹn lên xe. Khi đến Rocky, Hans cho ba cậu xuống ở Thư viện Sử học.

Phòng thư viện im lặng, chỉ chứa có sách, phiếu, bản đồ... và thư viện phó, ông này quen với ba thám tử và trêu chọc:

- Sao các thám tử, hôm nay theo vụ nào đây? Có người bị mất mèo con hay chó con, hay các cậu chạy theo một con mèo to hơn?

- To bằng thanh g... - Peter bắt đầu khoe.

Cú thúc cùi chỏ của Hannibal ngắt lời Peter.

- Xin lỗi! - Thám tử trưởng nói.

Rồi Hannibal mỉm cười với ông thư viện phó.

- Tụi cháu đến đây không phải để điều tra, mà chỉ để giúp Bob nghiên cứu: Bob được giao bài tập ở trường là viết lại về dòng họ Alvaro.

- Thư viện có hồ sơ riêng cho dòng họ Alvaro.

- Có thể trong hồ sơ thư viện còn có một tập liên quan đến Don Sebastian... của quân đội Mỹ chiếm đóng không? - Hannibal hỏi.

Ông phó thư viện đi lấy hồ sơ, hai thùng đầy ắp tài liệu. Ba thám tử trẻ hoảng sợ nhìn núi giấy tờ.

- Báo cáo đây, của quân đội, mới có năm 1846 thôi - phó thư viện tinh ranh nói - Thời đó, người ta khoái làm các báo cáo dài dòng.

Ba Thám Tử Trẻ khiêng đồng giấy vào một góc yên tĩnh.

- Mình sẽ lo hồ sơ Alvaro - Hannibal quyết định - Còn hai cậu hãy xem mấy báo cáo của quân đội.

Suốt hai giờ liền, ba bạn xem xét đồng giấy tờ trước mặt. Ông phó thư viện có việc dọn dẹp phải làm và để cho ba thám tử được yên. Phòng vắng vẻ và im lặng ngoại trừ những tiếng thở dài của Peter.

Cuối cùng, không còn gì để kiểm kê nữa, Bob và Peter đã chọn được hai bản báo cáo của quân đội thuộc năm 1846, còn Hannibal chỉ lấy được một bức thư vàng khè do thời gian.

- Đây là thư của Don Sebastian gửi cho con trai - thám tử trưởng giải thích - lá thư duy nhất mà mình thấy quan trọng. Của Don Sebastian viết khi bị tù ở Rocky, còn con trai ông là sĩ quan trong quân đội bên Mêhicô. Rất tiếc là thư viết bằng tiếng Tây Ban Nha cổ và mình không biết dịch chính xác lắm. Dường như thư nói rằng lính Mỹ đã bắt giữ Don Sebastian và giam nhốt ông trong một ngôi nhà gần biển. Thư có nói đến cái gì đó về người đến thăm nuôi, báo rằng phần còn lại đều ổn và người tù hy vọng sẽ được gặp lại con trai, sẽ chiến thắng quân xâm lăng. Có phải là bóng gió nói về chuyện vượt ngục không? Mình không chắc. Thư đề ngày 13-9-1846 và không hề nói gì đến thanh gươm.

- Cậu hãy nhớ lại đi - Peter nói - Ông ấy bị giam và không thể nói được gì nhiều. Hay ông ấy viết mật mã?

- Cũng có thể - Hannibal thừa nhận - Ta sẽ nhờ anh Pico dịch thư này cho đúng và...

- Có thể không cần đâu - Bob can thiệp và huơ một tài liệu - Đây là thông điệp của chính phủ Mỹ gửi cho con trai của Don Sebastian, khi ông José về nhà sau chiến tranh. Công văn tỏ lời hối tiếc của chính phủ về cái chết bi thảm của Don Sebastian, bị giết trong cuộc toan vượt ngục vào ngày 15-9-1846. Lính gác không còn cách nào khác, vì Don Sebastian có vũ trang và cố chống cự. Người tù bị bắn chết bằng đạn và té xuống biển. Sự việc do trung úy James Brewster báo cáo lại và được hạ sĩ William McPhee và lính Crane xác minh. Cả hai đều đang trực ở nơi giam giữ Don Sebastian vào ngày hôm đó.

- Câu chuyện này không cho ta biết thêm được gì - Peter bình luận - Anh Pico đã kể cho bọn mình nghe rồi.

- Nhưng bức thư không xác nhận hoàn toàn lời kể của anh Pico - Hannibal dăm chiêu bắt bẻ.

- Báo cáo của trung úy Brewster đính kèm bức thư - Bob nói - Cũng tưởng thuật sự việc y như thư, ngoại trừ có nói rằng Don Sebastian có vũ khí là... thanh gươm!

Peter và Hannibal buồn rầu nhìn nhau.

- Thanh gươm này đã được một người đến thăm nuôi bí mật chuyển cho Don Sebastian, theo lời trung úy - Bob nói tiếp - Vậy có lẽ Don Sebastian đã mang thanh gươm theo mình khi ngã xuống biển.

- Còn Peter, cậu đã tìm được gì? - Hannibal hỏi.

- Chỉ có bản ghi chú gửi cho một sĩ quan cấp trên, đề ngày 23 tháng chín, yêu cầu cho biết chi tiết về một vụ người Mêhicô tấn công đồn lính Los Angeles vào buổi sáng và cho biết rằng có vài người lính đã vắng mặt mà không xin phép trước ngày 16 tháng chín, và được xem như đào ngũ. Không nói gì đến Don Sebastian và thanh gươm.

Mắt Hannibal sáng lên.

- Peter ời, trong đó có nói tên các lính đào ngũ không?

- Chờ một chút! Có... Đó là trung úy Brewster, hạ sĩ McPhee và lính...

- Crane! - Bob kết thúc bằng tiếng reo.

Ở cuối phòng, ông phó thư viện ngẩng đầu lên và trách móc liếc nhìn Bob. Ba thám tử trẻ không hề thấy cái nhìn không hài lòng của ông.

- Brewster, McPhee và Crane! - Hannibal mãn nguyện lập lại - Bị tố cáo là vắng mặt từ ngày 16-9-1846.

- Úi chà! - Peter đột ngột hiểu ra và la lên - Giống tên của những tên đã bắn Don Sebastian!

- Tự cho là đã bắn Don Sebastian - thám tử trưởng chỉnh.

- Cậu nghi họ nói láo à? - Bob hỏi.

- Mình thấy rất khả nghi rằng ba quân nhân khẳng định đã giết chết Don Sebastian lại đào ngũ ngày hôm sau và không bao giờ quay về.

- Nghĩa là bọn chúng đã lấy cắp thanh gươm hả?

- Có thể lắm. Nhưng vậy thì ai đã giấu cái bảo vệ bao gươm trong tượng và để làm gì?

- Thật là kỳ lạ. Ta nên nói chuyện với anh Pico. Do hôm nay đã trễ rồi, sáng sớm mai, ta sẽ đi gặp anh ấy.

Ba thám tử sao chụp lại những tài liệu mình quan tâm, rồi dưới trời mưa tầm tã, quay về Thiên Đường Đồ Cổ, nơi Bob và Peter để xe đạp.

* * *

Chiếc xe đua màu đỏ đang đậu trước cổng. Skinny Norris ngồi tay lái. Nó gọi ba bạn bằng nét mặt khinh người.

- Ê, mấy đứa kia! Mình đến đây để cho các cậu một lời khuyên: hãy tránh xa chuyện của bọn Alvaro!

- Đe dọa hả? - Hannibal đáp lại ngay.

- Cha của cậu sẽ không bao giờ lấy được trang trại của họ - Peter tức giận la lên.

- Thế các cậu sẽ làm gì để ngăn cản được ba mình? - Skinny cười khẩy đáp.

- Bọn mình định tìm lại... - Peter bắt đầu nói.

Hannibal đá chân Peter để cản.

- Chúng tôi sẽ có cách, Skinny à.

- Vậy thì cố tìm nhanh lên. Trong không đầy một tuần nữa, trang trại đó sẽ thuộc về chúng tôi. Và bọn Alvaro sẽ gặp rắc rối to. Vì vậy mà các cậu nên lo chuyện mình hơn là xỏ mũi vào việc chúng tôi.

Nói xong, nó rồ máy, bỏ lại Ba Thám Tử Trẻ khá bàng hoàng. Kẻ thù có vẻ tự tin quá.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 6

TIN XẤU

Ngày thứ bảy hôm sau, Hannibal thức dậy sớm, và tuy trời vẫn mưa tầm tã, chuẩn bị đi xe đạp đến gặp Pico, cùng hai bạn. Nhưng chuyến đi phải dời lại sau, vì Bob và Peter có gọi điện thoại báo rằng bị cha mẹ giữ lại làm việc nhà. Thím Mathilda lợi dụng để trưng dụng Hannibal: thám tử trưởng phải bỏ cả buổi sáng để phân chia xếp loại đồng đồ chú Titus mới mua về. Cuối cùng sau khi ăn trưa xong, Hannibal biến đi được và chui vào Bộ Tham Mưu: một chiếc xe lán cũ kỹ, đã bị quên từ lâu dưới đồng đồ phế thải, trong xó kẹt kho bãi của ông bà Jones.

Ít lâu sau, Bob và Peter đến cùng sếp và cả ba mặc áo mưa, lên đường dưới trời mưa. Ba cậu đạp cực lực đến vùng đồi núi, chạy qua trang trại đổ nát của gia đình Alvaro và dễ dàng tìm thấy nhà ông hàng xóm Emiliano Paz. Đó là tòa nhà cũ, có kho thóc và hai nhà nhỏ, trong đó một là chỗ ở tạm cho anh em Alvaro.

Diego đang cửa gỗ trước cửa nhà.

- Anh Pico trong nhà - Diego nói - Các cậu vào nhanh đi. Các cậu có tìm thấy gì không?

Pico đang đốt lửa, mỉm cười khi thấy khách vào.

- À! Các bạn thám tử của ta đây rồi. Có gì mới không?

Hannibal lập lại những gì giáo sư Moriartt đã nói về cái bảo vệ bao gươm.

- Gần như chắc chắn là của thanh gươm Cortès - thám tử trưởng kết luận.

- Và Don Sebastian đã không bị giết khi chạy trốn! - Peter kêu.

- Đúng hơn - Bob chinh cậu bạn nóng tính của mình - có hy vọng ông ấy đã thoát được.

Khi đó Hannibal cho xem những bản phôtô của công văn gửi José Alvaro, bản báo cáo của trung úy Brewster về cái chết của Don Sebastian và cuối cùng là bản báo cáo về việc trung úy Brewster, hạ sĩ McPhee và lính Crane

đào ngũ.

- Mấy tài liệu này có thể giúp ích gì được cho ta? - Pico hỏi - Giấy tờ nói rằng Don Sebastian đã bị giết, là điều mà ta không có cứ gì mà không tin. Còn bản báo cáo của trung úy thì nói rõ rằng người chạy trốn cầm thanh gươm khi bị rơi xuống biển. Đó là chính xác những gì ông tướng Mỹ đã giải thích với gia đình tôi thời ấy.

- Anh không thấy kỳ lạ - Hannibal nhấn mạnh - rằng những người đã viết báo cáo về cái chết của Don Sebastian lại đào ngũ ngày ngày hôm sau sao? Một người đào ngũ, thì có thể là trùng hợp. Hai còn bỏ qua được. Nhưng cả ba thì sao?

- Đồng ý! - Pico thừa nhận - Vậy là đúng như tôi vẫn nghĩ, thanh gươm không nằm dưới đáy biển. Ba tên ấy đã lấy cắp trước khi giết chết Don Sebastian. Sau đó, bọn chúng viết báo cáo, rồi bỏ trốn cùng chiến lợi phẩm.

- Có thể. Nhưng anh hãy nhớ đến cái bảo vệ bao gươm. Ai đã giấu trong tượng? Hầu như chắc chắn chính là tổ tiên của anh đã tìm cách giấu thanh gươm quý báu khỏi mắt người Mỹ. Nhưng vì một lý do nào đó, ông đã cất riêng cái bảo vệ bao gươm.

- Có thể cũng chính là người đã bí mật trao gươm cho Don Sebastian - Pico gợi ý.

- Thêm một điểm lạ lùng trong lịch sử - Hannibal ghi nhận - Tự sao lại hầu như giao một thanh gươm quý báu cho kẻ thù? Nếu Don Sebastian cần vũ khí, đưa cho ông cây súng có hợp lý hơn không? Tự vệ bằng một thanh gươm cần đá quý đâu phải là việc dễ dàng.

- Hừm!

- Anh biết em nghĩ sao không? - Hannibal nói tiếp - Người Mỹ đã thật sự bắt giữ Don Sebastian để toan tính đoạt của ông thanh gươm Cortès. Em biết đó là điều mà giáo sư Moriaty nghĩ. Nhưng quân lính của Fremont có thể đã không chỉ muốn nắm được các tướng địa phương lãnh đạo cuộc kháng chiến, mà còn tham lam nữa. Câu chuyện về thanh gươm tuyệt quý, cũng như lịch sử của cả vùng này, đã đến tai bọn chúng. Khi đó, Don Sebastian đoán trước được diễn tiến sự việc, đã giấu thanh gươm vào tượng. Khi ông vượt ngục, trung úy Brewster và hai đồng lõa đã quyết định

lao theo dấu vết ông. Bọn chúng quyết định lấy cặp thanh gươm và đã nghĩ ra chuyện bắn súng và tù nhân bị chết để che giấu hành vi bí mật của mình. Rồi bọn chúng đào ngũ và lao đi tìm Don Sebastian và thanh gươm. Don Sebastian, sợ kẻ thù phát hiện ra chỗ giấu thanh gươm, đã đi lấy và giấu đi chỗ khác. Ông bỏ lại cái bảo vệ bao gươm trong tượng, để đánh lừa bọn chúng.

- Theo cậu, thì số phận Don Sebastian ra sao?

- Em không biết - Hannibal thở dài.

- Thật ra, cậu không biết được gì nhiều - Pico gật đầu nói - Cậu chỉ đưa ra giả thiết. Dù giả thiết có đúng phần nào đi nữa, thì Don Sebastian đã trốn đi đâu? Ông đã giấu thanh gươm chỗ nào? Và cậu sẽ làm thế nào để tìm ra thanh gươm?

- Khoan đã - Hannibal đáp và rút bức thư của Don Sebastian ra khỏi túi - Anh Pico ơi, anh có dịch được cái này không?

Pico cầm bức thư và liếc qua.

- Tôi biết bức thư này - Pico tuyên bố - Ông nội tôi thường đọc đi đọc lại, hy vọng tìm ra một chỉ dẫn nào đó liên quan đến thanh gươm bị mất. Hoài công! Thôi, bức thư nói thế này:

"Lâu đài Condor

13 tháng chín 1846

José con, ba mong con vẫn khỏe và chiến đấu như một người Mêhicô thực thụ. Người Mỹ đã chiếm đóng thành phố tội nghiệp của ta, còn ba thì bị bắt giam. Tại sao? Ba cũng không biết, nhưng ta có thể nghi ngờ, đúng không? Ba bị nhốt ở nhà Cabrillo, gần biển, và không ai được vào thăm ba hay được nói chuyện với ba. Các thành viên khác trong gia đình được an toàn và tất cả những thứ còn lại cũng thế. Ba hy vọng ta sẽ sớm được ăn mừng chiến thắng!"

Bob đã ghi chép lời dịch của Pico và đang đọc lại bức thư.

- Các cậu có để ý câu gợi ý đến lý do ông bị bắt giam không? - Bob nói - Đường như gợi ý rằng người Mỹ đang truy tìm thanh gươm, y như Hannibal đã nói.

- Và khi ông viết rằng gia đình được an toàn và “tất cả những thứ còn lại

cũng thế” - Peter reo lên - có phải ông muốn làm cho José hiểu rằng ông đã giấu được thanh gươm quý ở nơi an toàn không?

- Có thể các cậu đều nói đúng - Hannibal gật đầu - nhưng dù gì lá thư này cũng chứng tỏ rằng trung úy Brewster đã báo cáo láo.

- Tại sao? - Pico ngạc nhiên hỏi.

- Thì trung úy khẳng định rằng Bob Sebastian đã rơi xuống đáy biển cùng thanh gươm mà một người thăm nuôi đã bí mật chuyển vào tù cho ông. Nhưng bức thư cho ta biết ông tù nhân không được tiếp khách. Vậy là không ai có thể cung cấp vũ khí cho ông! Brewster chỉ muốn làm cho người ta nghĩ rằng thanh gươm đã bị mất, để cho cả bọn tự do hành động.

- Tôi hiểu - Pico nói - nhưng mà...

Tiếng còi bị đổ và tiếng chân bỏ chạy làm ngắt lời anh.

- Dừng lại! Dừng! - Tiếng nói bên ngoài la lên.

Ba thám tử và chủ nhà cùng lao ra ngoài, vừa đứng lúc để nhìn thấy một con ngựa chạy phi nước đại. Một người đàn ông lớn tuổi, tóc bạc, đang đứng ngoài sân.

- Có người đang đứng ở cửa sổ, nghe lén những gì cháu nói, Pico à. Bác đến nói chuyện với cháu, thì nhìn thấy hăn. Tên gián điệp nghe tiếng bác, nhảy xuống đồng cũi này và phóng lên ngựa để phía sau kho thóc.

- Ai vậy bác? - Diego hỏi.

- Mắt bác không còn được như xưa, cháu à. Người đàn ông hay cậu thanh niên? Bác không tài nào nói được.

Pico dẫn ông già vào nhà, mời ông ngồi gần cửa rồi giới thiệu ông với Ba Thám Tử Trẻ. Emiliano Paz mỉm cười với ba cậu.

- Kẻ nghe lén đứng đó lâu chưa bác? -Hannibal hỏi.

- Bác không biết. Bác thấy hăn, khi vừa mới bước ra khỏi nhà.

- Babal ơi, theo cậu, đó là ai vậy? - Peter lo lắng hỏi - Tại sao có kẻ muốn nghe lén ta?

- Mình không biết. Hy vọng kẻ đó không nghe ta nói về thanh gươm Cortès. Ông Norris sẽ mừng rỡ nếu lấy được thanh gươm.

- Với điều kiện là họ tìm ra nổi - Pico bắt bẻ.

- Em vẫn tin Don Sebastian biết rằng ba người lính toan lấy thanh gươm và

ông đã giấu đi - Hannibal tuyên bố - Và em còn tin chắc rằng ông đã để lại chỉ dẫn nào đó cho con trai trong bức thư này. Bị giam nhốt và đang lâm nguy, chắc chắn ông đã nghĩ đến chuyện hướng dẫn cho con trai José tìm ra kho báu.

Mọi ánh mắt lại dán vào bức thư.

- Hannibal! - Bob đột ngột la lên - Cậu có để ý đến tiêu đề không... ngay phía trên này? Lâu đài Condor! Đó là gì vậy? Anh Pico có biết không?

- Không biết - Pico thắc mắc nói - Có lẽ là tên địa danh. Thời đó và cả thời nay nữa, người ta thường ghi vào tiêu đề thư từ, địa điểm nơi đang viết thư, thành phố, trang trại, biệt thự...

- Nhưng Don Sebastian đã viết bức thư này ở ngôi nhà Cabrillo mà - Bob bắt bẻ.

- Còn nhà riêng của ông chính là trang trại của anh - Hannibal nói thêm - Trang trại có bao giờ mang tên lâu đài Condor không?

- Chưa bao giờ, người ta vẫn gọi là trang trại Alvaro.

- Vậy tại sao Don Sebastian đã đề cập đến lâu đài này trên tiêu đề thư? - Peter la lên - Trừ phi ông muốn chỉ một nơi đặc biệt cho con trai José của ông. Có thể lâu đài Condor là một chỉ dẫn.

Hannibal trải tấm bản đồ vùng ra. Thám tử trưởng đã chu đáo mang theo tấm bản đồ này. Cậu xem xét một hồi, cùng với các bạn xúm quanh, rồi thở dài:

- Không thấy lâu đài Condor nào trên đây. Nhưng... Khoan đã! Tấm bản đồ này là thời nay. Ta cần bản đồ năm 1846.

- Bác có tấm bản đồ cổ - Emiliano Paz nói.

Ông nhanh nhẹn bước ra khỏi phòng, về nhà và chẳng bao lâu quay về cùng tấm bản đồ đã ố vàng do thời gian. Bản đồ đề năm 1844 và được viết nửa tiếng Tây Ban Nha, nửa tiếng Anh. Pico và Hannibal cố đọc.

- Không có gì - cuối cùng Pico nói - Không có lâu đài Condor. Tôi đã nói là các cậu ảo tưởng viễn vông mà! Ảo tưởng sẽ không cứu được trang trại tội nghiệp của tôi đâu.

- Bác cũng e rằng trang trại mất thật rồi - Emiliano Paz nói và buồn bã lắc đầu - Bác sang đây để báo tin buồn. Bác đã cho các cháu mượn toàn bộ số

tiền mà bác có, bây giờ bác phải trả nợ của chính mình. Mà các cháu thì không thể trả tiền lại cho bác, vì bây giờ trang trại và toàn bộ số đồ đạc trong đó đã cháy hết rồi. Các cháu chỉ có một giải pháp duy nhất thôi: ông Norris có đề nghị bác là mua lại khoản cầm cố của các cháu. Rất tiếc là bác không còn cách nào khác. Bác sẽ buộc phải sớm nhượng lại cho ông ấy thôi.

- Tối hôm qua Skinny ám chỉ chuyện này đấy mà - Peter nói khẽ - Nó đã biết trước.

- Cám ơn bác đã báo cho tụi cháu, thưa bác Emiliano - Pico nói - Số phận đã phán thế. Mà bác phải hành động sao cho có lợi cho gia đình bác.

- Bác rất tiếc, các cháu à. Nhưng các cháu cứ tiếp tục sống ở nhà bác nhé.

- Tất nhiên, thưa bác. Gia đình bác là người thân với tụi cháu mà.

Ông già ra về, Pico ra ngoài chẻ củi.

- Thua rồi! - Diego thở dài, nét mặt tuyệt vọng.

- Chưa - Hannibal khẳng định - Ta sẽ tìm ra thanh gươm Cortès. Ngày mai, mình sẽ tập trung lại tất cả các bản đồ cũ mà mình tìm được. Rồi ta sẽ tìm thấy lâu đài Condor. Chắc chắn đó là một chỉ dẫn.

- Và bọn mình sẽ thành công - Bob và Peter đồng thanh kêu.

- Mình sẽ giúp các cậu - Diego cảm thấy được an ủi nói.

Bốn bạn mỉm cười.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 7

TẤM BẢN ĐỒ CŨ

Sáng chủ nhật, trời vẫn còn mưa. Diego mượn chiếc xe đạp và áo mưa của gia đình Paz, rồi lên đường đi Rocky. Diego gặp Hannibal trước Thư viện Sử học, khi sắp mười hai giờ trưa.

- Bob đang lục soát tất cả các bản đồ Thư viện thành phố - thám tử trưởng giải thích - còn Peter thì đã xoay xở xin phép được vào xem các bản đồ Sở địa chính.

- Mình cảm thấy là ta sẽ tìm ra lâu đài Condor - Diego tin tưởng nói.

Hai bạn bước vào Thư viện sử học. Nhiều người đang ngồi rải rác ở các bàn lặng lẽ đọc. Khi đưa hai bạn đến phòng bản đồ, ông phó thư viện nói:

- Dường như có người khác cũng quan tâm đến các tài liệu liên quan đến gia đình Alvaro. Một thiếu niên cao và gầy. Cậu ấy chủ yếu quan tâm đến các tài liệu mà cậu đã phôtô lại, Hannibal à. Tất nhiên tôi không nói về cậu cho cậu kia.

- Chính Skinny! - Hannibal thốt lên khi ông phó thư viện đã đi - Nó tò mò muốn biết ta đang tìm cái gì.

- Bởi vì nó biết các cậu đã tìm ra được nhiều điều có giá trị - Diego nhấn mạnh - Nó sợ các cậu tìm ra một kho báu có lợi cho gia đình mình.

- Hy vọng nó nghĩ đúng - Hannibal đáp - Nhưng ta có quá ít thời gian để thành công.

Trong phòng bản đồ, hai bạn chỉ còn lại một mình. Hai bạn tìm thấy tổng cộng năm mươi tấm bản đồ tương ứng với thời kỳ mình quan tâm. Một số bao trùm cả vùng, một số chỉ có vùng Rocky. Nhưng không thấy dấu vết lâu đài Condor bí ẩn đâu hết.

- Bản đồ trang trại Alvaro đây - Thám tử trưởng đột nhiên thông báo.

- Cậu thấy thời ấy, nó chiếm diện tích rộng lớn không - Diego rầu rĩ thở dài

- Vẫn không thấy nói đến Lâu đài đâu hết. Mà đây là tấm bản đồ cuối cùng rồi.

- Có khi Bob và Peter đã tìm thấy cái gì đó - Hannibal trả lời, không chấp nhận tuyệt vọng - Đi, ta hãy đến Bộ Tham Mưu chờ!

Hannibal đưa Diego vào nơi tuyệt mật bằng cách cho Diego trườn dọc theo một cái ống to giấu dưới một đồng vật liệu dẫn lên xe lán mật. Khi chui lên xe lán, Diego ngạc nhiên nhìn xung quanh: bộ tham mưu của ba thám tử được trang bị đầy đủ: bàn làm việc, điện thoại, máy đánh chữ, tập lưu trữ hồ sơ, thiết bị điện tử, phòng tối v.v...

- Tuyệt quá! - Diego khâm phục kêu.

- Bọn mình đã tập trung vào đây tất cả những gì cần thiết cho các cuộc điều tra. Tận dụng chỗ tối đa.

- Hèn gì các cậu dễ dàng thành công!

- Dễ dàng à? Nói hơi quá. Vụ thanh gươm Cortès này đặc biệt phức tạp. Thôi, ta hãy chờ Peter và Bob về.

Trong khi chờ, Diego xem xét sào huyệt của Ba Thám Tử Trẻ. Không thể nào nhìn ra ngoài cửa sổ xe lán. Có một núi đồ đạc linh tinh che giấu bộ tham mưu. Cửa sập đột ngột mở ra và Bob xuất hiện.

- Không có gì - Bob nói ngay và ngồi sụp xuống ghế - Mình tìm khắp mà không thấy gì.

Ba bạn tuyệt vọng nhìn nhau, rồi đến lượt Peter xuất hiện, cũng không mang lại tin vui.

- Nếu có Lâu đài Condor ở một chỗ nào đó - Peter buồn bã tuyên bố - chắc là chỉ có mình Don Sebastian và José biết thôi.

- Ta đi vào ngõ cụt rồi - Bob kết luận.

- Đừng bỏ cuộc các bạn ơi - Diego ứa nước mắt van xin.

- Suýt! - Peter ra lệnh và lắng tai nghe - Nghe kìa...

Sau một hồi im lặng, bốn bạn nghe thấy tiếng động khẽ trong kho bãi. Có kẻ đang đi lại, hết sức thận trọng.

- Tiếng động gần lại - Hannibal thì thầm - Có kẻ đang mò trong đồng đồ phế thải, có lẽ hy vọng tìm ra ta... một kẻ biết ta đang ở đâu đây và muốn

rình rập ta... Có ai bị theo dõi khi đi đến đây không?

- Mình không bị! - Bob khề khằng định.

- Mình... mình đi... hơi hấp tấp - Peter thú nhận - mình không để ý...

- Không ai được động dậy và nói chuyện - Hannibal ra lệnh.

Cuộc tìm kiếm tiếp diễn bên ngoài suốt vài phút nữa rồi im lặng.

- Bob! Cậu thử nhìn ra ngoài sân xem - Hannibal nói khề.

Bob lặng lẽ bước đến kính viễn vọng nhô ra khỏi xe lán. Nhìn từ bên ngoài trông nó giống như khúc ống thuộc đồng đồ phế thải. Bob kê mắt vào ống nhìn.

- Người ấy băng qua sân và ra đi - Bob thông báo - Ừa, chính là Cody, trưởng trang trại Norris, Ông ấy nhìn quanh để xem có bị ai thấy không. A! Đi rồi.

Bob quay lại:

- Có lẽ ông ta đi theo Peter, thử tìm xem bọn mình làm cái gì. Babal đi, cậu nghĩ có phải chính ông ta đã nghe lén ta hôm qua không?

- E rằng đúng ông ta. Skinny và Cody có vẻ rất quan tâm đến hành động của ta. Mình đang tự hỏi không hiểu họ có lý do nào khác ngoài chuyện muốn giúp ông Norris chiếm đoạt trang trại Alvaro không!

- Cậu nghĩ họ đã biết về thanh gươm và muốn lấy à? - Diego kêu.

- Rất có thể.

- Nếu họ biết cái gì đó hay hơn, thì họ giỏi hơn ta rồi - Peter nói mỉa.

- Mình cứ nghĩ chắc là sẽ tìm ra bản đồ cổ cho phép tìm ra lâu đài Condor - Hannibal thở dài.

- Có khi phải cần đến tấm bản đồ rất cổ Da Đỏ, và cả một ông già Da Đỏ, mới đọc ra - Peter lại nói đùa nữa.

- Peter! Cậu tìm ra rồi.

- Cái gì? - Peter ngạc nhiên nói.

- Cậu đã nói một bản đồ rất cổ... đó chính là lời giải cho vấn đề. Nếu Don Sebastian nêu một địa danh mà bất kỳ ai cũng có thể tìm thấy trên một bản đồ 1846, thì người Mỹ đã tìm ra rồi. Ông ấy biết rằng thư từ mình sẽ bị lính kiểm duyệt mà, nên ông đã nêu một địa danh trích từ một bản đồ quá cổ và

quá hiếm thời năm 1846 đến nỗi chỉ mình ông và José mới biết được. Mình chưa nghĩ đến việc xin thư viện các bản đồ thật cổ, mấy tấm bản đồ cổ được bảo quản riêng trong tủ kính. Nhanh, các bạn ơi! Ta hãy quay lại đó!

Bốn bạn lao vào đường hầm số hai. Trước khi ra đến bên ngoài, bốn bạn thận trọng kiểm tra xem Cody có núp đâu đó để rình rập không. Rồi tất cả chạy đến xe đạp. Rất tiếc! Đúng lúc cả bốn nhảy lên xe đạp, một giọng nói vang lên.

- Hannibal! - Thím Mathilda gọi phía bên kia đường - Cháu trốn ở xó nào vậy? Cháu quên rằng hôm nay là sinh nhật ông chú Mathieu à. Ông đang chờ. Năm phút nữa là ta đi. Cháu thay quần áo nhanh lên. Khi khác thì cháu sẽ đi chơi với bạn.

- Xui quá - Hannibal rên - Ông được tám mươi tuổi hôm nay. Mình quên mất. Cả nhà phải đi mừng ông ở Los Angeles và sẽ về khá trễ, chắc chắn. Các cậu phải đi một mình thôi!

Peter, Bob và Diego đành phải chấp nhận. Một hồi sau, ba bạn xin người giữ thư viện cho phép tham khảo các tấm bản đồ quý hiếm nhất.

- Thật ra thư viện có một tấm bản đồ từ năm 1790, nhưng phải giữ trong tủ có khóa, vì bị hư hỏng nhiều.

Bob đòi xem. Người giữ thư viện dẫn ba bạn vào gian phòng nhỏ, có nhiệt độ cố định. Ông mở ngăn tủ, lấy ra một tủ kính dài và đẹp có chứa tấm bản đồ rất cổ xưa, vẽ thô sơ trên tấm giấy dày bị vàng do thời gian. Ba bạn háo hức nghiên cứu bản đồ qua kính. Đột nhiên, Diego chỉ vào một khu trong vùng Rocky.

- Đây - Diego kích động reo lên - Viết bằng tiếng Tây Ban Nha. Lâu đài Condor!... Ngay trên đất của gia đình mình, nếu đường này đúng là sông Santa Inez!

- Thằng rồi! - Bob và Peter la lên.

Rồi ba bạn cảm ơn người giữ thư viện và chạy ra xe đạp.

Alfred Hitchcock
Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu
Dịch giả: Đài Lan
Chương 8
LÂU ĐÀI CONDOR

Mưa đã tạnh, nhưng vẫn còn những đám mây to đen che phủ ngọn núi trước mặt Bob, Peter và Diego. Đến con đường đất dẫn đi trang trại Alvaro, ba bạn đạp tiếp gần đến đập. Đến đó cả bọn dừng lại.

- Nếu mình đọc bản đồ đúng - Diego tuyên bố - thì Lâu đài Condor là ngọn núi đá kia. Ở cuối ngọn đồi cuối cùng. Sông Santa Inez ở phía bên kia.

Sau khi giấu xe đạp trong bụi cây ven đường, ba bạn lên đường, đi dọc theo con rạch về hướng ngọn núi đá cao.

- Có lẽ đúng nó - Diego nói khẽ nữa - Đúng chỗ bản đồ chỉ.

- Bây giờ Lâu đài Condor tên gì? Peter hỏi.

- Theo mình biết, thì không có lên.

Ở đó, ngọn đồi cao rất dốc. Lúc đầu, ba bạn leo khá dễ giữa các khối đá và bụi cây. Nhưng phần ba đoạn đường còn lại cực nhọc hơn. Cả ba lên đến trên cao, thở hổn hển vì mệt.

- Lâu đài Condor - Bob nói.

Từ trên cao có thể nhìn bao trùm toàn vùng, ngoại trừ phía bắc có núi cao chắn ngang. Thấy rõ đập. Dòng nước chảy và đất cháy khô hai bên bờ.

- Dòng Santa Inez đã to lên phía trên đập - Diego nhận xét - và đập bắt đầu cho nước qua. Nếu trời cứ mưa, thì ta sẽ sớm có con sông thật.

Bob chỉ chỗ đất nhô bên chân đồi:

- Xem chỗ đất nhô phân chia rạch và đập kia - Bob nói - Nếu không có nó, thì sẽ có sông như thật rồi.

Khi quay sang hướng tây, ba bạn có thể nhìn thấy con đường và con rạch sâu chạy tiếp cho đến trang trại Alvaro đổ nát ở hướng nam. Ở hẻm phía nam, có những ngọn đồi khác, thấp dần. Xa hơn nữa, nhìn thấy Rocky và cả Thái Bình Dương, là một khối đen tối vào lúc thời tiết xấu như thế này.

Cuối cùng ở hướng đông, nơi ba bạn đang đứng, sông Santa Inez quẹo về phía đông nam. Một dòng nước nhỏ lóng lánh trong lòng sông. Xa hơn nữa, là đất nhà ông Norris, với các tòa nhà và trại bò.

- Không hiểu tại sao người ta gọi nơi này là Lâu Đài Condor - Peter đột nhiên hỏi khê - Đâu thấy con chim tham mồi nào ở đây đâu!
- Có thể là do cái nhìn từ trên đỉnh núi: y như tổ condor.
- Condor là loại kên kên Nam Mỹ - Diego giải thích.
- Nguồn gốc cái tên không quan trọng - Bob xen vào - Ta đến đây tìm thanh gươm Cortès. Don Sebastian có thể giấu gươm chỗ nào?
- Chắc chắn là có chỗ giấu gần đây - Peter nói - Khe hở trong đá, hay cái hang. Tìm đi.

Ba bạn bắt tay vào việc, nhưng nhanh chóng nhận ra rằng “lâu đài” không có lỗ, không có khe. Đỉnh núi trơn tru như đá hoa cương. Ba bạn xem xét thật kỹ. Rất tiếc! Núi đá không có gì bí mật cả.

- Không ai giấu cái gì trong núi đá này cả - Peter thở dài - Ta hãy thử tìm thấp hơn một chút, trên sườn núi.
- Đồng ý - Bob gật đầu - Cậu hãy thám hiểm phía sông Santa Inez. Còn Diego và mình sẽ tìm phía con rạch.

Ba bạn bước xuống từ từ, lại tìm kiếm nữa. Peter hành động có phương pháp, xem xét sườn đồi thật kỹ, nhưng chỉ thấy vài cục đá, không có khe hở nào có thể dùng để giấu gươm. Cuối cùng Peter đành chịu thua và đi tìm Bob và Diego.

Hai bạn đã kết thúc cuộc tìm kiếm và cũng không tìm ra gì.

- Không hiểu có phải tổ tiên mình có chôn thanh gươm không nữa - Diego rên.
- Vậy thì không làm nổi - Peter kêu - Ta chỉ còn việc đào núi từ đỉnh xuống đáy, việc này mất khoảng một hai thế kỷ.
- Không có đâu, Diego à - Bob cắt ngang - Mình không nghĩ Don Sebastian

chôn thanh gươm. Nếu giả thuyết của Hannibal đúng, tức là Don Sebastian đã vượt ngục để giấu thanh gươm, thì ông không có nhiều thời gian trước mắt. Ta hãy tự đặt mình vào vị trí ông. Ông biết mình đang gặp nguy hiểm: rất có thể ông sẽ không thể nào quay lại để đào thanh gươm lên lại. Ông cũng biết rằng có thể José sẽ không về nước trong mấy năm, và cuối cùng ông biết rằng trung úy Brewster và đồng bọn đang theo ông sát gót. Nếu chôn thanh gươm dưới đất, thì ông phải để lại dấu nào đó cho con trai. Mà dấu ấy có thể bị Brewster và đồng lõa tìm thấy... Không, Don Sebastian không chôn thanh gươm đâu. Có lẽ ông đã giấu đâu đó gần Lâu đài Condor, ở một nơi mà José phải đương nhiên nghĩ đến... một nơi mà ông không kịp chuẩn bị trước và ông không cần đánh dấu.

- Đồng ý - Peter gật đầu - Nhưng chỗ nào?

- Ta gần như chắc chắn rằng đó không phải là trên chính núi lâu đài Condor

- Bob lý luận - Vậy phải xem nơi được nêu lên như một chỉ dẫn rộng lớn về vùng cần tìm kiếm. Gần đây phải có một chỗ khác, nơi Don Sebastian và José thường lui lới. Đây Diego, cậu có nghĩ đến cái gì không?

- Có thể là cái đập. Nó đã có từ thời ấy.

- Đập hả? - Bob suy nghĩ - Sao lại không? Đi xem đi!

Diego dẫn bạn đi đến đó. Nước chảy qua van chính, làm đầy dần dần lòng sông Santa Inez ở phía dưới. Ba bạn nhảy xuống sông. Không sợ ướt chân, ba bạn xem xét toàn bộ bề mặt đập. Đập cấu tạo bằng vô số những viên sỏi đẹp nối với nhau bằng vữa xi măng kiên cố. Không thấy dấu vết chỗ giấu nào trong cấu trúc này.

- Có thể ở phần trên có khe hở - Bob nhận xét - nhưng phải có thang lớn mới lên xem được. Mà mình không nghĩ là Don Sebastian có thang.

Các thám tử vẫn lên trên cao đập để xem xét, và phát hiện vài khe hở có thể nhét gươm vào, nhưng đều trống không.

- Nếu đúng là thanh gươm nằm trong đập - Peter tuyệt vọng thổ dài - thì phải phá đập mới tìm ra.

- Phải nhớ rằng Don Sebastian không có thời gian tìm một chỗ giấu phức tạp - Bob nhắc nhở - Không, theo mình, thanh gươm Cortes không ở chỗ này.

- Nhưng biết tìm đâu giờ, hả Bob?

- Don Sebastlan là một nhân vật quan trọng. Chắc ông phải có nhiều bạn trong vùng. Có thể ông đã nhờ ai đó giúp, hay có thể có người đã gặp ông ngày hôm đó. Ta phải tìm cách hiểu thêm về những gì ông đã làm... hay về một lời ông đã nói...

- Hừm! - Diego thở dài - Chuyện này xưa quá rồi!

- Mình biết - Bob nói - Nhưng thời đó, không có điện thoại, người ta hay viết thư và ghi nhiều thông tin hơn trong thư. Mà rất nhiều người viết nhật ký. Biết đâu, có khi ta tìm được một tờ báo địa phương cung cấp thông tin bổ ích!

- Được! Phải quay lại thư viện thôi! - Peter cầu nhàu - Nghề thám tử có khi chán thật.

- Do thời đó phần lớn các báo in bằng tiếng Tây Ban Nha, nên cậu sẽ không phải đọc đâu mà lo - Bob mỉm cười trêu - Mà dù sao vẫn phải chờ ngày mai. Hannibal sẽ giúp ta. Bây giờ mình phải về nhà có việc.

Đúng lúc ba bạn chuẩn bị quay về lấy xe đạp, Peter đột ngột dừng lại.

- Diego ơi - Peter vừa nhìn sang bên phải vừa hỏi - Ở trang trại cậu, có ai có bốn con chó đen to không?

- Chó đen à? Không có! Sao vậy?

- Mình thấy chó rồi, Peter ơi! - Bob lo sợ nói.

Bốn chú chó đen to tướng đang đứng phía trên đập, bên cạnh dòng sông thuộc đất dòng họ Alvaro, khỏi vùng bị cháy. Chúng có vẻ căng thẳng, bồn chồn; cái lưỡi đỏ thè ra, mắt sáng rực.

- Trông chúng dữ tợn quá - Bob nhận xét - mà...

Một tiếng tu húýt vang lên, không biết từ đâu. Peter xoay lại, chỉ đập phía sau lưng.

- Tín hiệu đó, tín hiệu tấn công. Nhanh! Nhanh lên! Ta hãy thử lên cây kia, bên kia đập.

Ở đó, bốn con chó đã nhảy tới. Bob, Peter và Diego chạy thật nhanh về hướng mấy cây sồi già, cách đó khoảng năm chục mét.

- Xa... xa quá - Bob hết hơi thở hổn hển.

- Không... đến đó.. kịp - Diego kêu.

- Chạy nhanh lên! - Peter ra lệnh.
- Peter! - Diego hét lên - Chúng đang lộn.

Thật vậy, để nhanh chóng đến được chỗ con mồi hơn, bốn con chó vừa mới nhảy xuống đập, thay vì chạy vòng qua. Bây giờ chúng đang bơi cực lực. Vừa ra khỏi nước, là chúng lại phóng về phía ba cậu bé. Nhưng ba bạn đã tăng tốc.

Ba bạn đến chỗ cây sồi kịp thời, vội vàng leo lên và khi đó có thể ngồi thở, bám chặt vào các cành cây lo.

Ở phía dưới, bốn con chó to tướng đang nhảy và gầm gừ, hy vọng đụng được ba cậu bé.

Ba bạn đã bị mắc kẹt!

Alfred Hitchcock
Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu
Dịch giả: Đài Lan
Chương 9
BỊ BẮT!

Tiếng tu húyt thứ nhì vang lên. Bốn con chó thôi nhảy ngay và nằm dưới cây.

- Nhìn ai đến kìa! - Bob kêu khê - Skinny và lão Cody mặc dịch.

Kẻ thù của ba bạn cùng tên cao bồi lực lưỡng đang chạy băng qua đập. Khi thấy ba cậu bé trốn trên cành cây, Skinny nở một nụ cười toe toét. Khi đến nơi. Cody ra lệnh cho chó, lập tức đám chó đứng sát bên chân ông ngay, chuẩn bị sẵn sàng tấn công. Mắt của gã đàn ông sáng lên hung dữ.

- Sao? Bị bắt trên đất người khác - Hẳn là lên - Mấy cây sồi này là của ông Norris.

- Chính chó của ông buộc chúng tôi phải trốn lên đây, ông thừa biết mà - Diego phản nộ đáp.

- Còn ông, ông làm gì trên đất nhà Alvaro? Chúng tôi đã thấy ông.

- Làm sao cậu chứng minh được - Tên cao bồi cười nói.

- Ngược lại - Skinny nói với nét mặt vô tội - tôi nhìn thấy rõ ba kẻ lạ đang ngồi trên cây của ba tôi.

- Phải báo cho cảnh sát trưởng biết rằng có kẻ lạ mặt đã đột nhập vào đất nhà ta - Cody nói tiếp - Kìa, có xe cảnh sát đang đến. Đúng lúc quá!

Xe cảnh sát trưởng dừng lại. Cảnh sát trưởng bước xuống cùng phụ tá.

- Có chuyện gì đây? - Người đại diện công lý hỏi.

- Chúng tôi đã ép ba thiếu niên quậy phá phải trèo lên cây - Cody giải thích

- Thằng bé Alvaro và hai bạn của nó. Tôi đã từng kể với anh rằng gia đình Alvaro và bạn bè cư xử với chúng tôi như quân xâm lăng. Họ thả ngựa chạy trên đồng cỏ chúng tôi, đập phá hàng rào chúng tôi và đốt lửa trại rất nguy hiểm. Anh đã biết là những đồng lửa không kiểm soát có thể gây tai

hại như thế nào rồi.

Cảnh sát trưởng nhìn ba cậu bé.

- Cả ba xuống đi! - ông ra lệnh - Còn anh, Cody, anh hãy giữ chó lại.

Hai bên đều tuân lệnh. Cảnh sát trưởng nhìn kỹ hai thám tử.

- Ủa, tôi biết hai đứa này mà! Peter Crentrh và Bob Andy, thuộc nhóm Ba Thám Tử Trẻ! Nếu tin lời cảnh sát trưởng Reynolds, thì hạnh kiểm của các cậu phải tốt hơn chứ. Đột nhập vào đất nhà người khác là chuyện nghiêm trọng lắm.

- Sự việc không phải như chú đã được nghe, thưa chú - Bob bình tĩnh tuyên bố - Chúng cháu đang ở trên đất nhà Alvaro, thì bị chó đuổi theo.

- Không dám đâu! Nói láo hay quá - Skinny nói.

- Chính cậu mới là kẻ nói láo, Skinny Norris! - Peter tức giận khẳng định.

- Thưa chú cảnh sát trưởng - Bob đột ngột nói - nếu tụi cháu đang ở đất nhà ông Norris khi bị chó đuổi, thì tại sao chó lại ướm đầm kia kìa? Trời tạnh mưa từ lâu lắm rồi kia mà.

- ướm hả? - Cảnh sát trưởng vừa hỏi lại vừa nhìn chó - Đúng là chó ướm đầm.

- Bởi vì chó đã lội qua đập nhà Alvaro, trong khi tụi cháu chạy đến dây để leo lên cây sồi này. Điều này chứng tỏ rằng chó đã ở trên đất nhà Alvaro.

Cody đỏ mặt.

- Cảnh sát trưởng ơi, chẳng lẽ ông đi tin lời bọn nhóc?

- Thì đã sao nào? - Cảnh sát trưởng nhìn thẳng vào mắt Cody nói - Câu chuyện của anh nghe hơi khả nghi, Cody à. Hy vọng rằng anh gọi tôi đến đây vì một lý do có cơ sở hơn.

- Tất nhiên - Cody tức giận cam đoan - Tôi có bằng chứng... Bằng chứng trong xe tôi, kia kìa, trên đường. Đi!

- Bằng chứng gì? - Bob hỏi khi cảnh sát trưởng và Cody đã đi - và bằng chứng về cái gì?

- Muốn biết lắm phải không? - Skinny cười khẩy nói.

Ba cậu bé và Skinny đứng đối mặt nhau, thách thức nhìn nhau cho đến khi cảnh sát trưởng về. Ông về một mình, tay cầm túi giấy to.

- Cả ba có thể về được rồi - ông nói - tôi không biết ai nói sự thật, nhưng tôi đã nói Cody phải giữ chó trên đất mình. Còn các cậu, thì tôi cấm các cậu không được vào đất nhà người khác.

Diego và Peter há miệng, định phản đối, nhưng Bob vội vàng trả lời.

- Dạ rõ, thưa chú!

Rồi ra về ngây thơ nhất, Bob hỏi:

- Chú có thể cho tụi cháu biết trong cái túi giấy kia có gì không ạ?

- Không phải chuyện của cậu, Bob Andy à - cảnh sát trưởng đáp - Thôi, về nhanh đi!

Ba bạn tiếc nuối ra lấy xe đạp, rồi đạp trên con đường đất dẫn về trang trại Alvaro, thì trời mưa trở lại. Khi chạy qua trước ngôi nhà đổ nát, cả ba nhìn thấy Pico đang lục lạo hy vọng tìm lại vài đồ vật được hỏa hoạn tha cho.

Ngạc nhiên khi thấy nhóm bạn đến, Pico vẫn thành thật thú nhận:

- Tôi tìm thanh gươm Cortès. Tôi mới nghĩ ra rằng, nếu Don Sebastian đã giấu đâu đây, thì cũng có thể là giấu tại trang trại này. Nhà cháy rồi, biết đâu chỗ giấu sẽ lộ ra... Và do trong vụ hỏa hoạn bình thường, kim loại không cháy... biết đâu ta tìm ra được thanh gươm. Dù sao là tôi cũng tưởng như vậy. Nhưng tôi đã lục khắp mà không được gì.

- Nhưng lâu đài Condor ở đây mà, anh Pico! - Diego la lên - Bọn em đã tìm ra chỗ.

Ba bạn giải thích cho Pico cách đã định vị được lâu đài Condor, sau đó đã xem xét đồi núi và đập nước. Lúc đầu, mắt Pico sáng lên. Nhưng khi đến đoạn thất bại, ánh mắt lại buồn lại.

- Vậy thì tìm thấy Lâu đài Condor có ích lợi gì đâu - Pico thất vọng thốt lên - thắng lợi gì, có tìm thêm được gì đâu!

- Em nghĩ là có chứ - Bob bình tĩnh khẳng định - dù không tìm ra được chính thanh gươm, nhưng bọn em đã phát hiện một điều hết sức quan trọng.

- Điều gì vậy Bob? - Pico hỏi.

- Nay bọn em biết chắc rằng Don Sebastian đã lên kế hoạch giấu thanh

gương cho con trai José. Lâu đài Condor chỉ có tên trên bản đồ cổ xưa nhất mà bọn em đã tham khảo. Không có liên quan gì với chỗ nơi ông bị nhốt. Đó chỉ là chỉ dẫn giúp José tìm ra thanh gương quý báu!

- Cũng có thể - Pico thừa nhận - Nhưng mà...

Tiếng hai chiếc xe chạy đến ngắt lời anh. Hai xe đậu vào sân trang trại: đó là xe thuộc trang trại Norris và xe cảnh sát trưởng. Cody và Skinny bước xuống xe trước.

- Kia rồi! Chính nó! - Cody la lên...

- Coi chừng nó chạy trốn mất - Skinny hét lên.

Đến lượt cảnh sát trưởng đặt chân xuống đất.

- Tôi đã yêu cầu là để tôi lo vụ này mà - ông càu nhàu - Anh ấy không bỏ chạy đâu, đừng sợ!

Cảnh sát trưởng bước thẳng đến Pico, tay cầm túi giấy.

- Pico à, anh ở đâu hôm cháy cỏ? - Ông hỏi nghiêm trang.

- Tôi ở đâu à? Ông cũng biết là tôi đang đập cháy mà. Còn trước đó, thì tôi ở trường học Rocky, cùng Diego.

- Phải, người ta đã thấy anh ở đó. Lúc đó khoảng ba giờ chiều. Nhưng còn trước nữa.

- Trước nữa, tôi ở trang trại. Nhưng tại sao ông hỏi nhiều vậy?

- Chúng tôi đã phát hiện lửa cháy cỏ đã bắt đầu như thế nào. Có kẻ đã đốt đám lửa trên đất nhà ông Norris, trước ba giờ chiều. Không những việc này tuyệt đối nghiêm cấm vào thời điểm này trong năm, mà kẻ đó lại đập tắt đối đám lửa. Hàng rào đất nhà Norris bị đập phá...

- Và chúng tôi đã tìm ra dấu ngựa của anh - Cody la lên - Anh đã chạy theo ngựa và đốt lửa!

- Khi hàng rào nhà ông bị đập phá và khi nghĩ ngựa chúng tôi sang đất nhà ông, thì chúng tôi đi bắt lại. Người láng giềng tốt luôn hành động như thế. Nhưng chúng tôi không bao giờ đốt lửa trại khi việc đó bị nghiêm cấm.

Giọng Pico lạnh lùng và bình tĩnh. Cảnh sát trưởng mở bao giấy, lấy ra cái mũ vành rộng có trang trí những đồng tiền bạc.

- Anh có nhận ra cái nón này không? - ông hỏi.

- Tất nhiên, đây là nón của tôi, tôi cứ sợ nó bị cháy mất rồi.
 - Nói đúng hơn là anh hy vọng được như thế - Cody la lên.
 - Anh Pico - Cảnh sát trưởng hỏi nữa - Anh bị mất cái nón này lúc nào?
 - Tôi đoán là khi dập tắt lửa.
 - Không. Lúc đó, anh không đội nón... Mà cái nón này đã được tìm thấy ở chỗ đốt đám lửa trại đã bị thiêu cháy toàn bộ.
 - Vậy thì tại sao nón không bị cháy?
 - Vì gió thổi theo chiều ngược lại... Pico! Tôi buộc phải bắt giữ anh!
- Diego định la lên, nhưng anh Pico ra hiệu im lặng. Rồi quay sang cảnh sát trưởng, anh nói:
- Thưa ông cảnh sát trưởng, ông lầm rồi, nhưng xin ông cứ làm nhiệm vụ. Diego, em hãy báo cho bác Emiliano nhé.
 - Hai anh kia - cảnh sát trưởng nói với Cody và Skinny - theo tôi! Phải viết tờ trình và ký tên.
 - Hết sức sẵn lòng!
- Hai thám tử trẻ và Diego chững hờ nhìn hai chiếc xe ra đi cùng Pico.
- Anh tôi không phải là kẻ đốt lửa - Diego la lên.
 - Mình tin chắc là thế - Bob khẳng định - Có điều mờ ám trong vụ này. Và mình nhớ mình có thấy cái nón trước đây, nhưng lúc nào và ở đâu? Ôi, phải chi có Hannibal ở đây... Thôi, can đảm lên, các cậu ơi! Nay ta có hai vấn đề phải giải quyết: tìm ra thanh gươm Cortès, và giải thoát cho anh Pico.

Alfred Hitchcock
Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu
Dịch giả: Đài Lan
Chương 10
CÁI NÓN BỊ MẤT

Trong khi Diego quay về nhà Emillano Paz, Bob và Peter vội vàng trở về Rocky. Đến đó, hai bạn tìm cách liên lạc với Hannibal bằng điện thoại, nhưng không được. Như thám tử trưởng đã dự đoán, buổi tiệc mừng sinh nhật ông chú Mathieu đã kết thúc khá trễ trong đêm. Cuối cùng, hai cậu bỏ cuộc và đi ngủ.

Sáng hôm sau, khi Bob vào ăn sáng cùng gia đình, ba của Bob ngược mắt lên khỏi tờ báo đang đọc.

- Ba đọc thấy anh bạn Pico Alvaro của con đã bị bắt vì tội gây cháy đám bãi cỏ khô, làm thiêu cháy một phần rộng lớn trong vùng. Tội này là nghiêm trọng và ba lấy làm ngạc nhiên, vì Alvaro là trang trại gia giàu kinh nghiệm mà, làm sao anh ấy có thể phạm một sai lầm như thế này?
- Thủ phạm không phải là anh Pico - Bob la lên - Tội con tin chắc rằng cảnh sát trưởng lầm hoặc có kẻ nào đó muốn làm cho anh Pico bị tù. Tội con định chứng minh rằng anh vô tội.
- Hy vọng các con sẽ thành công - ông Andy nói.

Bob ăn sáng thật nhanh, rồi gọi điện thoại cho Hannibal để báo tin. Hannibal bức bối nói:

- Đương nhiên là anh Pico không gây hỏa hoạn. Và đáng lẽ cậu phải biết tại sao chứ. Đáng lẽ cậu phải nói với cảnh sát trưởng chứ, Bob à. Cậu không nhớ sao. Chính ta đã nhìn thấy cái nón của anh Pico.
- Xin lỗi - Bob tức giận đáp - nhưng mình không có trí nhớ siêu tài như cậu. Vậy bọn mình thấy nón lúc nào?
- Ôi, đến trường mình sẽ nói cho cậu nghe!
- Cám ơn nhiều - Bob cầu nhàu, bây giờ tâm trạng cũng bức bối y như sắp.

Nhưng phải chờ tan lớp - cũng may là giờ học hết sớm - Ba Thám Tử Trẻ mới có thể nói chuyện với nhau. Trong khi đó, tâm trạng của Bob và Hannibal đã trở lại vui vẻ và hòa nhã với nhau. Ba bạn có cả buổi chiều để tiến hành điều tra.

- Hôm nay có ai thấy Diego không? - Hannibal hỏi trong khi bộ ba đạp xe đạp đến Thiên Đường Đồ Cổ dưới trời mưa tầm tã.

- Mình có tìm, nhưng không thấy - Peter trả lời - Dường như Diego ở nhà. Thật ra, ngày hôm nay Diego bỏ thời gian tìm luật sư cho anh Pico. Emiliano Paz đã hết sức khuyên bảo và cố vấn cho cậu. Khi ba thám tử trẻ đến kho bãi, Diego đang đứng đó chờ. Hannibal tập hợp mọi người vào xe lán - bộ tham mưu. Diego báo tin ngay:

- Do nhà mình không đủ tiền mượn luật sư tư - Diego giải thích - tòa sẽ chỉ định luật sư. Nghe nói là sẽ không giúp ích gì được cho anh Pico.

- Ta biết anh Pico vô tội - Hannibal giận dữ nói.

- Nhưng làm sao chứng minh được? Và làm sao cứu được trang trại, khi bây giờ anh Pico ngồi tù và không làm gì được nữa? Thậm chí không có tiền để đóng khoản bảo lãnh cho anh ấy.

- Khoản bảo lãnh hả? - Peter ngạc nhiên hỏi - Là gì vậy?

- Một khoản tiền trả để cho bị cáo được tự do tạm thời trong khi chờ xử - Hannibal tóm tắt.

- Quan tòa xác định khoản bảo lãnh của anh Pico là năm ngàn đô-la - Diego nói thêm.

- Năm ngàn đô-la - Peter thốt lên. Nhà cậu tìm đâu ra năm ngàn.

- Ồ, đâu có bắt buộc phải trả toàn số tiền ngay một lần - Hannibal nói - Mà chỉ cần nộp mười phần trăm. Về phần còn lại, các cậu có thể đưa bất động sản ra để bảo đảm. Nếu bị cáo được thả theo bảo lãnh như thế này mà không ra trình tòa vào ngày xử, thì tòa án sẽ giữ số tiền và tịch thu tài sản của bị cáo. Nhưng nếu bị cáo có mặt vào ngày xử, thì sẽ được hoàn trả số tiền bảo lãnh. Phần lớn mọi người đều ra trình tòa: họ không muốn làm cho trường hợp của mình thêm nghiêm trọng.

- Hannibal ơi, mình thấy cậu rành quá - Diego nói - Chắc chắn là anh Pico sẽ có mặt ở tòa án. Anh ấy rất kiêu hãnh. Rất tiếc, dù thế nào đi nữa, nhà

mình cũng không thể nộp tiền bảo lãnh được. Và làm sao có thể đưa trang trại ra làm bảo đảm, khi mà trang trại đã bị cầm cố? Ta sẽ cố gắng tập trung số tiền quá hạn, nhưng sẽ mất thời gian và, trước khi kịp gom đủ tiền thì anh Pico sẽ phải ngồi tù.

- Mình nghĩ rằng đây là mục tiêu mà một kẻ nào đó đã nhắm - Hannibal nói
- Anh Pico là nạn nhân của một âm mưu dàn xếp trước. Không phải do tình cờ mà nón anh lại nằm đúng chỗ đốt lửa trại. Nón đã bị lấy cắp có chủ ý và cố tình đặt chỗ đó.

- Nhưng làm sao chứng minh được hả Hannibal? - Diego thở dài.

- Thậm chí bọn mình không biết anh Pico mất nón lúc nào nữa - Bob nói thêm.

- Nhưng ta biết rằng anh Pico đội nón trên đầu vào chiều thứ sáu, khoảng ba giờ - Hannibal cam đoan - Các cậu nhớ lại đi. Ta đã gặp anh ở sân vận động.

- Đúng rồi - Bob la lên.

- Điều này chứng tỏ anh Pico không thể nào bỏ nón lại gần lửa trại. Vào lúc ba giờ, anh Pico đang đội nón... Và sau ba giờ, thì anh ấy đang cùng ta chiến đấu chống hỏa hoạn. Và do cảnh sát trưởng nhớ chắc rằng anh Pico không đội nón khi dập lửa, thì có nghĩa anh ấy bị mất nón - hoặc bị người ta ăn cắp - giữa lúc ta rời khỏi trường và lúc ta đến ngọn đồi đang cháy.

- Hannibal! - Bob kêu - Hay anh Pico bị mất nón khi bọn mình đang trên đường đi về chỗ bị cháy? Anh ấy ngồi đằng sau xe tải nhẹ. Rất có thể ngọn gió đã làm bay nón đến gần chỗ lửa trại.

- Nón anh Pico không thể nào bay đi được - Diego giải thích - Nón có dây cột lại dưới cằm mà.

- Mà hôm đó không có gió - Peter nói thêm - Chính nhờ vậy mà mọi người đã nhanh chóng dập tắt được đám cháy.

- Dù sao đi nữa - Hannibal nhấn mạnh - cỏ khô đã bắt đầu cháy trước khi ta đến trang trại. Cho nên, nếu gió đã thổi bay nón, thì cũng không quan trọng gì, bởi vì như vậy sẽ có nghĩa rằng nón đã rơi cạnh chỗ lửa trại sau khi vùng đồng cỏ xung quanh bốc cháy.

- Rất xui - Bob hoảng sợ bắt bẻ - bọn mình không chứng minh được rằng

anh Pico vô tội. Ý mình nói rằng bọn mình biết rằng anh ấy đội nón trên đầu lúc ba giờ chiều... nhưng đó sẽ là tiếng nói của ta chống lại tiếng nói của Cody và Skinny.

- Đương nhiên là tiếng nói của ta có giá hơn rồi - Hannibal tuyên bố - Nhưng theo một nghĩa, thì cậu nói đúng. Ta cần bằng chứng cụ thể hơn. Phải tìm ra thôi! Ta phải tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra với cái nón ấy.

- Bằng cách nào? - Peter hỏi.

- Theo mình, chuyện gấp nhất là đi nói chuyện với anh Pico, có thể anh ấy sẽ nhớ ra được anh đội nón lần cuối cùng là khi nào. Nhưng ta vẫn không quên chuyện tìm thanh gươm Cortès. Mình tin chắc rằng Skinny và Cody biết ta đang thử tìm thanh gươm, ít nhất là thanh gươm hay một vật nào đó có giá trị sẽ giúp gia đình Alvaro không bị mất trang trại. Vụ bắt giữ anh Pico là một âm mưu toan làm chậm hành động của ta.

- Phải trở lại Thư viện Sử học để tìm thêm về Don Sebastian - Bob quyết định.

- Việc này sẽ mất hàng thế kỷ - Peter cầu nhàu.

- Không nhiều thời gian như cậu tưởng đâu - Hannibal nói - Ta phải tập trung vào hai ngày thôi: ngày 15 và ngày 16 tháng chín năm 1846. Don Sebastian đã đào tẩu ngày 15, và từ ngày ấy, không ai gặp lại ông. Còn ngày hôm sau, ngày 16, là ngày mà ba quân nhân đào ngũ. Và cũng không ai gặp lại ba tên này.

- Ít nhất là theo những gì bọn mình được biết - Bob chỉnh - Nhưng mình đang nghĩ đến một chuyện, Babal à... về lâu đài Condor ấy. Có thể đó không phải là chỉ dẫn về chỗ giấu thanh gươm, mà chỉ là nơi mà Don Sebastian đang ở, như đã nêu trên tiêu đề lá thư.

- Nhưng địa chỉ của ông là như Cabrillo hoặc trang trại mà - Peter bắt bẻ.

- Chưa chắc - Bob nói - Có hôm mình đọc được một cái gì đó về một người trong tình trạng giống như Don Sebastian. Một người Tô Cách Lan tên là Cluny MacPherson. Khi người Anh chiếm Highlands vào năm 1745 và đánh bại người Tô Cách Lan ở Culloden, họ toan giết hay bắt giữ tướng chỉ huy của bên địch. Đa số các tướng chỉ huy còn sống sót vội vã rời nước ra đi, nhưng Cluny, thủ lĩnh dòng họ MacPherson, thì không. Cả khi biết quân

Anh đang theo sát gót mình, ông cũng không chịu bỏ trốn.

- Thế ông làm gì hả Bob? - Diego hỏi.

- Ông sống trong một cái hang, trên đất mình, trong suốt mười một năm. Tất nhiên là ông được dòng họ giúp đỡ. Người ta chuyển thức ăn, quần áo cho ông, và quân Anh không biết gì về ông cho đến khi hòa bình trở lại, ông tự bước ra ánh sáng.

- Minh hiểu! - Peter thốt lên - Theo cậu, Don Sebastian đã nêu Lâu đài Condor như là chỗ mà ông định ẩn trốn à?

Bob gật đầu:

- Đúng. Nhớ lại đi... Anh Pico tự hỏi tại sao không ai gặp lại Don Sebastian trong trường hợp ông không bị giết, và không bị rơi xuống biển? Anh ấy cũng đặt ra câu hỏi đó: Ông ấy có thể đi đâu nếu thoát được? Mình nghĩ tù nhân có dự kiến trốn trên đất mình. Ở một nơi nào đó gần lâu đài Condor.

Thám tử trưởng có vẻ quan tâm đến gợi ý của Bob.

- Chắc chắn là bạn bè sẵn lòng nuôi và giúp ông ấy - cậu la lên - Có thể cậu nghĩ đúng đấy. Như vậy mở cho ta những chân trời mới. Cần phải thử tìm dấu vết, trong báo chí hoặc trong các bài tường thuật thời đó, những chi tiết liên quan đến việc cấp thực phẩm, quần áo v.v... Phiên một điều là sẽ mở rộng tầm tìm kiếm của ta sống hạ tuần tháng chín 1846.

- Ối! - Peter than thở - Lại thêm việc làm nữa. Làm như chưa đủ việc.

- Ta không thể bỏ qua điều gì cả - Hannibal tuyên bố - Nhưng do phần lớn các ghi chép phải đọc là bằng tiếng Tây Ban Nha cho nên Diego và mình sẽ đảm nhận công việc này.

- Thế còn Peter và mình thì làm gì? - Bob hỏi.

- Đến nhà tù và thuyết phục anh Pico cố gắng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra với cái nón!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 11

THĂM TÙ NHÂN

Nhà tù Rocky nằm ở lầu trên Tổng Hành dinh cảnh sát. Đến đó, phải đi hết một hành lang dài, cuối hành lang có thang máy. Trước hành lang có song sắt với người đại diện công lý ngồi ở bàn làm việc. Bob và Peter rụt rè xin được vào thăm anh Pico Alvaro.

- Rất tiếc, các cậu à - viên cảnh sát nói - Giờ thăm tù là ngay sau giờ ăn trưa... trừ phi các cậu là luật sư của tù nhân - Ông mỉm cười nói thêm.

- Thì anh ấy cũng là thân chủ của tụi cháu - Bob cố gắng thật nghiêm trang nói.

- Tôi không có thời gian đùa giỡn đâu nhé!

- Tụi cháu là thám tử tư - Bob vẫn nói - và anh Pico đúng là thân chủ của tụi cháu. Tụi cháu muốn thảo luận về vụ anh ấy bị bắt. Chuyện này rất quan trọng đối với anh ấy và...

- Mời các cậu đi chỗ khác chơi ngay! Nhanh lên! - Viên cảnh sát bắt đầu nóng mặt ra lệnh.

Một giọng nói vang lên phía sau lưng hai thám tử.

- Lấy danh thiếp ra trình đi!

Chính là cảnh sát trưởng Samuel Reynolds! Ông mỉm cười với hai cậu bé, Bob và Peter vội vàng trình danh thiếp cho viên cảnh sát trực.

- Các cậu đến đây có việc gì? - cảnh sát trưởng hỏi. Ông quan tâm lắng nghe lời giải thích.

- Tôi nghĩ anh có thể cho hai cậu này vào, trung úy à - khi đó ông nói - Alvaro không phải là tội phạm nguy hiểm và thám tử có quyền vào gặp thân chủ.

- Vâng, thưa sếp. Em không biết mấy cậu đây quen biết với sếp.

- Không phải là quen biết, trung úy à. Mà là cộng tác viên thường xuyên.

Anh sẽ rất ngạc nhiên nếu biết mấy cậu này đã giúp cảnh sát bao nhiêu lần rồi.

Nói xong, cảnh sát trưởng Reynolds chào hai thám tử ra đi. Trung úy mở cổng ra. Bob và Peter đi hết hành lang, lấy thang máy lên tầng cuối cùng. Đến đó, hai bạn được hướng dẫn vào phòng tiếp khách. Trước khi cho vào, một viên cảnh sát hỏi tên tuổi, địa chỉ và mục đích đến thăm. Cuối cùng, hai cậu bị soát người nhanh.

Phòng tiếp khách được chia bởi một vách có phần trên là tấm lưới. Ngồi đối diện nhau, người thăm và người tù hầu như không thấy được mặt nhau. Lính bảo vệ ngồi ở một góc phòng tham dự các cuộc nói chuyện.

Bob và Peter vào buồng ngồi. Chẳng bao lâu, cánh cửa bên trong mở ra, bảo vệ đưa Pico vào ngồi đối diện hai thám tử phía bên kia tấm lưới.

- Các cậu đến thăm tôi, thật là tử tế - người tù bình tĩnh nói - nhưng tôi không cần gì cả.

- Tụi em biết anh không đốt lửa trại - Peter hùng hồn tuyên bố.

Pico mỉm cười.

- Tôi biết. Nhưng cảnh sát trưởng không tin.

- Tụi em nghĩ là sẽ chứng minh được rằng anh vô tội - Bob nói.

- Chứng minh tôi vô tội hả? Bằng cách nào?

Hai thám tử trình bày cho Pico nghe những gì mình biết.

- Lúc ba giờ - Bob nói - khi ta gặp nhau trước sân vận động ở trường, anh còn đội nón. Còn lửa trại thì được đốt ở nhà Norris trước giờ đó... bởi một người khác!

- Vậy - Pico quan tâm hơn nói tiếp - có lẽ nón tôi được bỏ sang đất nhà Norris sau khi đốt đám lửa. Các cậu đúng là thám tử giỏi. Phải, nón tôi do tình cờ mà rơi đến chỗ đó, hoặc là...

- Hoặc là ai đó đã cố ý bỏ chỗ ấy - Bob kết thúc câu.

- Để tôi bị buộc tội. Nhưng làm sao các cậu chứng minh được rằng tôi có đội nón lúc ba giờ chiều, khi đứng trước sân vận động? Các cậu chỉ có tiếng nói của mình thôi.

- Đúng - Bob thừa nhận - Cho nên nhất định tụi em phải biết anh bỏ nón ở đâu. Anh đội nón khi ở sân vận động, và dường như cả khi đứng trước kho. Anh có đội nón khi lên xe tải nhẹ không!

- Xe tải nhẹ à? - Pico lập lại và suy nghĩ - Mọi người ngồi phía sau. Tôi kể về gia đình cho các cậu. Có thể... Không, tôi không chắc lắm. Tôi không nhớ là đã cởi nón ra... mà cũng không nhớ là có đội khi đó.

- Nhất định anh phải nhớ ra! - Peter hồi thúc.

- Nhất định! Nhất định! - Bob nói thêm.

Nhưng Pico chỉ lắc đầu, tỏ ra bất lực, trí nhớ đã bỏ rơi anh.

* * *

Diego thở dài mệt mỏi, khi đặt bản phim mới vào máy đèn chiếu. Diego đang ở thư viện thành phố Rocky, nơi Hannibal gửi cậu đến sau khi biết rằng ở đó có nhiều bộ báo cũ. Diego tội nghiệp đã xem xét báo được một thời gian và không tìm thấy gì, ngoại trừ vài dòng ngắn về cái chết của Don Sebastian theo báo cáo của trung úy Brewster.

Diego thở dài thêm một tiếng, rồi vươn vai. Phòng đọc im lặng như nấm mồ, nếu không tính tiếng mưa lách tách bên ngoài. Khi xem xong bộ báo địa phương. Diego tấn công chồng tài liệu bên cạnh: phần lớn là hồi ký hoặc nhật ký của các nhân vật ở Rocky vào thế kỷ thứ XIX. Diego bắt đầu lật các tài liệu đề ngày từ giữa tháng chín năm 1846.

Thư viện Sử học, cũng vào lúc đó, Hannibal đặt trở xuống quyển nhật ký thứ năm mà cậu vừa mới đọc được. Bên ngoài, mưa vẫn tiếp tục rơi xối xả. Các quyển nhật ký cá nhân của người nhập cư Tây Ban Nha thật là hấp dẫn. Thám tử trưởng buộc phải nỗ lực để không đọc say sưa mà chỉ tìm những ngày tương ứng với lúc Don Sebastian vượt ngục. Rất tiếc! Cho đến đây, các bản tường thuật về những ngày đen tối đầu mùa thu 1846 không đề cập đến gì có thể có ích cho cuộc điều tra.

Khá tuyệt vọng, Hannibal mở quyển thứ sáu ra, không hy vọng lắm. Tuy nhiên, quyển này sẽ không làm cho Hannibal cực nhọc như các quyển trước, vì được viết bằng tiếng Anh bởi một thiếu úy kỵ binh, quân của Fremont.

Hannibal tìm các trang liên quan đến giữa tháng chín về bắt đầu đọc nhanh.

Mười phút sau, cậu cúi đầu về phía trước để nhìn cho rõ hơn. Mắt sáng rõ do kích động, thám tử trưởng đọc lại lần thứ nhì, rồi lần thứ ba, trang nhật ký của thiếu úy. Khi đó, Hannibal đứng phốc dậy, đi phôtô trang đó, mang các tài liệu trả lại thư viện, rồi bước nhanh ra dưới trời mưa.

* * *

Ở phòng tiếp khách nhà tù, Pico vẫn buồn rầu lắc đầu.

- Không thể nhớ được gì, các bạn ạ, tôi rất tiếc.

- Bình tĩnh lại đi - Bob nói - Ta hãy đi lùi từng bước theo thời gian. Xem nào, anh đội nón khi ở trước cổng sân vận động. Hannibal nhớ rất rõ, và dường như em cũng nhớ. Sau đó...

- Em dám cá là Skinny và Cody cũng nhớ, nhưng sẽ không bao giờ thú nhận - Peter nhân thể cay đắng nhận xét.

- Tiếp tục - Bob nói - Peter thì dường như nhớ rằng anh vẫn còn đội nón lúc ở kho bãi nhà Jones. Trên xe tải nhẹ, anh đã kể về dòng họ và đất đai nhà anh, thỉnh thoảng anh chỉ các vùng đất: điều này chứng tỏ rằng lúc đó anh không cầm nó trong tay. Do trời khá lạnh, nên có lẽ anh vẫn đội nón trên đầu cho ấm.

- Sau đó - Peter nói tiếp - ta đến trang trại nhà anh. Mọi người xuống xe và anh đã nói về tượng Cortès cho chú Titus. Sau đó chuyện gì xảy ra, hả anh Pico? Có thể anh đã vào nhà và cởi nón ra?

- Thì, tôi... Không! Tôi không vào nhà. Tôi.... tất cả chúng ta... Khoan đã! Nhớ rồi! Phải, phải! Bây giờ tôi nhớ ra rồi.

- Sao? - Peter hồi hộp nói.

- Nhanh lên! Anh kể tiếp đi - Bob khẩn cầu.

Bây giờ mầy Pico sáng rõ.

- Tất cả chúng ta đã đi thẳng vào kho thóc, nơi tập trung những thứ mà tôi muốn bán cho ông Jones. Bên trong khá tối và, nón tôi có vành rộng che bóng mắt tôi. Tôi cởi nón ra để nhìn cho rõ và... tôi treo vào cái móc, gần cửa. Đúng rồi, tôi nhớ chắc. Tôi treo nón trong kho thóc, sau đó Huerta và Guerra đã báo động "Cháy!" cho ta, tôi chạy ra cùng mọi người và bỏ lại nón trong kho thóc!

- Vậy là lúc đó nón trong kho thóc, chứ không phải cạnh đồng lửa trại ở trang trại Norris - Bob nói.

- Và kẻ nào nó đã lấy nón trong kho thóc, trước khi kho thóc cháy, để mang đi bỏ cạnh đồng lửa trại mắc dịch kia và nhờ đó buộc tôi anh Pico - Peter kết thúc.

Ánh lóe lên trong mắt Pico tắt đi.

- Rất tiếc là ta vẫn chưa có bằng chứng cụ thể nào - Pico nói.

- Có khi tìm được dấu vết nào đó trong kho thóc - Bob gợi ý - nếu không cháy hết. Đi Peter! Ta hãy đi báo cáo với Hannibal!

Hai thám tử chào Pico và ra về. Hai bạn đạp xe dưới trời mưa tầm tã đến Thư viện Sử học hy vọng gặp được sếp.

Nhưng Hannibal không còn đó nữa.

- Không hiểu Babal đi đâu nhỉ? - Peter hỏi Bob.

- Mình cũng đâu biết gì hơn cậu. Nhưng có một điều chắc chắn: ta còn khoảng hai giờ trước mặt, trước khi trời tối. Bọn mình hãy lợi dụng ghé qua kho thóc nhà Alvaro xem kẻ trộm nón có bỏ lại dấu vết gì của hắn không...

- Được! - Peter đồng ý - Biết đâu, bọn mình sẽ gặp Diego và Babal ở đó!

Hai bạn leo lên xe đạp lên đường đi đến trang trại Alvaro. Trời vẫn mưa như trút nước.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 12

PHIÊU LƯU VÀO KHU NHÀ ĐỔ NÁT

Như có phép thần, trời tạnh mưa khi hai thám tử bước xuống xe trong sân trang trại. Khu nhà đổ nát cháy đen im lặng và vắng vẻ. Trên đồi, phía sau sườn nhà, tượng kỵ sĩ cưỡi con ngựa không đầu đứng sững, ma quái và hơi hung dữ, dưới bầu trời mây thấp. Không thấy Hannibal và Diego đâu cả.

- Hay bọn mình chờ thử? - Peter gợi ý.

- Cậu nói đùa à. Không nên phí thời gian. Bọn mình đi vào kho thóc đi.

Peter nhìn các vách tường đổ sụp vì các thanh dầm cháy đen của kho thóc cũ.

- Bắt đầu từ đâu? - Peter hỏi.

- Từ đâu, chứ từ đâu nữa. Bọn mình hãy nhìn quanh nhà trước đã. Lỡ thấy dấu chân hay lượm được một vật mà ai đó đánh rơi.

Hai thám tử cúi người về phía trước xem xét thật kỹ vùng quanh kho thóc. Nhưng trời mưa đã biến nền đất thành đồng bùn lầy lội không để lộ gì cả. Cuối cùng, Bob và Peter gặp nhau trở lại trước cửa cháy đen của kho thóc: đó là vật duy nhất còn đứng vững. Đó cũng chỉ là cách nói, bởi vì cửa nghiêng rất nhiều.

- Không có gì dưới đất - Peter càu nhàu - Bùn đã che phủ tất cả nếu có gì để tìm.

- Vậy bọn mình hãy xem bên trong - Bob đề nghị.

Kho thóc đổ nát chỉ còn là mớ đá và gỗ cháy hỗn độn. Tàn tích của hàng trăm vật có giá mà nhà Alvaro hy vọng bán cho chú Titus đa số cũng không còn nhận dạng được nữa. Hai thám tử buồn rầu im lặng nhìn dưới chân.

- Làm sao có hy vọng tìm được gì trong cái đồng này - cuối cùng Peter thở dài - Chưa nói là bọn mình không biết còn tìm cái gì nữa.

- Trái lại, bọn mình biết rõ chứ: dấu vết để lại của kẻ đã đến đây lấy cái nón của anh Pico. Còn muốn biết đó là gì... thì cậu hãy nhớ điều Hannibal luôn

nói: "Ta sẽ nhận ra khi thấy nó".

- Thì mình đồng ý. Nhưng bắt đầu từ đâu?

- Ta hãy xem chỗ anh Pico bỏ nón lại - Bob khuyên- Nhìn kìa Peter! Cái móc áo vẫn còn đó, bên trái cánh cửa.

- Cái móc áo... đúng hơn là phần còn lại.

Thật vậy, ba cái móc áo xếp hàng gần cửa đã cháy hết. Hai thám tử tiến hành xem xét nền đất ở dưới. Nhưng thật khó nhìn thấy được cái gì trong mớ hỗn độn phủ đầy nền nhà: chỉ có các mảnh ngói nhà là nhận dạng được. Bob và Peter không tìm ra cái gì đáng chú ý, cả khi mở rộng trường tìm kiếm xa các móc áo.

Cuối cùng Peter ngồi sụp xuống thanh dầm.

- Nếu có dấu vết gì, thì làm sao mà tìm ra được. Y như mò kim dưới...

- Suýt! - Bob đột ngột ngắt lời - Có người đến.

Nhưng Peter đã lao ra cửa:

- Chắc là Hannibal và Diego. Hẳn...

Peter ngừng nói, nhảy thụt lùi ra phía sau để trốn sau phần còn lại của vách lường.

- Bob! - khi đó Peter kêu khẽ - Có ba tên đang bước về chỗ mình. Ba kẻ lạ mặt!

Bob ngồi chồm hồm sau đồng gạch vụn và thận trọng nhìn ra bên ngoài.

- Cậu nói đúng. Bọn chúng đi thẳng đến kho thóc. Bọn mình hãy trốn sau mấy thanh dầm này. Nhanh!

Nhanh nhẹn và lặng lẽ, hai thám tử chạy đến chỗ Bob nói. Một vách tường bị đổ vào các thanh dầm mái nhà, tạo thành chỗ trốn hình tam giác. Hai bạn lén vào đó, rồi nín thở chờ. Một hồi sau, ba người đàn ông bước đến. Peter đang canh nhìn giữa hai thanh dầm, nói khẽ vào tai Bob:

- Trông bọn này dữ tợn quá.

Ba tên lạ mặt đứng yên lại ngay sau khi bước qua ngưỡng cửa. Tên đầu tiên mập có tóc và ria màu đen tuyền. Hai má phủ đầy râu. Tên thứ nhì, nhỏ và gầy, trông giống như con chuột. Tên thứ ba, mập và trọc đầu, có cái mũi đỏ, hai răng cửa bị mẻ. Cả ba, dơ dáy và thô cục, ăn mặc y phục cao bồi cổ điển.

- Cap, làm sao mà tìm cái gì trong đây - Tên gầy hỏi - Tùm lum!
- Nhất định phải tìm cho ra! - Tên có ria càu nhàu.
- Không thể nào tìm ra được đâu, Cap ơi! - Đến lượt tên mập cam đoan.
- Đi tìm nhanh lên đi! - Tên ria có tên là Cap gầm lên - Chắc chắn chúng đâu đây thôi!

Tên mặt chuột tiến hành lục lạo trong đồng đồ bằng đầu ủng. Tên bạn mũi đỏ của hắn cũng làm theo, không hăng hái lắm. Cap hét lên:

- Tích cực lên đi chứ! Ta đâu có đến đây hái hoa, ngồi không, Pike!

Tên gầy trừng mắt nhìn, nhưng vẫn cúi xuống đất và tìm kiếm cực lực hơn. Cap quay sang tên mập:

- Mày cũng vậy, Tulsa! Ta hãy chia nhau công việc theo vùng.

Tulsa ngồi chồm hổm xuống và tiến hành lục lạo trong đồng tro tàn, mũi gần chạm đất.

Cap và Pike tìm kiếm xa hơn.

- Cap ơi, anh có chắc là bị mất ở đây không? - Pike hỏi.

- Chắc chắn. Hôm đó, ta phải bật công tắc mới chuồn khỏi đây được, đúng không? Và do chìa khóa bị mất, nên ta phải phá xe cho nhanh. Sau này, ta đã tìm ra bộ chìa khóa khác. Nhưng nhất định phải tìm ra bộ đầu tiên.

Trong khi tìm kiếm, Cap đi ngang qua chỗ trốn của Bob và Peter hai lần. Peter run rẩy chỉ cho Bob con dao đáng sợ mà tên cao bồi đeo ở chiếc ủng.

- Không biết ta có bị mất trước đó không? - Pike nói sau một hồi tìm kiếm.

- Phải có chìa khóa mới chạy đến đây được chứ, đồ ngu! -Cap tử tế đáp.

- Ý em nói có thể ta bị mất bên ngoài... ngoài kho thóc.

- À, cũng có thể mày nói đúng - cuối cùng Cap lầm bầm - Bây giờ cũng không thấy đường, mà ta không có đèn. Ta hãy ra xem chỗ đậu xe hôm bữa. Nếu không thấy, thì ta sẽ đi lấy đèn quay lại đây.

Ba gã đàn ông bước ra khỏi kho thóc. Bob và Peter ngồi yên một hồi lắng tai nghe. Hai thám tử nghe đám cao bồi vừa nói chuyện vừa đi xa dần. Sau đó là im lặng. Khi đó, hai bạn bước ra khỏi chỗ trốn và nhìn ra bên ngoài. Không thấy ai hết.

- Này Peter - Bob nói mắt sáng rỡ - Bây giờ bọn mình đã biết phải tìm gì rồi: xâu chìa khóa xe... Một xâu chìa khoá bị mất hôm hỏa hoạn và có lẽ

liên quan với vụ nón anh Pico biến mất. Nếu bọn xấu xa ấy đã gây cháy, như mình nghĩ, thì bọn chúng đã làm rơi chìa khóa ở đây.

- Cậu nghĩ bọn chúng làm việc cho ông Norris à?

- Dù sao, mình biết bọn chúng rất muốn lấy lại được chìa khóa, chúng tỏ chìa khóa là bằng chứng chống lại chúng... hay chống lại một người mà chúng muốn bảo vệ! Tìm đi!

Peter bắt bẻ rằng chính nhóm cao bồi dữ tợn kia cũng không tìm thấy gì.

- Bọn chúng tìm không kỹ, Peter à - Bob cam đoan - Mình nhìn thấy cán cào bị cháy một phần, nhưng vẫn còn xài được. Đi thôi!

Peter cầm lấy cào tiến hành tìm kiếm trong đồng vụn từ vùng gần móc áo nhất. Mỗi khi răng cào đụng phải cái gì đó bằng kim loại, hai thám tử lao tới xem xét. Khi mây tan, hai thám tử được hưởng một lúc trời sáng để tìm.

Đột nhiên Bob vui mừng reo lên:

- Kìa Peter! Nhìn kìa!

Peter cúi xuống, lượm hai chìa khóa móc ở cái khoen, cuối dây chuyền là đồng đôla bạc.

- Chìa khóa công tắc! Rất có thể đây là chìa khóa mà ba gã kia đang tìm.

- Trừ phi đó là chìa khóa của anh Pico!

- Ê, bọn nhóc!

Bob và Peter hết hồn quay lại. Tên cao bồi mập tên Tulsa đang đứng ở ngưỡng cửa nhìn hai cậu. Trong khoảnh khắc, hai thám tử đứng sững tại chỗ, như bị hóa đá. Rồi Peter nói khẽ với Bob:

- Chuồn qua tường dưới kia!

Cùng lúc, Bob và Peter lao ra phía sau tòa nhà đổ nát, chạy về hướng hàng rào cây sồi xanh đang mọc ở xa. Chạy từ cây này qua cây kia, hai cậu mạo hiểm nhìn ra phía sau lưng.

- Đứng lại! Đẳng kia! - Cap huơ tay múa chân hét lên giữa trang trại đổ nát.

Đột nhiên tiếng the thé của Pike xé không khí:

- Cap! Tulsa nói rằng bọn nhóc tìm thấy cái gì đó trong kho thóc!

Hai thám tử hoảng sợ nhìn quanh mình. Hai cậu bị cắt đường đến xe đạp, xe ở phía bên kia sân. Và không thấy chỗ trốn nào gần đó. Ba gã đàn ông sẽ nhanh chóng bắt kịp hai thám tử.

- Đồi - Bob nói khẽ.

Không kịp thở, hai bạn lao lên ngọn đồi, nơi trên cao Cortès đang cười con ngựa không đầu.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 13

PHÁ TAN TÌNH THỂ NGUY HIỂM

Khi rời khỏi Thư viện Sử học, Hannibal đi tìm Diego ở thư viện thành phố. Diego có vẻ hết sức rầu rĩ.

- Mình không tìm thấy gì mới về Don Sebastian - cậu buồn bã thông báo.

- Không sao - Hannibal đáp - mình có tìm thấy. Có lẽ Bob và Peter đi thăm anh Pico về rồi, ta hãy về bộ tham mưu tìm hai bạn.

Hannibal và Diego đạp nhanh dưới mưa để nhanh chóng về Thiên Đường Đồ Cổ. Để tránh bị thím Mathilda hay chú Titus nhìn thấy và sai làm một công việc nào đó, Hannibal cho Diego đi vào ngả sau kho. Hàng rào gỗ bao quanh kho bãi được một họa sĩ địa phương trang trí. Thám tử trưởng dừng lại trước cảnh bi thảm về vụ hỏa hoạn San Francisco năm 1906, trên đó có con chó nhỏ ngồi cạnh những ngọn lửa bốc cao.

- Cửa này tên là Cánh Cửa Đỏ - Hannibal giải thích.

Vừa nói Hannibal vừa kéo về phía mình một con mắt của con chó, cũng chính là mắt gỗ. Thám tử trưởng thò ngón tay vào lỗ, kéo chốt. Ba tấm ván trong hàng rào ngã ra. Hannibal và Diego chui vào khe hở. Khi đã vào bên trong, hai bạn xếp xe đạp, rồi bò dọc theo một lối đi bí mật để vào xe lán.

-Ồ - Hannibal thất vọng kêu - Bob và Peter chưa về - Ta chờ đi.

- Được. Nhưng cậu kể cho mình nghe xem cậu đã tìm được gì đi - Diego xin.

Hannibal lấy một mảnh giấy ra khỏi túi.

- Xem này. Đây là tờ trích từ nhật ký của một thiếu úy thuộc tướng Fremont, đề ngày 15 tháng chín 1846. Nghe này: "*Đầu óc tôi bị xáo trộn. Dường như thời buổi hỗn loạn này đã ảnh hưởng đến lý trí của tôi. Tối hôm nay, tôi được lệnh đến trang trại của Don Sebastian Alvaro để lục soát. Vừa đúng lúc hoàng hôn xuống, tôi đã thấy... cái chỉ có thể là ảo tưởng của một đầu óc bệnh hoạn... Trên ngọn đồi nhìn xuống sông Santa*

Inez, ở hướng đông tôi đã thấy rõ đích thân Don Sebastian cưỡi ngựa và hươu gươm. Trước khi tôi kịp đến đó, thì trời đã tối hẳn. Do sợ có vụ phục kích, tôi đã quay về doanh trại. Tại đó: tôi được biết Don Sebastian đã bị bắn chết khi ông toan vượt ngục, vào buổi sáng. Vậy thì tôi đã thấy gì ở trang trại Alvaro? Ma à? Ảo tưởng?...”

- Nhưng Don Sebastian đâu có bị giết! - Diego la lên. Vậy là ông thiếu úy kia đã nhìn thấy Don Sebastian... cùng với thanh gươm!

- Đúng - Hannibal đắc thắng gật đầu - Mình nghĩ là từ nay, ta đã có bằng chứng rằng tổ tiên của cậu còn sống vào buổi tối 15 tháng chín 1846 và ông mang theo mình thanh gươm Cortès! Thiếu úy không hề bị rối loạn tâm thần! Khi Bob và Peter về, ta sẽ đi điều tra tại hiện trường.

Nhưng sau nửa tiếng, hai thám tử vẫn chưa về, Diego bắt đầu lo lắng.

- Hay hai cậu ấy bị gì không? - Diego hỏi.

- Mình nghĩ hai cậu đã đọc được cái gì đó quan trọng từ miệng anh Pico và tiến hành điều tra.

- Nhưng hai cậu đi đâu?

- Do công việc của hai người là phải hỏi xem anh Pico nhớ là bỏ nón ở đâu, có lẽ Bob và Peter đã đến trang trại nhà cậu. Ta đến đó tìm đi!

Một hồi sau, Hannibal và Diego đạp xe trên con đường đến trang trại. Trời mưa đã tạnh và mặt trời lại chiếu sáng trở lại. Sông Santa Inez chảy róc rách, khi hai bạn chạy qua cầu đá. Ở xa, hai bạn nhìn thấy tượng Cortès và con ngựa không đầu.

- Hannibal ơi! - Diego la lên - Tượng! Nó... nó nhúc nhích!

Cả hai cùng thẳng gấp và nhìn tượng.

- Không có - thám tử trưởng nói - Tượng không nhúc nhích. Nhưng có ai đó bên cạnh tượng.

- Mình thấy hai người - Diego nói - Họ trốn phía sau tượng... và bây giờ họ chạy.

- Ủa, đó là Bob và Peter mà! Hai cậu chạy về phía mình. Nhanh! Ta hãy đạp đến đó!

Đẩy xe đạp vào đám bụi cỏ ven đường, Hannibal và Diego chạy nhanh về hướng hai thám tử bị rượt đuổi. Bob và Peter đang trượt dọc theo đồi thật nhanh. Hai bạn hỗn hển rơi xuống hố, ngay chân Hannibal và Diego.

- Báo cáo sếp, bọn mình đã tìm ra một chứng cứ hết sức quan trọng - Peter hớn hờ tuyên bố.

- Nhưng bọn mình đã bị ba tên hung dữ tìm ra - Bob nhăn mặt bổ sung thêm.

- Ai vậy hả các bạn? - Diego hỏi, cũng thở hỗn hển.

- Không biết, nhưng bọn chúng đuổi sát gót bọn mình.

- Quay lui về cầu! - Hannibal ra lệnh và cũng đang cực nhọc lấy lại nhịp thở bình thường - Ta sẽ trốn ở dưới đó.

- Bọn chúng sẽ nhanh chóng tìm thấy bọn mình thôi - Bob bắt bẻ.

- Khoan đã - Diego la lên - Gần đây có một ống thoát to chảy ra chính cái hố này đây. Ống chạy dưới đất. Đi nhanh!

Ba thám tử trê lội bì bõm trong bùn lao theo Diego. Diego dẫn ba bạn băng qua khu đất lổm chổm bụi cỏ đến chỗ cái ống to nhô ra bên sườn đồi. Nhóm chạy trốn không để ý đến dòng nước nhỏ chảy ra, chui nhanh vào bên trong, rồi ngụy trang sơ miêng ống bằng cách kéo vài bụi cỏ. Rồi ngồi sát vào nhau, tất cả chờ đợi.

- Các cậu đã tìm ra chứng cứ gì vậy? - Khi đó Hannibal hỏi.

Bob và Peter kể lại chuyện phát hiện ra xâu chìa khóa xe và vụ rắc rối với băng cao bồi mặt như cướp. Diego liếc nhìn chìa khóa và cái móc chìa khóa.

- Chắc chắn không phải của nhà mình - Diego khẳng định.

- Theo lời kể của cậu - Hannibal tuyên bố - thì có lẽ bọn này đã có mặt trong kho thóc trước khi nó cháy. Rõ ràng bọn chúng không muốn người ta tìm thấy chìa khóa này... và bọn chúng biết rằng chìa khóa ở đó. Rất có thể là chính bọn chúng đã lấy cắp nón anh Pico bỏ gần lửa trại.

- Nhưng bọn chúng là ai vậy Babal? - Peter hỏi.

- Mình cũng không biết nữa, nhưng chắc chắn bọn chúng dính líu đến vụ hỏa hoạn vì vụ anh Pico bị bắt giam. Mình... Suyt!

Im lặng. Cả bọn nghe tiếng chân bước trên đường. Nhìn xuyên qua màn bụi cỏ, bốn bạn thấy ba tên cao bồi. Mặt nhăn nhó vì tức giận, bọn chúng đi qua thật nhanh. Diego thì thầm:

- Lần đầu tiên mình thấy bọn chúng. Nếu chúng làm việc ở trang trại Norris, thì đó là mới đây thôi.

- Không biết bọn chúng có trở lại đây không! - Bob thở dài.

Bốn bạn kiên nhẫn chờ thêm, mọi giác quan đều cảnh giác. Sau hai mươi phút, Hannibal không chịu được nữa.

- Chắc là phải có một ai ra xem thử! - Hannibal nói.

- Mình sẽ đi! - Diego tuyên bố - Bọn chúng tìm Bob và Peter, chứ không tìm mình. Và do mình sống ở đây, nếu thấy mình, bọn chúng sẽ không nghi.

Cậu bé lén ra ngoài, nhanh đến nỗi không ai có thể phát hiện được. Diego đi theo con đường một hồi, quẹo sang trái rồi biến mất về hướng cầu. Trong chỗ trốn, ba thám tử trẻ chờ đợi. Bob đầu tiên nghe tiếng chân. Bước chân dừng lại trước miệng ống. Đó là Diego.

- Ra được rồi, các bạn ơi. Không còn ai hết.

Ba thám tử không chờ gọi lần thứ nhì. Diego dẫn ba bạn băng qua sông Santa Inez và chỉ ở đằng xa, ba tên cao bồi đang đi dọc theo con đường đất dẫn về trang trại Norris.

- Bọn chúng bỏ cuộc rồi, thấy không - Diego mỉm cười nói - Đã đến lúc tiến hành cuộc điều tra của ta, Hannibal à!

- Cuộc điều tra gì? - Bob và Peter đồng thanh kêu.

Khi đó Hannibal nói về quyển nhật ký của viên thiếu úy và cho các bạn đọc phần trích phôtô lại.

- Tuyệt quá! - Peter thốt lên - Đúng là Don Sebastian đã vượt ngục. Và có người đã gặp ông cùng thanh gươm Cortès.

- Ít nhất cũng hy vọng là thanh gươm đó - Hannibal đáp - Chỉ còn phải tìm hiểu xem bản tướng thuật của viên thiếu úy có giúp ích gì được cho ta không - Hannibal vừa nói thêm vừa nhìn xung quanh.

- Kìa Hannibal - Diego phản đối - thiếu úy viết....

- Ông ấy không thể thấy được điều mà ông ấy khẳng định là đã thấy! - Hannibal ngỏ lời - Hay ít nhất, không thể thấy lại nơi mà ông ấy nói. Đọc lại đi. Và hãy tự kiểm tra lấy! Ở hướng đông không có ngọn đồi nào nhìn xuống sông Santa Inez.

Hannibal nói đúng. Ở hướng đó, vùng đất hoàn toàn bằng phẳng, cho đến trang trại Norris và qua khỏi đó.

- Có lẽ thiếu úy đã nhầm lẫn... - Hannibal buồn bã nói - Hay nhầm lẫn trong ký ức khi viết nhật ký.

Ba bạn đau khổ nhìn nhau.

- Thế là ta quay về điểm xuất phát, hay gần như thế - thám tử trưởng rầu rĩ kết luận.

Ba thám tử trẻ tuyệt vọng chào Diego và đi về nhà.

Alfred Hitchcock
Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu
Dịch giả: Đài Lan
Chương 14
CHẠY ĐUA VỚI THỜI GIAN

Mưa vẫn rơi suốt đêm và sang ngày hôm sau rơi mạnh hơn nữa. Ba Thám Tử Trẻ không có thời gian nói về thanh gươm Cortès hay tìm thử xem ai là chủ nhân của chìa khóa xe tìm thấy trong kho thóc nhà Alvaro. Tan học, ba bạn phải về nhà làm bài tập chuẩn bị cho ngày mai lên lớp.

Sau khi ăn trưa xong, Diego đi thăm anh Pico và cho anh xem chìa khóa. Cậu cũng mô tả ba lên cao hồi hưng hăng cho anh nghe. Pico chưa bao giờ thấy chìa khóa và không nhận dạng được ba kẻ khả nghi.

- Nhưng anh sẽ không lấy gì làm lạ nếu ông Norris thuê bọn bất lương để buộc ta phải nhượng lại trang trại cho ông - Pico cay đắng tuyên bố.

Cuối cùng đến tối mới có được thời gian rảnh rỗi. Hannibal, Bob và Peter ngồi đọc lại tất cả những gì liên quan đến câu chuyện bí ẩn của Don Sebastian: bản báo cáo láo về cái chết của ông, biên bản đào ngũ của trung úy Brewster và hai đồng đội của ông, bức thư lạ lùng của Don Sebastian với tiêu đề Lâu đài Condor, và cuối cùng là bản tường thuật, dường như sai lầm, của thiếu úy thuộc Eremont. Không thấy chỉ dẫn mới nào.

Trời vẫn mưa suốt đêm và kéo dài cả ngày thứ tư. Người ta thông báo trong vùng có lũ. Sau khi tan trường, Bob và Peter bị cha mẹ huy động làm việc vặt ở nhà. Diego trở vào thăm anh Pico, còn Hannibal buồn bã quay lại Thư viện Sử học để tiếp tục điều tra, bất chấp trời mưa và lòng chán nản.

Ngay khi được tự do, Peter và Bob gặp nhau ở xe lán - bộ tham mưu. Hai bạn cởi áo mưa ướt đẫm, bật lò sưởi điện rồi chờ Hannibal và Diego.

- Cậu có tin là bọn mình sẽ tìm ra thanh gươm không? - Peter hỏi bạn.

- Mình cũng không biết nữa - Bob thú nhận - Phải chi vụ này không quá xưa như thế này! Có một đồng bản tường thuật về bắn giết và rượt đuổi ở đó, trên vùng đồi, vừa từ phía du kích Mêhicô cũng như từ phía lính Mỹ, nhưng không thể nào biết được vụ nào là về Don Sebastian và đám đào ngũ.

Diego xuất hiện, vẻ mặt buồn chán.

- Có chuyện gì xảy ra với anh Pico à? - Bob hoảng hốt kêu.

- Anh ấy vẫn khỏe, nhưng bị rắc rối đến tận cổ. Và mình cũng thế.

Diego cởi áo ướm ra, ngồi cùng hai bạn trước lò sưởi. Cậu lắc đầu.

- Bác Paz đã bán khoản cầm cố cho ông Noris - cậu buồn bã thông báo.

- Trời! - Peter phản nộ.

- Nhưng bác ấy có hứa là sẽ cố gắng chờ mà... - Bob nói.

- Không phải lỗi bác ấy - Diego thở dài - Bác cần tiền và nay, khi anh Pico ngồi tù, bác không có hy vọng được trả tiền sớm. Phần mình, anh Pico cần tiền để nộp bảo lãnh và tìm luật sư bào chữa. Chính anh Pico đã khuyên bác Emiliano Paz bán.

- Bọn mình hết sức thông cảm và chia sẻ với cậu - Bob nói khẽ.

- Rất tiếc! - Peter nói - Tình thế có vẻ tuyệt vọng. Ý mình muốn nói... bọn mình sẽ không thể nào tìm ra thanh gươm quý báu, khi không có chỉ dẫn mới, mà bọn mình không còn bao nhiêu thời gian để tìm kiếm nữa. Đây là cuộc chạy đua với đồng hồ...

Peter bị ngắt lời, khi Hannibal hỗn hển và ồn ào xuất hiện.

- Mình bị Skinny đuổi sát gót - Hannibal thông báo - Mình đã thoát được, rồi vào qua ngã Cánh Cửa Đỏ mà không bị nó thấy.

- Nó theo cậu để làm gì? - Diego hỏi.

- Mình không đứng lại để hỏi nó - thám tử trưởng hơi sảng giọng đáp - Có thể nó chỉ muốn trò chuyện, nhưng mình nóng lòng muốn gặp các cậu và không muốn mất thời gian với thằng ngu ấy. Các cậu ơi, mình đã tìm thấy...

Đùng! Tiếng một vật nặng rơi vào đồng hồ phế thải quanh xe lán ngắt lời Hannibal. Đùng! Thêm một tiếng nữa. Rồi tiếng nói của Skinny:

- Mình biết cậu trốn trong đây với đám bạn, thằng mập ơi! Đúng, mình dám cá tất cả đều ở trong này! Tưởng khôn lắm à.

Đùng! Skinny tiếp tục ném vật bừa bãi vào núi đồ phế thải che giấu bộ tham mưu của ba thám tử.

- Các cậu thua rồi - Skinny vẫn hét dưới trời mưa - Hannibal, chúng tôi đã thắng được mấy thằng bạn nhỏ Mêhicô của mày rồi! Thứ bảy này, trang trại chúng nó sẽ thuộc về ta! Cậu biết điều này chưa?

Bốn bạn đang nghe nhìn nhau. Nhưng chỉ có Hannibal là ngạc nhiên: các bạn chưa kịp thông tin cho thám tử trưởng.

- Thứ bảy, nghe chưa - Skinny hét lên lần nữa - Không còn kịp thời gian giúp mấy thằng bạn đâu, mập ơi! Những gì mày nghĩ trong đầu không quan trọng: Hannibal ơi, mày thua rồi! Chúc mọi người ngủ ngon và có giấc mơ đẹp nhé! Hãy sống với ảo tưởng! Các người chỉ còn có thể mà thôi.

Giọng nói đáng ghét vẫn tiếp tục nói mĩa rồi nghe xa dần: Skinny bỏ đi. Chẳng bao lâu chỉ còn nghe tiếng mưa rơi mà thôi.

- Vẫn đe dọa và nói láo! - Hannibal la lên.

- Không có - Diego ngắt lời - Lần này, nó nói thật, Babal à.

Rồi Diego tiết lộ về việc ông Emiliano Paz nhượng lại khoản cầm cố của gia đình Alvaro cho ông Norris.

- Và thời hạn hoàn trả lại khoản cầm cố này là thứ bảy - Diego kết luận - Nếu không trả tiền cho ông Norris được, thì ông ta được quyền sát nhập tài sản của nhà mình.

- Nói cách khác, có vẻ ông Norris đã thắng rồi - Hannibal kết luận.

- Babal! - Bob la lên.

- Cậu không được chịu thua - Peter cũng hét lên.

- Mình sẽ... sẽ không giận cậu đâu - Diego cà lăm.

- Mình chỉ nói là có vẻ ông Norris đã thắng. Điều này có thể có nghĩa rằng từ nay, sẽ không còn ai tìm cách chọc gậy vào bánh xe ta nữa. Ta phải sử dụng thời gian còn lại cho thật tốt... mà ta lại không còn bao nhiêu thời gian đâu.

- Không có thời gian... và không có chỉ dẫn - Peter thở dài.

- Mình xin ngăn cậu lại. Trái lại, ta có rất nhiều chỉ dẫn. Nhưng cho đến

nay, ta đã chưa biết cách diễn đạt chúng cho đúng. Mình vừa phát hiện thêm một chứng cứ rằng giả thiết của ta đúng.

Hannibal rút tờ giấy ra khỏi túi và mở ra.

- Bob nói đúng khi gợi ý rằng Don Sebastian có thể có kế hoạch trốn trong vùng đồi núi, cũng như giấu thanh gươm trong đó. Kế hoạch ông đúng là như thế... và ông đã thực hiện đúng theo kế hoạch.

Hannibal đưa tờ giấy cho Diego.

- Viết bằng tiếng Tây Ban Nha, Diego à, và mình không tin chắc là mình đọc chính xác. Cậu hãy dịch tiếng Anh chuẩn cho bọn mình nghe đi.

Diego cầm tờ giấy.

- Đây là phần trích của một quyển nhật ký cá nhân - Diego nói - đề ngày 15 tháng chín 1846. Mình đọc nhé: *"Tối hôm nay, nhóm những người yêu nước của ta đã được biết rằng đại bàng đã tìm ra chỗ để trốn. Ta phải tìm cách để chăm sóc con chim cao quý này. Do có nhiều thú săn mồi quanh ta, công việc sẽ không dễ dàng, nhưng bây giờ có thể làm một cái gì đó!"...*

Diego ngược mắt lên.

- Hannibal ơi, cậu nghĩ rằng đại bàng nói ở đây là Don Sebastian à? Và đoạn văn này cho ta biết rằng có một nhóm kháng chiến dự định giúp cho con người dòng họ Alvaro kiêu hãnh kia ẩn trốn à?

- Mình tin chắc là thế - Hannibal nói - Đoạn cậu vừa mới đọc được trích từ quyển nhật ký của thị trưởng Tây Ban Nha ở thành phố. Ông thị trưởng này lại là bạn thân của dòng họ Alvaro. Ngoài ra, trong khi đọc tài liệu, mình lại tình cờ thấy rằng trong vùng người ta đặt cho tổ tiên của cậu bí danh "Đại bàng".

- Nhưng đoạn văn này có thể giúp ích gì cho ta? - Bob hỏi - Giả sử mình đã nghĩ đúng và Don Sebastian đã lẩn trốn giống như MacPherson thời xưa, thì bọn mình vẫn không biết chỗ trốn mà ông đã chọn. Trừ phi quyển nhật ký có nói đến xa hơn một chút.

- Không, Bob à, trang này là trang cuối cùng. Ông thị trưởng bị giết chết vài ngày sau đó.

- Nếu vậy, nếu Don Sebastian đã lẩn trốn vào vùng đồi, thì sau đó chuyện

gì đã xảy ra với ông? - Peter hỏi - Hay bạn bè đã giúp ông rời khỏi nước và ông đã mang thanh gươm Cortès đi luôn.

- Có thể - Hannibal thừa nhận - nhưng mình không nghĩ như thế. Nếu vậy, có lẽ ta đã đọc thấy các sự việc này được nêu lên trong tài liệu rồi. Không các cậu à, mình không nghĩ Don Sebastian trốn đi luôn. Theo mình, có chuyện gì đó đã xảy ra với ông trong vùng đồi núi, nhưng mình không biết chuyện gì và có lẽ không ai biết. Phần gút mắc vụ này nằm chính chỗ đó. Chuyện gì đã xảy ra với Don Sebastian?

- Nếu không ai biết - Peter lăm băm - thì làm cách nào bọn mình biết được?

- Bằng cách tìm kiếm, Peter à. Bởi vì ta, thì ta biết nơi mà ông ấy quyết định trốn - Hannibal tuyên bố - Ông ấy đã nói cho ta biết trên tiêu đề lá thư: ở lâu đài Condor! Mình tin chắc rằng chìa khóa vụ bí ẩn nằm ở đó, gần tảng đá lớn. Trong vùng đó, ta đã bỏ qua một cái gì đó. Cho nên ngày mai, sau khi tan học, ta sẽ tiến hành lại cuộc điều tra và ta sẽ thành công. Nhất định phải như thế.

Alfred Hitchcock
Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu
Dịch giả: Đài Lan
Chương 15
CHỖ TRỐN

Ngày thứ năm hôm đó, sau khi tan học. Ba Thám Tử Trẻ lên đường đến trang trại Alvaro. Mưa đã bớt đi.

Ba cậu đạp nhanh nhưng vẫn cảnh giác. Ba thám tử không muốn gặp ba tên cao bồi dữ dằn, nếu lỡ chúng đang lảng vảng gần đó.

Sau khi mưa tầm tã suốt một tuần lễ, đường dẫn lên vùng đồi hết sức lầy lội. Hannibal, Bob và Peter bỏ xe đạp dưới vài thanh dầm cháy đen, rồi đi bộ lên Lâu đài Condor. Bob có mang theo vài dụng cụ và đèn pin. Trên đường, Diego đã nhập bọn.

- Nếu trời cứ mưa như thế, thì ta sẽ phải bơi về nhà thôi - Peter càu nhàu.

Khi gần đến đích, bốn bạn nhìn thấy con rạch quá nhiều nước, không thể nào băng qua được, đành phải đi vòng mới đến được đồi. Khi đi như vậy, cả bọn buộc phải leo lên chỗ đất nhô chia cách con rạch với sông Santa Inez.

Chỗ đất nhô bị nước mưa làm trông giống như đồng bùn. Chân ướt, các thám tử vẫn hăng hái leo lên đồi. Khi đến đỉnh khối đá Condor to tướng, cả bọn há miệng một hồi trước cảnh tượng trước mắt. Phía trên đập, nước sông Santa Inez đã tràn nhiều ra khỏi lòng sông và làm ngập vùng đất bị hỏa hoạn. Trong chính cái đập, nước không chịu chảy qua van giữa: nước chảy qua phía trên, tạo thành cái thác lớn. Ở phía dưới, sông chảy sùng sục và những chỗ nước bắn xoáy vồ vào chỗ đất nhô và đáy ngọn đồi. Trên đoạn đường còn lại, sông chảy xiết như thác xuyên qua đồng cỏ cho đến đại dương xa xôi.

Hannibal nhìn xung quanh.

- Ở nơi nào con người có thể ẩn trốn suốt một thời gian dài, có bạn đến tiếp tế? - Thám tử trưởng hỏi khẽ.

- Chắc chắn là không phải trên khối đá này rồi - Peter đáp - Hôm bữa Bob và mình đã tìm kiếm rất kỹ, không có chỗ cho một con chuột trốn nữa kìa!

- Quanh đây có hang không Diego? - Bob hỏi.

- Theo như mình biết thì không có. Có thể ở đằng kia, trong núi...

- Không được - Hannibal lắc đầu cam đoan - Mình tin chắc rằng chỗ đó phải rất gần đây. Biết đâu, có khe nứt bí mật nơi Don Sebastian có thể sống trong lều hay trong nhà lá?

- Chắc chắn là không - Diego khẳng định - Mình biết rõ vùng đồi này mà.

- Diego - Peter đột ngột nói - Ở chỗ rẽ đằng kia, con đường không đi đến đập dẫn đi đâu vậy?

- Nó bắt đầu đâm lên núi, rồi lại quẹo về con đường nhỏ đi đến đất nhà bác Emiliano Paz.

- Còn con đường mòn ở đằng xa xa, nó dẫn đến đâu?

Peter hỏi nữa và chỉ một con đường mòn phía bên kia rạch. Trông giống như xuất phát từ con đường đất và đi vòng qua ngọn đồi này.

Hannibal, Bob và Diego nhìn theo hướng chỉ và thấy con đường mòn nhỏ băng qua bụi cỏ, rồi biến mất sau những cây sồi bên chân đồi.

- Nhà chòi! - Diego thốt lên - Mình quên mất! Ở đó có chỗ trú mà công nhân trang trại thường dùng khi phải đi làm xa trang trại. Một kiến trúc hết sức thô sơ nhưng rất kiên cố, vẫn còn chống chọi lại năm tháng.

- Chỗ ấy đã có từ thời Don Sebastian không? - Hannibal hỏi.

- Ồ có rồi! Theo anh Pico, thời đó, người ta dùng làm kho.

- Một chỗ trú ẩn giấu khá kín đáo, ít dùng đến... và đường mòn dẫn đến đó thấy rõ từ trên cao Lâu đài Condor - Thám tử trưởng kết luận - Rất có thể là chỗ trốn mà ta đang tìm! Đi xem!

Bốn bạn chạy xuống tảng đá khổng lồ thật nhanh, lún chân vào bùn đến tận mắt cá chân, băng qua chỗ đất nhô bên con rạch. Khi đi ngang qua, Hannibal lo sợ liếc nhìn nước tràn qua khỏi đập.

- Hy vọng đập sẽ chống lại nổi lực đẩy của dòng nước - Hannibal nói khẽ.

Thím tử trưởng, không giỏi thể dục thể thao lắm và không phải là tay bơi lội cừ khôi... và cậu biết rõ điều này.

- Tất nhiên là sẽ vững - Diego cười nói - Từ xưa đến nay, đập vẫn chống lại được.

Đi hết chỗ đất nhô, nhóm bạn rẽ vào con đường mòn nhỏ hẹp ngoằn ngoèo giữa những cây sồi và bụi cỏ. Do không bao giờ có người qua đây, đường mòn bị cây cỏ mọc lan tràn. Sau khi vượt qua chân dốc của một ngọn đồi, con đường mòn dẫn ra khe nằm giữa hai ngọn đồi to hơn. Ánh sáng ban ngày hầu như không đến được vực hẻm chật hẹp.

- Đến rồi, các bạn ơi - Hannibal thông báo.

Một nhà chòi tồi tàn xây tựa vào khối đá to chìa ra phía trên chòi. Mái chòi phẳng xây bằng những tấm kim loại rỉ sét và tường chỉ còn là những tấm ván đẽo thô sơ và đóng không sát. Khi Diego mở cửa ra, cánh cửa rớt ra khỏi bản lề và rơi xuống tựa một đám mây bụi. Tầng đá chìa ra đã che chở cho nhà chòi khỏi mưa nắng: xung quanh, nền đất khô ráo. Tất nhiên là không có điện nước. Cửa sổ không có. Bàn ghế cũng không có, ngoại trừ cái lò sưởi cổ xưa bị sét.

- Một nơi lý tưởng để trốn một hai năm! - Peter mĩa mai thốt lên - Mình không muốn sống ở đây dù chỉ hai ngày!

- Có thể cậu sẽ nghĩ khác, nếu bị địch đuổi sát gót và đang mang theo mình một thanh gươm quý báu mà bọn địch toan chiếm đoạt - Hannibal đáp - Nhưng phải công nhận rằng chỗ này... hơi bị rộng một tí - Cậu thành thật nói thêm.

- Trống rỗng đến nỗi dường như không có chỗ giấu nào ở đây cả - Bob nhấn mạnh - Trần và tường đều không có gì bí mật.

- Hay nền đất - Peter gợi ý - Don Sebastian có thể đào để chôn giấu thanh gươm.

- Không - Hannibal cắt ngang - Nếu ông chôn thanh gươm ở đây thì đất xới

đã bị để ý từ lâu rồi. Ông sẽ không mạo hiểm như vậy đâu. Tuy nhiên...

Thám tử trưởng đảm chiêu nhìn cái lò sưởi rỉ sét, ống khói của nó đâm xuyên qua mái nhà. Chân lò tựa trên tấm đan đá.

- Không hiểu di chuyển lò này có dễ không? - Hannibal nói khẽ.

- Thử đi - Peter đề nghị ngay.

Và không chờ đợi, Peter đẩy mạnh lò. Lò đồ sộ và nặng nề, nhưng nhúc nhích. Nó không cố định trên tấm đan. Ống chính nối với lò bằng đoạn ống cong ngắn.

- Gỡ cái này ra - Thám tử trưởng ra lệnh.

- Ô là là! - Peter kêu khi nắm đoạn ống ngắn - Sét nhiều quá!

- Hồi năm 1846 thì không sét - Hannibal nói - Nếu không gỡ ra được, thì cậu đập bể đi.

Bằng dụng cụ Bob mang theo, cuối cùng Peter tháo lò sưởi ra được. Khi ấy, bốn cậu hợp lực đẩy nó ra khỏi tấm đế. Rồi cả bọn cố sức dỡ tấm đan, nhưng đan nặng quá.

- Ta hãy tìm đòn bẩy - Bob khuyên.

- Tấm ván bị sút khỏi tường dùng được đấy! - Diego kêu.

Peter đào đất ở mép đan, để cho nó lộ ra một chút. Sau đó, cậu đào phía dưới đủ để nhét một đầu ván vào. Lò sưởi, bị đẩy ngã và nằm lăn cạnh tấm đan, dùng làm điểm tựa. Khi đó, cả bọn tì sức vào đầu ván và vui mừng thấy tấm đan nâng lên. Bốn cậu đẩy đan sang một bên và nhận thấy đan dùng để che giấu một cái hố tối tăm. Tim đập thành thịch, Diego cúi xuống lỗ.

- Mình thấy có cái gì đó! - Diego reo lên.

Bob bật đèn lên để chiếu sáng. Diego nằm úp mặt ngay miệng lỗ, thò tay xuống và lấy lên một đoạn dây cũ khá dài, một tờ giấy dày bị đen do thời gian và một dải vải dài hẹp bị đen do hắc ín. Diego bắt đầu đọc tờ giấy trước.

- Viết bằng tiếng Tây Ban Nha - cậu nói - Bản tuyên ngôn đề ngày 9 tháng chín 1846, của quân đội Mỹ, liên quan đến các quy tắc mà nhân dân phải tuân theo.

- Tấm vải bảo vệ này đủ kích cỡ để bọc một thanh gươm! - Hannibal nói và nhìn chăm chăm vào vật lạ lòng - Diego ơi! Cậu hãy tìm kỹ xem trong đó còn gì không?

Một lần nữa, Bob dùng đèn chiếu sáng, Diego nhìn xuống đáy hố, nhưng không thấy gì. Tuy nhiên, để cho chắc, cậu thò tay xuống mò mẫm dưới đất.

- Không - Diego thở dài - Mình không... Ồ, nhưng có... mình đụng phải một vật gì đó... Ồ, chỉ là viên đá nhỏ thôi.

Diego buồn bã rút tay lên, mở bàn tay ra cho thấy một viên đá nhỏ dính đầy đất. Diego chà vào tay áo theo bản năng. Khi đó, viên đá nhỏ vuông óng ánh lên màu xanh lục sậm rất đẹp.

Bob kinh ngạc kêu lên:

- Có phải đó là...

- Ngọc bích! - Hannibal la lên - Chắc chắn thanh gươm Cortès từng được Don Sebastian giấu ở đây, vào một lúc nào đó. Sau đó, khi vượt ngục được rồi, ông đã lấy lên lại để tìm chỗ giấu chắc ăn hơn, sợ chỗ giấu đầu tiên dễ phát hiện quá, hoặc ông cho rằng có thể có ai đó biết chỗ.

- Theo mình, ông nghĩ rằng chỗ giấu này không chắc lắm - Bob nói - Chính bọn mình đã tìm ra khá nhanh.

- Cậu nói đúng - Hannibal đồng tình - Dù sao viên ngọc bích bị rơi khỏi gươm cũng cung cấp được chỉ dẫn cho ta. Sau khi thoát được trung úy Brewster và đồng bọn, Don Sebastian đã đến đây lấy thanh gươm mang đi giấu chỗ khác... và giấu cả mình luôn thể. Và chắc chắn ông phải hành động nhanh.

- Babal ơi - Peter ngắt lời - Có tiếng gì vậy?

Có tiếng gừ gừ khẽ xa xa.

- Trời mưa mạnh trở lại - Bob nói thử.

- Không phải... tiếng động khác... tiếng nói. Có người đến.

Diego và ba thám tử trẻ thận trọng nhìn ra bên ngoài. Ba tên cao bồi dữ tợn vừa mới bước vào khe vực chật hẹp. Giọng bọn chúng bay qua màn mưa.

- ... thấy tụi nó đi về hướng này, Cap à... bốn đứa.

- Tiếp tục theo con đường này.

Ba gã đàn ông đi qua mà không thấy nhà chòi dưới tảng đá, Hannibal ngồi dậy.

- Ta hãy đi nhanh trước khi chúng quay lại!

Nhưng bốn bạn đang ở ngay giữa vực hẻm, thì một giọng nói khủng khiếp gọi lại:

- Ê, đằng kia!

Tất cả vắt giò lên cổ chạy.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 16

TRẬN SỤT LỖ BÙN

Bốn bạn chỉ dừng lại một lần trên con đường đất. Nhìn trái, nhìn phải, bốn bạn tự hỏi xem chạy hướng nào cho xa.

- Nếu chạy ra đường, bọn ấy sẽ bắt kịp trước khi bọn mình kịp đến đường - Peter nói.

- Và bọn chúng sẽ thấy ta, nếu ta leo đồi - Bob nói thêm.

- Bọn mình cũng không thể đi ngang qua đập được - Diego nói - Có nguy cơ bị nước cuốn đi.

Bị tê liệt do không quyết định được, bốn bạn đứng bất động dưới trời mưa xối xả. Phía đằng sau, ba tên cao bồi tiến đến gần qua bụi cỏ. Tiếng nói cục cằn của Cap hồi thúc hai tên còn lại đi nhanh hơn.

- Nhanh - Peter kêu - Thử qua đường.

- Không - Hannibal ra lệnh - Ta hãy xuống rạch. Đi hết rạch. Gần đập. Bọn chúng sẽ không nghĩ ta dám mạo hiểm về hướng đó. Đi ngay!

Không chờ nữa, cá bọn lao và hướng rạch. Đến đó, bám vào sườn dốc, gần mép, và cố đứng trên mực nước, bốn bạn tiến từng bước về phía đập, tránh bụi gai mọc trên vách.

Trên con đường ở phía dưới, bốn bạn nghe tiếng ủng nặng nề lội bùn. Tim đập thình thịch, cả bọn áp mình sát vào sườn dốc con rạch và bất động chờ. Bỗng cao bồi dừng lại để thảo luận:

- Tụi nó biến đâu mất rồi?

- Bọn nhóc mất dạy. Phải chi tóm được tụi nó.

- Bộ mày nghĩ tụi nó tìm ra chìa khóa thật à?

- Chuyện này không hiển nhiên sao? Tụi nó bỏ chạy, đúng không, và sau đó

ta không tìm ra chìa khóa trong kho thóc nữa.

- Cap ơi! Hay tụi nó chạy ra đập?

- Đập hả? Mày điên sao? Tụi nó đâu muốn tự tử.

- Do tụi nó không có trên đồi, nên có lẽ tụi nó chạy ra đường rồi. Nhanh lên! Ta sẽ tóm được thôi!

Tiếng ủng nghe nhỏ dần về hướng trang trại xa. Tuy tình thế không tiện nghi chút nào, bốn bạn vẫn chờ thêm một hồi.

- Đi rồi - cuối cùng Bob nhẹ nhõm nói.

- Vậy bọn mình cũng cố làm giống như bọn chúng - Diego khuyên - Không thể trốn ở đây lâu được đâu.

- Nhưng đi đâu bây giờ? - Peter hỏi - Bọn chúng chặn đường, bọn mình không thể vượt qua đập, và sớm muộn gì bọn chúng cũng quay lại đây thôi.

- Có thể ta sẽ tìm thấy chỗ trốn gần đập - Hannibal gợi ý - Nếu không, ta sẽ qua chỗ đất nhô để đến nơi xa nhất đồi. Phía sau lâu đài Condor, thế nào ta cũng sẽ tìm ra một chỗ trú ẩn nào đó.

Cố gắng ép mình thật sát vào vách rạch để không bị thấy từ con đường phía trên, bốn bạn đi chầm chậm về hướng đập. Nước chảy mạnh phía bên kia chỗ đất nhô phân chia con rạch với sông Santa Inez.

- Không thấy chỗ trốn nào hết - Peter càu nhàu.

- Cẩn thận - Diego vừa mới liếc nhìn trên đường và kêu lên - Bọn chúng về kìa!

Nhóm bạn áp mình và đứng bất động.

- Bọn chúng thấy mình không? - Bob hỏi khẽ.

- Mình nghĩ là chưa thấy - Diego đáp - Nhưng suýt! Chúng đến.

Có tiếng nước mạnh, vẫn nghe giọng nói gần lại.

- Nếu không thấy tụi nó gần đập, thì phải lùnh sục trong đám bụi cỏ gần rạch - Cap nói nghe rất rõ.

- Ồồ! - Hannibal thì thầm - Nhất định phải ra khỏi đây. Nghe này! Ngay khi bọn chúng đi qua khỏi, ta sẽ leo thật nhanh lên chỗ đất nhô, rồi đi xuống ở phía bên kia. Sau đó, ta sẽ đến ngọn đồi phía trên sông và ta sẽ

trốn phía sau Lâu đài Condor.

- Kìa, Babal - Peter bắt bẻ - Khi bọn mình ở trên chỗ đất nhô, thì sẽ bị người ta nhìn thấy từ khắp mọi phía.

- Mình biết, nhưng chỉ trong vài giây thôi. Nếu may mắn, đúng lúc đó, bọn cao bồi sẽ không quay đầu lại.

Peter không yên tâm lắc đầu. Nhưng không có thời gian để tìm giải pháp hay hơn. Trên đường, phía trên cao, bọn cao bồi đi tiếp đến ngay tầm bốn cậu. Hannibal nhìn cẩn thận và khi bọn chúng đi khỏi, cậu ra lệnh:

- Bây giờ!... Nhanh!

Bốn cậu bò ra khỏi con rạch, leo lên chỗ đất nhô. Nhưng bốn bạn bị lún xuống bùn và làm cho bụi cây bị bật rễ ra khi bám vào. Nhóm bạn có cảm giác như toàn thế giới đang dán mắt nhìn sau lưng mình. Cuối cùng, tất cả cũng lên được chỗ đất nhô và vội vàng trượt xuống phía bên kia, nhẹ nhõm.

- Thành công - Peter mừng rỡ nhận xét.

- Thẳng đến đồi - Hannibal thúc - Chạy, nhưng cố đừng gây ồn ào.

Thật ra bốn bạn bước đi nhanh hơn là chạy. Cong người làm hai, nhóm bạn bước nhanh, hơi giống như cua, dọc theo bờ dốc trơn của đất nhô. Hannibal và Bob bị nằm dài hai lần. Diego xém nhào xuống dòng sông chảy xiết. Phủ đầy bùn từ đầu xuống chân, ba bạn vẫn theo kịp Peter đang bước vững chắc và giúp bạn tránh những chỗ nguy hiểm. Cuối cùng, cũng đến được phần ngang của ngọn đồi cao.

Bốn bạn trèo lên ngay, hy vọng rằng hòn đá Condor sẽ che giấu mình khỏi mắt kẻ thù. Rất tiếc! Trong cơn vội vàng bốn bạn làm rơi một trận mưa đá. Phía sau lưng, tiếng kêu la đột ngột vang lên, lớn đến nỗi át cả tiếng sông chảy xiết.

- Cap! Nhìn kìa!

- Trên đồi!

- Tụi nó đấy... Bắt lấy!

Hannibal, Bob, Peter và Diego dừng lại liếc nhìn sau lưng. Ba lên cao bồi vừa mới rời khỏi con đường và đang đứng cạnh nhau trên đập. Diego rên:

- Bọn chúng thấy rồi!

- Phải chi bọn chúng chờ thêm một chút - Peter rầu rĩ nói thêm.

Trong khi bốn cậu bé tê liệt nhìn chúng, bọn chúng chạy nhanh trên chỗ đất nhô bị ướt sũng nước mưa, và ủng lún sâu xuống bùn.

- Làm gì bây giờ, hả Hannibal - Bob kêu - Ta bị kẹt ở đây rồi.

- Mình nghĩ... - Hannibal bắt đầu nói.

Một tiếng động kỳ lạ ngắt lời cậu... tiếng gầm gừ tăng dần lẫn át tiếng mưa rơi và tiếng nước sông Santa Inez chảy. Bốn bạn chưng hửng nhìn nhau.

- Cái gì vậy? - Diego cà lăm.

Tiếng động lớn dần nữa. Nó xuất phát từ đâu đó phía trên đập, dường như bay lên trên dòng nước lũ và tiến đến gần một cách đáng sợ. Đang ở nửa đường trên chỗ đất nhô lầy bùn, giữa đập và đồi, ba tên cho bồi cũng đứng yên lại để lắng nghe.

- Nhìn kìa! - Peter đột ngột hét lên.

Một ngọn sóng cao gần một mét đang dâng lên phía trên đập.

- Một cái gì đã bị vỡ trên đó - Diego la lên.

Kéo theo những bụi cây bị nhổ rễ, ngọn sóng mạnh nhảy ra khỏi đập, vỗ xuống dưới vào dòng nước sông chảy xiết, chính ngọn đồi nơi bốn bạn đang đứng cũng bị rung rinh, trên bờ bên kia sông Santa Inez, đất bùn bắt đầu trượt mang theo cây cỏ, kéo xuống nước.

- Cẩn thận - Diego la lên đột ngột - Bọn cao bồi đang đến.

Thật vậy, ba gã đàn ông đang lao tới. Bọn chúng chạy trên chỗ đất nhô, tiến thẳng về ngọn đồi.

Hannibal và bạn chuẩn bị tiếp tục chạy trốn, thì dưới ánh nhìn kinh hoàng của cả bốn, chỗ đất nhô như chia ra làm đôi. Một mảnh dài to trượt vào dòng sông chảy xiết... trên đường đi quét luôn ba lên cao bồi.

Bọn chúng giẫy giụa, la hét, chửi rủa, vừa lội vừa bám vào những vật nổi

và bị dòng nước cuốn đi.

- Bọn chúng đi rồi. Đỡ quá - Peter la lên.

- Đừng có mừng vội - Hannibal nói - Bọn chúng sẽ nhanh chóng leo lên bờ dưới kia và lại cắt đường chạy của ta một lần nữa. Chuồn nhanh!

Bốn bạn tiếp tục leo trên sườn đá Lâu đài Condor. Cuối cùng, cả nhóm đến được đỉnh và tiến hành leo xuống ở phía bên kia. Trên hai sườn đồi, trời mưa đã làm xói sườn dốc thành rãnh làm thay đổi toàn bộ quang cảnh.

- Cả núi như trở thành một đồng bùn - Peter tuyên bố và dẫn đầu đoàn trên sườn dốc trơn.

Nói xong, Peter nhảy phốc nhẹ nhàng qua một dãy đá mà nước đã làm lộ. Ba bạn cũng nhảy theo Peter qua dãy đá ấy rồi đứng sững lại, không dám tin vào mắt mình. Peter đã biến mất!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 17

Ổ ĐẠI BÀNG

Peter đã bốc hơi mất. Đường như bị núi nuốt chửng!

- Nghĩa... nghĩa là sao? - Diego cà lăm - Peter đâu rồi?

- Peter ời! - Bob gọi.

- Peter! Cậu ở đâu? - Đến lượt Hannibal hét lên.

Ánh mắt lo lắng của ba bạn nhìn khắp sườn núi. Không có gì động đậy. Lắng tai nghe, cuối cùng ba bạn nghe thấy một cái gì đó: tiếng nói như xuất phát từ lòng núi.

- Đây các cậu à! Dưới đây!

Đúng là giọng nói của Peter.

- Nhưng cậu ở đâu? - Hannibal hỏi lại.

- Đây! Phía dưới. Hãy nhìn ngay phía trước mấy khối đá to.

Ba cậu nghe theo lời khuyên và phát hiện một khe nứt dài hẹp bên sườn đồi. Chỉ thấy được khi đứng ngay phía trên.

- Chắc là đất bị trượt - Bob nhận xét.

Thám tử trưởng cúi xuống đất:

- Peter ời! Cậu cần bọn mình giúp ra không?

- Mình đâu có muốn ra - giọng nói của Peter phản đối - Mình đang ở trong hang, Babal à. Dưới đất có rất nhiều cục đá to. Ở trong cái hang này, bọn mình sẽ chặn đường vào được và sẽ không bao giờ bị bọn cao bồi mặc dịch kia phát hiện. Xuống đây với mình đi.

Hannibal, Bob và Diego nhìn nhau.

- Thì... - Hannibal phân vân định nói.

- Đã nói là xuống đi mà. Dưới đây khô ráo và thích lắm. Coi chừng kẻ thù sắp quay về bây giờ.

Lời nhắc nhở về ba tên đáng gờm khiến ba bạn quyết định. Bob đầu liên trượt xuống khe hở nhỏ hẹp, Hannibal cực nhọc đi theo. Rất tiếc, cậu bị mắc kẹt nửa đường.

- Mình... mình không lọt - Hannibal hỗn hển, mặt đỏ gay kêu.

Từ bên trong hang, Bob khuyên:

- Diego ơi, đẩy Hannibal đi. Dưới này sẽ kéo.

Bốn bàn tay khỏe mạnh chụp lấy chân Hannibal. Bên ngoài, Diego tì vào vai cậu bé mập. Rồi y như cái núi bị đè vào chai, Hannibal biến mất dưới mắt Diego. Diego vội vàng theo thám tử trưởng.

Bob đã bật đèn và đang khám xét hang.

- Trời! - Diego thốt lên - Mình không ngờ có hang ở đây.

Bốn bạn đang ở trong một cái hang đá, kích thước bằng nhà chứa một ô tô con, có mái thấp và những cục đá to rải rác dưới đất. Mặc dù trời mưa bên ngoài, hang vẫn khô ráo. Rõ ràng, như Bob đã nói, lỗ hờ đã được tạo ra hay gây ra do đất trượt ở sườn đồi.

- Đường như lối vào này, xưa kia có, đã bị đóng kín, có lẽ do trận động đất... bằng chứng là mấy cục đá dưới đất - Hannibal nói.

- Chuyện gì đã xảy ra xưa kia không quan trọng - Peter ngắt lời - Bây giờ lại có chỗ vào và kẻ thù có thể thấy, giống như bọn mình đã thấy! Ta hãy chạy lại nhanh đi, như vậy sẽ an toàn hơn.

- Chỉ cần chất mấy cục đá ra trước - Diego vừa nói vừa bắt tay vào làm ngay.

Ba thám tử trẻ làm theo, lăn và chất những khối đá to nhất có thể đẩy được. Cuối cùng, lối vào được chặn kín lại và mưa không rơi vào hang nữa. Khi đó, cả bốn ngồi xuống, mỉm cười nghỉ ngơi.

- Ta sẽ chờ ở đây vài tiếng rồi hăng ra - Hannibal quyết - Từ đây đến đó, thế nào bọn cao bồi cũng bỏ cuộc.

- Không hiểu bọn chúng là ai - Bob thắc mắc.

- Mình đoán bọn chúng cùng phe với nhà Norris - Diego buồn rầu tuyên bố

- Nếu không, thì sao bọn chúng lại đi ăn cắp nón anh Pico để mang bỏ gần lửa trại?

- Nếu bọn chúng đúng là thủ phạm - Thám tử trưởng bắt đầu - Điều duy nhất mà ta biết chắc là bọn chúng nóng lòng muốn lấy lại xâu chìa khóa kia. Chứng tỏ chìa khóa rất quan trọng. Có thể...

Tiếng kêu của Bob ngắt lời:

- Babal ơi, khối đá cuối hang... không phải là đá... mà dường như...

Đèn pin mà Bob đang cầm trong bàn tay run rẩy chiếu vào một khối đá tròn trắng trắng.

- Đầu lâu! - Peter khiếp sợ thốt lên.

Hannibal bước đến đồng đá, mắt sáng lên vì kích động.

- Đúng là xương sọ đầu người, các cậu ơi - thám tử trưởng nói - Ta hãy đào thử nhiều chỗ đi.

- Gớm! - Peter kêu - Xương nữa kia. Có lẽ người này đã bị trận động đất chôn sống.

- Mình thấy có cả vải dưới da - Bob nói thêm.

- Nút áo! - Diego la lên khi lượm được mảnh đồng tròn - Nút áo quân phục Mỹ!

- Người đàn ông này không bị trận động đất chôn đâu. Dù sao cũng không bị chôn sống - Hannibal kêu - Có cái lỗ trong xương sọ, lỗ đạn!

Thám tử trưởng đắc thắng nhìn các bạn.

- Dường như ta đã tìm thấy ổ đại bàng rồi! Ta đang ở trong chỗ trốn nơi Don Sebastian định ẩn mình... và giấu thanh gươm Cortès. Hang này, ngay bên sườn Lâu đài Condor, chỉ có thể là thế mà thôi! Và chắc chắn José phải biết về nó!

- Cậu nghĩ rằng người lính này là một trong ba tên rượt theo tổ tiên mình à?

- Diego hỏi.

- Tất nhiên! Và mình nghĩ trong hang phải còn nhiều bộ xương nữa!

- Mấy cục đá dưới đây được chất thành đồng - Peter vừa nhận xét vừa dịch chuyển hai ba cục đá - Có thể lăn xuống đó vào thời đóng đất?

- Có thể - Hannibal gật đầu.

- Vậy thì làm đi - Peter nói - Xem đằng sau có gì!

Bốn bạn cực lực tấn công những cục đá, đẩy dần sang trái sang phải, khi

đẹp được một góc. Đó là công việc cực nhọc và chậm chạp. Cuối cùng, khi đồng đá đã giảm đi nhiều, Bob đột ngột la lên:

- Mình thấy có cái gì giữa hai cục đá. Đúng rồi, sau chỗ đá sứt lở này, có đường đi!

Bốn cậu hăng say di chuyển thêm vài khối đá, tạo một khoảng vừa đủ để Hannibal có thể chui vào. Bob cầm đèn pin chui vào trước. Ba cậu kia theo sau. Đường hầm đâm thẳng vào trong đồi. Sau khi đi bộ được vài phút, nhóm bạn vào một cái hang rộng gấp ba lần hang trước. Tường bằng đá, nền đất cũng vậy, ngoại trừ vài khối đá nhô lên.

- Có lẽ bọn mình đang ở trong lòng lâu đài Condor - Bob nói.

- Một nơi rất hay để trốn - Peter thốt lên - Đóng kín lối vào rất dễ.

- Có bạn bè tiếp tế nước uống và thức ăn, thì có thể sống trong đây rất lâu - Diego nói thêm.

- Rất tiếc - Hannibal cắt ngang - mình không nghĩ Don Sebastian đã vào đây mà không bị thấy. Vì ông đã không kịp chặn kín lối vào lại. Nhìn kìa, bên trái, đằng sau.

Đèn pin của Bob chiếu sáng một bộ xương thứ nhì, nằm ngửa phía sau một khối đá nhô. Nút đồng rải dưới đất gần đó. Một cây súng sét rỉ nằm cách đó không xa.

- Có lẽ hẳn định núp sau khối đá - Peter nói khẽ - Tên lính thứ nhì rượt đuổi theo Don Sebastian.

- Tên thứ ba kìa - Hannibal kêu.

Đèn pin của Bob vừa mới chiếu sáng bộ xương thứ ba, ngay giữa hang. Bốn cậu cũng thấy nút đồng, như lúc này, cũng như tàn tích của đôi ủng da và bao đạn. Ngón tay của bộ xương nằm cách khẩu súng lục quân đội có vài centimét.

- Có lẽ đây là trung úy Brewster - Hannibal nhăn mặt bình luận - Khẩu súng chiến và đôi ủng ngon lành. Hèn gì ba tên “đào ngũ” không bao giờ quay lại nữa!

- Lòng tham đã dẫn đến nỗi này đây - Bob nói thêm.

- Nhưng còn tổ tiên mình đâu? - Diego hỏi.

Bob cho chùm sáng chạy sang bên này bên kia, nhưng từ nơi đang đứng, bốn bạn không thấy thêm được gì nữa. Còn các vách phẳng lán trong hang rõ ràng là không chứa chỗ giấu nào.

- Nhưng phải có ai đó giết ba tên lính này chứ - Peter nói - Nếu không phải Don Sebastian, thì là ai? Còn nếu đúng là Don Sebastian, thì có thể sau đó ông đã rời khỏi hang?

- Có thể - Hannibal dăm chiêu nói khẽ - Tuy nhiên, nếu đúng ông đã hạ gục ba người đàn ông này, thì lại sao sau đó ông lại rời bỏ một chỗ trốn chắc ăn như thế này? Ông chỉ việc chôn xác và yên tâm trú ẩn trong này.

- Vậy - Peter nói - có thể không phải Don Sebastian đã...

- Có, đúng là ông! - Bob thốt lên - Nhìn sang bên này. Dưới hang. Có thêm đường đi và mình thấy có gì đó bên trong.

Cả bọn bước lại gần để nhìn cho rõ và nhận ra rằng cái mà Bob tưởng là đường hầm mới thật ra chỉ là ngõ cụt sâu khoảng hai mét. Trong ngõ cụt này, nơi một người có thể trốn tạm để không bị người mới vào nhìn thấy trong thời gian đầu, có một bộ xương thú tử. Bộ xương ngổ ngáo tựa vào đá, vẫn còn mặc những mảnh rách của một bộ y phục đặc biệt, không có gì là quân đội. Những đồng tiền bạc nằm rải rác quanh đó, và có cả hai cây súng cổ xưa bị sét. Diego lượm một đồng tiền lên.

- Được làm tại đây - Diego buồn bã nói - Bây giờ mình là đoán được tại sao người ta không bao giờ gặp lại ông kỵ của mình. Ông chết và nằm trong cái hang này.

Hannibal gật đầu.

- Vậy là giả thiết của ta đúng - thám tử trưởng nói - Đúng là Don Sebastian đã dự kiến ẩn trốn trong này. Chính vì vậy mà ông đã đề cập đến Lâu đài Condor ở tiêu đề thư gửi cho José. Ông đã chỉ cho con trai biết ông dự định đi đâu. Ông bắt đầu thoát khỏi Brewster và đồng bọn, lấy được thanh gươm trong chỗ giấu ở nhà chòi dưới khe vực, rồi đến đây. Rất tiếc, ông bị ba tên lính theo dõi. Nhưng Don Sebastian biết lợi thế của cái hang này. Ông trốn vào ngõ cụt và chờ bọn kia đến. Ông giết được cả ba, nhưng cũng bị trúng đạn. Một thời gian sau, trận động đất bịt kín lối vào hang và không biết

chuyện gì đã xảy ra với bốn người.

- Babal à - Bob bắt bẻ - nhưng tại sao bạn bè của Don Sebastian không đi tìm ông? Họ biết rằng đại bàng đã tìm được tổ mà.

- Có thể họ không biết tổ nằm ở đâu và họ chờ thêm thông tin. Hoặc cũng có thể trận động đất đã bịt kín lối vào hang trước khi họ kịp đến đây. Mà cũng có thể bạn bè của Don Sebastian đã bị mất mạng trong những cuộc chiến quyết liệt xảy ra sau khi Don Sebastian mất tích. Rồi khi José từ mặt trận trở về nhà, không ai còn sống để nói rằng báo cáo của trung úy Brewster về cái chết của cha ông là sai. Mà cho dù José không tin rằng thanh gươm đã biến mất cùng Don Sebastian chạy trốn, có thể José nghĩ rằng có kẻ đã lấy cắp thanh gươm.

- Hannibal! - Peter kêu - Thanh gươm Cortès! Nó phải ở đây chứ.... cùng với Don Sebastian.

Bốn cậu nhanh nhẹn lục soát ngõ cụt nhỏ. Rồi cả bốn hoảng hốt nhìn nhau.

Không thấy dấu vết thanh gươm đâu hết!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 18

BƯỚC THÔNG ĐIỆP MẬT

- Biết đâu, Don Sebastian đã giấu thanh gươm trong hang này - Bob nói thử.

- Phòng trường hợp bị một chuyện gì đó - Diego nói thêm - Chắc ông phải biết mình bị kẻ thù theo dõi sát gót. Đối với dòng họ mình, thanh gươm Cortès vừa là biểu tượng vừa là vật quý báu. Có thể ông đã cố bảo vệ gia sản quý báu ấy cho con trai José.

- Tìm đi! - Peter hăng hái reo lên.

Do chỉ có một đèn pin duy nhất, bốn cậu không thể chia nhau được. Nên cuộc tìm kiếm rất chậm... và không mang lại kết quả gì. Đúng là hang rộng lắm nhưng không có chỗ giấu nào đáng tin cậy, ít nhất là cũng không có chỗ để giấu một thanh gươm.

- Các cậu biết mình nghĩ sao không? - Hannibal đột ngột hỏi - Mình nghĩ Don Sebastian không có thanh gươm bên mình khi bước vào hang!

- Nếu vậy, thì gươm đâu? - Peter hỏi - Rốt cuộc bọn mình cũng chưa biết được gì nhiều so với ban đầu.

- Đúng - Bob thở dài - Giả thiết thì đúng, nhưng không có chỉ dẫn nào để giúp tìm ra thanh gươm.

- Nhưng mình có linh cảm là ta đang sắp đến đích - Hannibal tuyên bố - Ta hãy vận động trí não đi. Suy nghĩ kỹ nào...

- Hannibal ơi - Diego nói khẽ sau một hồi - Nếu tổ tiên mình đã viết lâu đài Condo ở tiêu đề thư, thì có nghĩa ông nghĩ rằng sẽ có ngày con trai đến tìm mình, đúng không?

- Có lẽ thế. Chắc ông tưởng mình sẽ vẫn còn trong chỗ trốn khi con trai quay về.

- Nhưng ông đã bị giết. Giả sử ông đã bị trọng thương và biết mình sắp chết, thì chắc chắn ông sẽ lo sợ rằng José không bao giờ tìm ra được gươm.

- Cậu nói đúng! - Hannibal thốt lên - Vậy ông sẽ nghĩ đến việc để lại bức thông điệp, hay chỉ dẫn nào đó cho con trai. Nhưng sau bao nhiêu thời gian, liệu bức thông điệp có còn đọc ra không?

- Tùy ông viết bằng cái gì và trên cái gì! - Peter nhận xét - Nhưng không có gì chứng tỏ là ông có để lại bức thông điệp. Mình chưa thấy gì giống như thế trong khi tìm kiếm.

- Bởi vì bọn mình đâu có tìm bức thông điệp - Diego nói.

- Nhưng ông ấy viết bằng gì? - Bob hỏi - Chắc chắn là không có sẵn bút viết.

- Sao không viết bằng máu? - Diego gợi ý.

- Nhưng trên cái gì? Nếu trên áo sơ mi, thì không còn hy vọng gì - Peter thở dài.

- Tường chăng? - Bob nói.

- Hừm! - Hannibal kêu - Bị trọng thương thì không di chuyển được nhiều. Thôi, ta vẫn cứ thám hiểm ngõ cụt này.

Bốn bạn xem xét cẩn thận vách tường cuối hành lang nơi Don Sebastian đang an nghỉ. Bộ xương như nhìn theo bốn bạn bằng hai hốc mắt rỗng.

- Mình không thấy gì hết - Peter tuyên bố và cố đứng thật xa bộ xương.

- Hannibal ơi, cậu có biết máu có thấy được lâu không? - Bob hỏi.

- Mình không biết - thám tử trưởng thú nhận.

- A! - Diego đột ngột thốt lên - Cái gì đây?

Diego đứng dậy, tay cầm một vật mới lượm được cạnh xương. Đó vì cái hũ Da Đỏ: giống như bình nước bị bể mất phần trên.

- Có cái gì dưới đây - Diego nói tiếp.

- Một chất đen và giống như sơn khô - Hannibal nhận xét.

- Sơn đen hả? - Bob nói.

- Nếu Don Sebastian viết bằng sơn đen - Peter lưu ý - thì chữ ông bị phủ đầy bụi suốt bao nhiêu thời gian, làm sao đọc được!

- Nhanh! Ta tuy phủ bụi vách tường - Hannibal vừa ra lệnh vừa lấy khăn tay ra khỏi túi - Nhớ chùi nhẹ tay thôi nhé! Không được làm hỏng bức thông điệp... nếu có thông điệp.

Bốn bạn thao tác thận trọng, lau kỹ bụi vách tường. Peter là người may mắn

phát hiện vết sơn đầu tiên.

- Bob ơi, chiếu sáng cho mình đi... Đây, thấy không?

Bốn từ hiện mờ hồ bên vách tường gần bộ xương. Từ bằng tiếng Tây Ban Nha. Diego dịch lớn tiếng:

- Tro... Bụi... Mưa... Đại dương.

Bốn bạn mở to mắt, tự hỏi không hiểu như vậy có nghĩa là sao.

- Hai từ cuối viết rất sát nhau - Diego nhận xét - Tất cả đều viết rung.

- Hay Don Sebastian giấu gươm trong ống khói hay trong lò sưởi? - Peter gợi ý.

- Hay ở một nơi gần đại dương? - Bob nói thêm.

- Từ “mưa” không hiểu là gì? - Diego nhận xét.

- Ôi! Tất cả không có nghĩa gì.

- Tại sao tổ tiên mình lại viết một cái gì đó không đầu không đuôi? - Diego phản đối.

- Mình cũng nghĩ như cậu - Hannibal đồng tình - Nhưng... Tro, Bụi, Mưa và Đại dương. Không, mình không thấy mối liên hệ gì.

- Có thể không phải Don Sebastian viết dòng chữ này, mà là một ai khác, trước khi ông trốn vào đây - Bob nói.

- Mình không nghĩ thế - Hannibal nói - Trái lại, mình tin chắc Don Sebastian muốn để lại bức thông điệp cho José; và hũ sơn gần ông đây là cơ sở cho giả thiết của mình. Ngoài ra, không thể nào có ai viết dòng chữ này sau khi ông chết. Kẻ nào đến đây sau ông đã phát hiện bốn xác chết, báo tin... và ta đã không tìm thấy những bộ xương này ngày hôm nay.

- Hay ông viết khi bị sốt - Bob nói thêm - Ông đang bị thương, hấp hối...

- Có thể - Hannibal thừa nhận - Nhưng có một cái gì đó mách cho mình rằng dòng chữ này có nghĩa... Don Sebastian biết rằng José sẽ hiểu ý nghĩa. Tro, Bụi, Mưa và Đại dương... Những từ này như gây nên những âm vang trong hang. Bốn bạn thầm lặp lại trong bụng, và do cố sức tập trung, không để ý ngay rằng có một tiếng động lạ lùng đang vang dần đến mình.

- Babal ơi - Diego đột nhiên lo lắng la lên - Cậu có nghe thấy không?

- Tiếng động từ bên ngoài - Bob thì thầm và lắng tai nghe - Tiếng chân bước. Có người trên Hòn Đá Condor.

- Ba tên cao bồi phải không? - Diego hỏi khẽ.

- Nếu là bọn chúng - Hannibal nói - Bọn chúng sẽ không tìm thấy ta. Ta đã chặn kín lối vào hang.

- Nhưng bọn chúng có thể nhìn thấy vết chân của bọn mình trong bùn - Peter la lên - Khi đó bọn chúng sẽ biết rằng bọn mình ở dưới này. Bọn chúng sẽ lấy đá ra và...

- Đi! Hannibal ra lệnh.

Bốn bạn vội vàng trở về hang nhỏ đầu tiên và ở đó núp hai bên chờ trong bóng tối. Chẳng bao lâu có tiếng nói vang lên từ bên ngoài.

- Bọn chúng kìa! - Peter kêu khẽ.

Tiếng nói nghe gần lại. Rồi bốn bạn nghe thấy tiếng chân trượt bên sườn đồi.

- Các cậu hãy nép mình thật sát hai bên lối vào - Hannibal thì thầm - Nếu bọn chúng kéo đá ra và vào được, thì sẽ không thấy ta ngay. Ngay khi bọn chúng đi qua khỏi, ta sẽ chuồn.

Bây giờ tiếng nói nghe gần sát. Tuy nhiên, không thể nghe được những từ phát âm.

- Tại sao bọn chúng không vào? - Peter ngạc nhiên nói khẽ - Thế nào bọn chúng cũng theo dấu vết bọn mình để xuống đây.

Bên ngoài, vẫn còn tiếng bàn tán. Rồi lại nghe thấy tiếng chân bước giảm dần. Bọn cao bồi đã đi.

Do thận trọng, bốn bạn chờ thêm 15 phút nữa. Rồi Diego nhẹ nhõm thốt lên:

- Bọn chúng không thấy khe vực.

- Không hiểu tại sao bọn chúng không thấy? - Peter nói - Đáng lẽ bọn chúng phải thấy cho dù bên ngoài trời có tối đi nữa.

Hannibal đắm chiêu nhìn dãy đá.

- Thế tại sao ta lại không nghe được những gì bọn chúng nói? - Đến lượt Hannibal nhận xét.

Suốt một thời gian, trong hang không ai nói chuyện nữa.

- Ta hãy mở đường ra - Cuối cùng Peter nói.

Bob bỏ đèn pin bên bờ đá và cả bốn cùng hợp sức kéo về phía mình khối đá

to nhất trong tường đá bảo vệ. Rồi khối đá thứ nhì. Và đến khối đá thứ ba.

Không có ánh sáng, không có luồng gió mát nào đến từ bên ngoài. Khi đó, cả bọn hốt hoảng kéo tất cả những khối đá ra khỏi lối vào hang.

Vẫn không có ánh sáng, không có luồng gió, không có giọt mưa nào.

- Lối ra đâu? - Diego hét lên - Ở đâu?

Peter bò trong khoảng trống tối tăm mà bốn bạn vừa mới giải phóng và sờ vào cái nằm phía trước mặt mình.

- Đá - Peter thông báo - toàn là đá không.

- Ý cậu nói bọn chúng đã chôn sống bọn mình à? Diego tái mặt la lên.

Peter bò lui lui về với ba bạn, mắt mở to do khiếp sợ.

- Không - Peter đáp - Bọn chúng không chôn sống bọn mình... Nhưng một vụ trượt đất mới đã xảy ra. Có những khối đá to rơi trúng ngay khe vực. Vì vậy mà ba tên cao bồi không nhìn thấy khe vực... Bởi vì khe vực không còn nữa! Cũng chính vì vậy mà bọn mình không nghe được những gì bọn chúng nói... Làm gì bây giờ? Bọn mình đã bị mắc kẹt!

Alfred Hitchcock
Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu
Dịch giả: Đài Lan
Chương 19
THOÁT

Hannibal vẫn bình tĩnh.

- Không được hoảng hốt - Thám tử trưởng khuyên - có thể đá không to đến vậy đâu. Thử xem ta đẩy ra được không?

Bốn cậu, chen ép nhau trong khoảng không gian chật hẹp, đếm đến ba, rồi hợp sức cố đẩy một khối đá trước mặt: đá không nhúc nhích một ly nào. Bốn cậu lập lại thao tác với một khối đá khác, cũng không có kết quả gì. Các khối đá che kín hang.

- Thử nữa cũng vô ích thôi - Bob chịu thua.

- Cũng y như muốn đẩy cả đồi - Peter tuyệt vọng nói thêm.

Cả bọn rút lui và buồn bã ngồi xuống đất.

- Một lần nữa, không nên hốt hoảng - Hannibal lập lại - Dù ta không ra ngay được, thế nào rồi gia đình cũng lo lắng và đi tìm. Anh Pico sẽ nói về lâu đài Condor. Nhóm cứu hộ sẽ đến đây. Ta sẽ nghe thấy mọi người cũng như mọi người sẽ nghe thấy ta: tiếng nói của ta sẽ hướng dẫn cho đội cứu hộ.

- Rất có thể không có ai cho đến sáng mai - Peter càu nhàu - Bọn mình sẽ phải qua đêm ở đây.

- Dù có thể đi nữa - Hannibal vui vẻ nói - thì cũng đâu có gì là khủng khiếp lắm đâu. Ta được ở chỗ khô ráo và đủ không khí để thở thoải mái. Thật ra, mình đã để ý đến không khí tốt lành khi ta mới đến đây. Do lối vào bị bít kín từ lâu, chắc chắn phải có khe thông gió. Thậm chí mình tự hỏi không hiểu có lối ra thứ nhì không nữa. Hay ta thử tìm đi?

Được Bob chiếu sáng, Hannibal, Peter và Diego khám xét vách và trần trong hang nhỏ. Nhưng không thấy gì.

- Trái lại - Hannibal thông báo - mình nhận thấy rằng vách ngay bên trái lối vào dường như bằng đất mềm... và thậm chí khá ướt mềm. Có khi đào là ra

được đấy.

- Có thể làm, nếu có dụng cụ - Peter bắt bẻ - Nhưng bọn mình không có gì..
- Vậy thì ta quay trở lại hang thứ nhì. Có khi lại tìm ra lối vào kia ở đó.
- Bob mình đã thám hiểm hang đó rồi mà - Diego nhắc.
- Mình biết, nhưng tìm thử nữa đi. Dù sao, mình muốn xem đi mấy chữ viết của Don Sebastian. Đi!

Thám tử trưởng lôi kéo ba bạn trở về hang bộ xương. Các đầu lâu trắng hệt như đang trêu cười bốn cậu. Rõ ràng là có luồng gió trong hang rộng lớn, nhưng bốn cậu không xác định nơi xuất phát.

- Mình nghĩ nên chịu thua và kiên nhẫn chờ cứu hộ đến - Bob nói sau một hồi tìm kiếm hoài công - Trừ phi trở ra hang nhỏ đào xới.
- Giải pháp dễ chịu quá - Peter nói khẽ - Mình không muốn chờ, mà cũng không muốn đào!
- Nếu buộc phải qua đêm ở đây - Hannibal tuyên bố - thì ta hãy tận dụng để tập trung vào câu đố của Don Sebastian: Tro... Bụi... Mưa... Đại dương.
- Tào lao thôi! - Peter lầm bầm.
- Có thể là những từ khó hiểu, nhưng không hề tào lao - Hannibal chỉnh - Xem nào... Diego đã lưu ý rằng bốn từ này nằm cách quãng không đều. “Tro” nằm riêng. “Bụi” cũng thế, nhưng Mưa và Đại Dương viết sát nhau, như thể người ta muốn nối liền để đọc chung. Vậy ta hãy đọc: Tro... Bụi... Mưa... Đại dương. Có nghĩa gì không các bạn?
- Không có nghĩa gì cả - Peter nhanh miệng khẳng định.
- Mưa và đại dương đều là nước cả - Diego nói.
- Tất nhiên! - Hannibal tán thành.
- Có thể - Bob nói tiếp - rằng mưa và đại dương thật ra là cùng một thứ. Ý mình muốn nói... mưa sinh ra từ hơi nước thoát ra từ đại dương. Hơi nước này biến thành mưa trên bầu trời và rơi xuống để tạo thành sông.
- Vậy - Hannibal tóm lại - mưa xuất phát từ đại dương, quay về với đại dương. Điều này liên hệ với bụi và tro như thế nào?
- Bụi có thể xuất phát từ tro - Diego thử giải nghĩa - Không, không đúng!
- Ta hãy tiếp tục suy nghĩ, các bạn à - Hannibal năn nỉ - Chắc chắn phải có mối quan hệ nào đó, một mẫu số chung nào đó giữa bốn từ này. Chúng có

thể truyền đạt cho José bức thông điệp đơn giản nào đây?

Không thấy ai trả lời, thám tử trưởng thở dài:

- Thôi. Ta hãy tiếp tục tìm, nhưng ta hãy quay về hang nhỏ và đào thử.

- Bọn mình có thể lấy mấy cây súng cũ làm dụng cụ - Peter đề nghị.

- Mình có tuốt nơ vít để đâm vào đất vách tường - Bob nói thêm.

Khi đã quay về hang thứ nhất, bốn bạn xem xét đất mềm bên trái lối vào.

- Trời mưa suốt tuần - Peter nhắc - và nền đất rất thấm nước. Nhưng chắc phải có lớp đất khá dày giữa bọn mình và bên ngoài.

Bằng vũ khí cũ, tuốt nơ vít và vài viên đá dẹp, bốn cậu bắt đầu đào. Lúc đầu, công việc cực nhọc và khó khăn. Nhưng dần dần, khi các thợ đào bắt đầu đi tiến xa trong công việc, đất đỡ ẩm ướt hơn. Thỉnh thoảng, dụng cụ đã chiến chạm phải một cục đá và bốn bạn phải nhổ nó ra khỏi vỏ bùn rồi mới đào tiếp.

Tất cả đều đổ mồ hôi hột. Quần áo, mặt mày đều dính đất nhão. Khi thời gian trôi qua dần, bốn bạn thấm mệt, thấm đói. Cuối cùng, bốn bạn mệt lả phải dừng tay. Khi đó, cả bọn ngủ thiếp đi đến rạng sáng. Bốn bạn ý thức về thời gian đã trôi qua khi nhìn đồng hồ. Nhưng trong hang, đêm tối hắc. Bob hầu như không dám bật đèn vì pin sắp hết. Tuy nhiên, phải tiếp tục công việc.

Tất cả nỗ lực thêm. Cuối cùng đến bảy giờ rưỡi sáng, Peter đặc thẳng kêu lên.

- Mình thấy ánh sáng bên ngoài!

Phấn khởi khi nghe tin, bốn cậu tiến hành mở rộng lỗ nhỏ đã đục được. Lỗ hở nhanh chóng được làm lớn ra, ánh sáng lọt vào hang... và bốn tù nhân mừng rỡ ra ngoài. Cả bọn đứng lặng yên một hồi dưới trời mưa, bên sườn đồi.

- Nghe kìa! - Peter la lên - Các cậu có nghe thấy tiếng ồn không?

Tiếng sông lũ gầm gừ làm rung động cả vùng xung quanh.

Khi leo lên đỉnh đồi, cả bốn dừng lại một lúc nữa để nhìn xuống dưới, trước khi trở xuống phía bên kia.

- Thấy không - Diego kêu - Mất hết một nửa đập.

- Và cả chỗ đất nhô cũng mất luôn - Bob nói thêm.

- Nhìn con rạch kia - Đến lượt Hannibal thốt lên.

Ở dưới, con rạch đã biến thành dòng nước sâu chảy sùng sục điên cuồng. Khối nước tràn qua khỏi đập đã quét sạch chỗ đất nhô phân chia sông Santa Inez khỏi con rạch.

Nay, không chỉ thấy một dòng sông chảy xiết duy nhất, mà là hai dòng lao ra đại dương.

- Ôi! - Bob kinh ngạc kêu - Diego à, bây giờ trang trại nhà cậu không bị thiếu nước nữa rồi!

Bốn bạn bắt đầu đi xuống dốc Lâu đài Condor. Đột nhiên, Hannibal đứng sững lại, mắt sáng rỡ.

- Các bạn ơi! - Thám tử trưởng kêu khê như đang lên đồng - Câu trả lời đây rồi!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 20

THANH GUOM CORTÈS

- Câu trả lời nào? - Bob và Peter ngạc nhiên đồng thanh kêu lên.

Hannibal đã mở miệng để giải thích, nhưng đột nhiên, cậu chỉ vào con đường, bên hông trang trại.

- Mình thấy người - Hannibal la lên - Họ đến đây. Nếu là bọn cao bồi ghê gớm kia...

Nhưng Peter đã nhận dạng được nhóm người mới đến.

- Ba mình và bác Andy - Peter nói - Cảnh sát trưởng và sếp Reynolds đi cùng.

Mừng rỡ, Diego và Ba Thám Tử Trẻ vội vàng ra gặp đoàn người.

- Peter - ông Crentch kêu từ xa ngay khi nhìn thấy con trai - Con có bị thương không?

- Không sao hết, ba à - Peter nở một nụ cười rộng nói.

Nhưng ông Andy không mỉm cười.

- Các con đã làm gì ở ngoài suốt cả đêm vậy? - Ông nghiêm khắc hỏi.

Nhưng ông dịu lại khi nghe Bob trình bày sự cố đã nhốt bốn bạn trong hang.

- Một vụ đất trượt giúp tụi con có được chỗ ẩn trốn, nhưng một vụ khác làm cho tụi con bị kẹt bên trong, nhưng cuối cùng tụi con đã tìm ra được chuyện gì đã xảy ra với Don Sebastian và ba tên rượt theo ông.

- Và cùng lúc giải luôn được vụ bí ẩn - Cảnh sát trưởng mỉm cười nói thêm.

- Và cũng làm cho ba mẹ các cậu lo lắng - sếp Reynolds sáng giọng kết thúc - Pico Alvaro đã nói về tham vọng điên rồ muốn cứu trang trại của các cậu và chúng tôi đã tìm kiếm các cậu suốt cả đêm. Chú của Hannibal, hai phụ tá của ông, cả ông Norris và người của ông ấy đang lục soát phía bên kia sông. Các cậu phải giải thích thật rõ về cuộc mạo hiểm này.

- Thưa bác... - Peter bắt đầu nói.

Nhưng Hannibal ngắt lời.

- Tụi cháu sẽ kể tất cả trên đường đi - Hannibal nói - Cháu không muốn phải lo thêm nữa. Bác có thể báo chú Titus về trang trại Alvaro gặp tụi cháu không ạ?

- Được. Nhưng cậu phải có lý do đủ khả năng làm cho tôi hài lòng. Tôi không chấp nhận những cậu bé mạo hiểm phiêu lưu chơi trò Robinson ở quận tôi.

Canh sát trưởng dùng bộ đàm để yêu cầu những người cứu hộ còn lại hãy tập trung trở về trang trại bị cháy. Vừa đi, đúng như đã hứa, các thám tử vừa kể lại câu chuyện, mô tả cuộc tìm kiếm thanh gươm Cortès và vụ đụng độ với ba tên cao bồi. Khi kể xong, mọi người đã về đến trang trại.

Chú Titus, Hans và Konrad đã có mặt ở đó. Xa hơn một chút có ông Norris, Skinny, Cody và hai người đàn ông.

Phụ tá của canh sát trưởng đang chờ trong xe.

Chú Titus chạy ra với Hannibal.

- Hannibal! Cháu có bị sao không? Còn các bạn của cháu?

- Tụi cháu đều bình an vô sự, chú ạ.

Skinny cũng bước đến gần, cùng ba cậu ấy và Cody.

- Trời! - Nó cười khẩy nói - Tưởng bọn mày khôn hơn chứ! Bị mắc bẫy như một lũ ngốc nghếch.

- Đủ rồi con - ông Norris nghiêm khắc nói - Các cậu à, tôi rất vui mừng khi thấy các cậu không bị sao cả!

- Nhưng các cậu chưa nói cho tôi biết tại sao ba tên cao bồi kia lại săn lùng các cậu? - Canh sát trưởng ngắt lời.

- Bởi vì bọn chúng đã dàn xếp để làm cho anh Pico bị buộc tội đốt lửa trại - Peter kêu - trong khi đó có thể chính bọn chúng đã đốt trang trại của anh Pico!

Cody như gầm lên:

- Chính thằng Alvaro đã gây nên vụ cháy bụi cỏ. Nó quá vô trách nhiệm, không thể nào làm chủ một trang trại.

- Ngày mốt, trang trại sẽ không còn là của anh ta nữa! - Skinny ác miệng nhắc nhở.

- Ba đã bảo con im mà - ông Norris giận dữ về sự can thiệp của con trai - Cả anh nữa, Cody! Anh đừng có nhúng mũi vào chuyện này.

Ông quay sang Hannibal:

- Cậu Jones à, cậu có chứng minh được rằng Pico Alvaro không gây nên vụ cháy bụi cỏ khô khi đốt lửa trại không?

- Thưa ông Norris, tụi cháu biết anh ấy không phải là thủ phạm - thám tử trưởng trả lời - Lúc ba giờ chiều hôm đó, anh Pico đang đội nón trên đầu khi đang đứng nói chuyện với tụi cháu tại sân vận động trường. Do chú cảnh sát trưởng nói rằng đám lửa trại được đốt trước ba giờ, anh Pico không thể nào làm mất nón gần lửa trại.

- Ngoài ra, chính Skinny và ông Cody đây cũng đã thấy anh Pico đang còn nón, bởi vì hai người cũng có mặt tại sân vận động - Bob nói thêm.

- Tôi không nhớ là có thấy Pico đội nón - Skinny tuyên bố.

- Nó có đội đâu mà thấy được - Cody hòa theo.

- Có, anh Pico đang đội nón. Tôi xin xác nhận như vậy - Thám tử trưởng vẫn nói - Và anh ấy vẫn còn đội nón khi chúng tôi cùng anh ấy về trang trại chiều hôm đó. Khi bước vào kho thóc, anh ấy đã treo nón vào cái móc gần cửa, rồi khi nghe báo tin cháy, anh ấy chạy đi, mà quên lấy nón. Đáng lẽ nón đã cháy trong kho thóc. Nhưng nón đã không cháy! Ba tên cao bồi đã đến kho thóc trong khi mọi người đang bận dập cháy trên đồi. Bọn chúng ăn cắp nón và mang đi bỏ gần chỗ đốt lửa trại để làm cho anh Pico bị liên lụy.

- Các cậu không có bằng chứng về chuyện này - Cody không giữ được bình tĩnh, gầm lên - Tại sao bọn cao bồi lại muốn hại thằng Alvaro... nếu bọn cao bồi ấy không do các cậu bịa đặt ra.

Hannibal không thèm để ý đến lời mới nói và nhìn cảnh sát trưởng nói tiếp:

- Thế là bọn chúng cần một kẻ bung xung để nhận tội thay chúng, bởi vì thật ra, chính bọn chúng đã đốt lửa trại, bất chấp quy định. Và cháu cũng

tin chắc rằng chính bọn chúng đã đốt cháy kho thóc và trang trại.

Cảnh sát trưởng Reynolds hỏi:

- Hannibal, cậu có chứng cứ gì về sự phạm tội của bọn chúng không?
- Và làm thế nào để tìm ra bọn cao bồi đó - cảnh sát trưởng khi hỏi thêm.
- Có lẽ phải tìm ở trang trại ông Norris.

Ông Norris tức giận xen vào:

- Cậu định ám chỉ tôi có liên quan đến bọn ấy và tôi có trách nhiệm về những việc làm không hay của bọn chúng à?
- Hoàn toàn không, thưa bác. Thậm chí, cháu nghĩ rằng bác không hề hay biết về sự tồn tại của bọn chúng. Nhưng có một người ở đây biết rõ bọn chúng. Bọn chúng không tự một mình đến kho thóc để lấy nón của anh Pico, đúng không, Skinny?
- Con à? - ông Norris nhìn con trai la lên.
- Nó khùng rồi ba ời, ba đừng nghe nó!

Hannibal thọc tay vào túi áo lấy ra xâu chìa khóa xe.

- Tụi cháu đã tìm thấy bộ chìa khóa này trong kho thóc - Hannibal giải thích - Ba tên cao bồi đang tìm chìa khóa. Đó là lý do tại sao tụi cháu bị bọn chúng trượt theo: bọn chúng muốn lấy lại xâu chìa khóa tố cáo bọn chúng... xâu chìa khóa mà bọn chúng đã làm mất khi đi lấy nón của anh Pico. Cháu đoán chắc đây là chìa khóa xe tải nhẹ trang trại bác Norris.
- Xe tôi à? - ông Norris thốt lên và quay sang xe mình.
- Dạ đúng, thưa bác, cháu tin chắc - Hannibal nói - Bác có muốn cháu thử không... trừ phi con trai của bác cho phép so sánh với bộ chìa khóa đang cầm?

Skinny đỏ mặt.

- Tôi... tôi... - Skinny cà lăm.

Rồi nó trừng mắt nhìn Cody:

- Ba ời, con đưa chìa khóa của con cho Cody. Cody nói là bị mất chìa khóa khi có cháy. Cody không hề cho con biết rằng...
- Đồ mách lẻo mắc dịch - Cody tức tối thốt lên. Đúng, xâu chìa khóa này của tôi. Tôi đánh mất khi lấy cái nón của tên Mêhicô. Nhưng Skinny biết chuyện mà.

Bây giờ mọi ánh mắt đều chĩa và ông quản lý trang trại Norris.

- Bọn cao bồi ngu ngốc kia là bạn tôi - hẳn nói tiếp - Chúng đang... gặp rắc rối, nên tôi giúp và cho chúng cắm trại trên đất của ông chủ tôi. Tôi đã dặn kỹ là không được đốt lửa trại, nhưng bọn ngu đã không nghe. Tôi biết là nếu biết sự thật, ông Norris sẽ đuổi việc tôi. Chúng tôi đến trang trại Alvaro, tôi thấy nón của Pico trong kho thóc, tôi lấy và sau đó tôi bỏ gần chỗ đốt lửa trại của đám bạn tôi. Xui xẻo là tôi đánh mất chìa khóa.

- Sao anh không tìm ngay? - Cảnh sát trưởng nghiêm khắc hỏi.

- Thì... tôi... tôi vội muốn lấy cái nón đi... tôi sợ bị thấy và...

- Và kho thóc đang cháy! - Peter la lên.

- Ở ơ... đâu phải lỗi tại tôi. Tôi không hề muốn gây thiệt hại gì. Tôi chỉ muốn tránh không để ông chủ phát hiện Cap, Pike và Tulsa trên đất mình... và cả đám lửa trại mà bọn chúng lỡ đốt. Nhưng khi nghe nói là chúng tôi muốn sáp nhập trang trại Alvaro vào đất mình, ba thằng ngốc ấy tưởng giúp ích cho chúng tôi khi đốt kho thóc và trang trại. Khi tôi hay tin, thì đã quá trễ... Và chìa khóa tôi còn trong kho thóc.

- Ông đã luôn tìm cách ngăn cản chúng tôi giúp nhà Alvaro - Bob giận dữ nói - ông và Skinny. Các người đã rình rập, nghe lén ở cửa sổ, hù dọa chúng tôi...

- Tôi chỉ làm công việc của mình - Cody phản đối.

- Từ nay anh được miễn làm công việc ấy - ông Norris phản nộ phán - Anh đi gom hành lý đi. Tôi đuổi việc anh. Còn con nữa - ông Norris nói với Skinny - ba sẽ nói chuyện với con sau.

- Cody được phép đi thu gom hành lý, nhưng phụ tá của tôi sẽ đi theo. Ngay từ bây giờ, tôi buộc tội Cody vì đã tạo bằng chứng giả để tố cáo Pico Alvaro.... trong khi chờ nghe những lời buộc tội khác nghiêm trọng hơn.

Cảnh sát trưởng, phụ tá của ông và Cody ra đi bằng xe. Ông Norris ra lệnh cho con trai lên xe tải nhẹ chờ, rồi quay sang bốn cậu:

- Tôi muốn có trang trại Alvaro và tôi sẽ có - ông thô lỗ tuyên bố - Nhưng tôi chưa bao giờ có ý định chiếm đoạt trang trại bằng những cách bất lương. Xin lỗi các cậu!

Trước khi đến lượt mình ra đi, Reynold mỉm cười với bốn bạn.

- Các cậu đã chứng minh rằng Pico Alvaro hoàn toàn vô tội, giỏi quá! Anh ấy sẽ được thả ngay. Các cậu làm việc giỏi thật!

Chú Titus xem đồng hồ.

- Đã đến lúc các cháu đi tắm rửa và ăn chút gì - chú nói với ba thám tử và Diego - Rồi sau đó ta sẽ xem các cháu đủ khỏe để đến trường chưa.

- Thưa chú - Hannibal trình trọng trả lời - chú hãy để cho tụi cháu ở lại đây thêm 15 phút nữa. Cháu nghĩ như vậy là đủ!

- Đủ để làm gì hả Babal? - Bob ngạc nhiên hỏi.

- Để ngăn cản ông Noris chiếm đoạt trang trại nhà Alvaro! - Hannibal tuyên bố - Và để tìm ra thanh gươm Cortès.

- À! Lúc này cậu nói là cậu đã có câu trả lời - Diego la lên.

- Đúng! - Thám tử trưởng khẳng định - Theo mình!

Trong khi Hans và Konrad lên xe tải nhẹ ngồi chờ, Hannibal lên đường cùng các bạn và chú Titus. Trời đã tạnh mưa, ánh mặt trời yếu ớt đang cố đâm xuyên qua mây. Khi đến gần cầu bắc qua con rạch, thám tử trưởng dừng lại.

- Các cậu có nhớ trích đoạn nhật ký thiếu úy Mỹ dưới quyền tướng Fremont? - Hannibal hỏi - Đoạn ông khẳng định đã thấy Don Sebastian trên ngọn đồi cao ở phía đông sông Santa Inez?

- Nhớ - Peter nói - Và chính cậu đã lưu ý với bọn mình rằng ông ấy viết sai bởi vì không có ngọn đồi nào nằm ở phía đông.

- Thì hôm nay đã có giống y như đáng lẽ phải có hồi năm 1846! - Hannibal đắc thắng thốt lên - Nhìn đây!

Đúng vậy. Nay khi con rạch đã biến mất và nhường chỗ cho một dòng sông chảy xiết, dường như sông Santa Inez đã nhân đôi. Cortès cưỡi con ngựa không đầu đứng sững trên chỗ đất cao nhìn xuống một nhánh sông, tức là phía trên con rạch cũ.

- Vào năm 1846 và trước đó nữa - Hannibal giải thích - có lẽ sông Santa Inez được chia làm hai nhánh giống hệt nhau như ngày hôm nay... chứ không giống như hôm qua. Mình nghĩ rằng vào năm 1846, khi đến đây, thiếu úy Mỹ đã nhìn thấy cảnh tượng như thế này. Về sau, một vụ trượt đất đã dựng lên chỗ đất nhô và tách riêng một nhánh sông. Có lẽ một vụ trượt

đất như vậy đã bịt kín lối vào hang. Thế là một nửa sông đã trở thành con rạch và đã khô cạn đi theo thời gian

- Và trên bản đồ thời đó - Bob nhận xét - không thể nào phân biệt được một dòng sông với một con rạch.

- Vậy là rút cục ông thiếu úy nói đúng - Peter nói - Đúng là ông đã thấy Don Sebastian trên ngọn đồi. Thiếu úy đã thấy ông động đậy, nên thiếu úy tưởng là đã thấy con ngựa động đậy luôn, là vì thiếu úy tưởng đó là ngựa thật. Thiếu úy không hề biết là có bức tượng.

- Đúng, Peter à. Nhưng ta hãy leo lên đó! Có lẽ ta sẽ tìm ra lời giải của vụ bí ẩn.

- Ý cậu nói lời giải của vụ mất tích thanh gươm hả? Cậu nghĩ bọn mình đã bỏ sót một chi tiết khi xem xét tượng à?

- Tro... Bụi... Mưa - Đại dương! - Thám tử trưởng hát lầm rầm - Mình tin chắc đó là bức thông điệp cuối cùng mà Don Sebastian gửi cho con trai José. Về việc này, không còn gì nghi ngờ nữa hết. Các bạn thử suy nghĩ đi! Mưa sinh ra từ đại dương và cuối cùng lại quay về đại dương. Thế còn tro thì quay về đâu? Bụi thì đi đâu? Nên nhớ rằng dân Tây Ban Nha ở California rất sùng đạo. Họ...

- Tro trở về với tro! - Diego la lên.

- Và cát bụi trở về với cát bụi - Bob nói tiếp - Đó gần giống cái câu người ta thường đọc trong lễ tang. Dù sao, câu này có nghĩa rằng cuối cùng mọi vật đều quay về nơi xuất xứ.

- Đúng, Bob à! - Hannibal tán thành - Bị trọng thương, Don Sebastian chỉ kịp để lại một bức thông điệp mà con trai sẽ hiểu được. Ông chỉ nơi ông đã giấu thanh gươm của nhà chinh phục. Gươm đã quay trở về nguồn, bên cạnh chính Cortes.

Nhóm nhỏ vừa mới đến trước tượng cười ngựa.

- Ý cháu muốn nói rằng thanh gươm được giấu trong tượng, giống như cái bảo vệ bao à? - Chú Titus nói.

- Nhưng bọn mình đã xem xét tượng này rất kỹ mà - Diego bắt bẻ - Thanh gươm không thể nào giấu bên trong được.

- Cậu đừng nói rằng Don Sebastian đã chôn gươm nhé - Peter nói thêm -

Chỉ nghĩ đến việc lại phải đào đất, là mình thấy ngán đến tận cổ.

- Yên tâm đi Peter, ta sẽ không phải đào đất. Ta đã thấy ngạc nhiên rằng Don Sebastian lại tách thanh gươm quý báu khỏi cái bảo vệ bao. Thì bây giờ mình đã đoán ra được nguyên nhân.

- Nói nhanh đi? Thanh gươm đâu?

Hannibal nở một nụ cười rộng.

- Các cậu có nhớ hủ sơn đen mà ta đã tìm thấy trong hang, và được Don Sebastian dùng để viết bức thông điệp không? Trước khi viết bốn từ cốt yếu gọi cho José, ông đã dùng sơn để làm việc khác. Ông đã trả thanh gươm lại cho chủ sở hữu đầu tiên của nó... thanh gươm không giấu bên trong tượng các bạn à. Mà là giấu... trên đó!

Hannibal vừa nói vừa nắm lấy thanh gươm tưởng như bằng gỗ treo bên hông tượng Cortès. Cậu kéo thật mạnh, thanh gươm sút ra, kéo theo những cái đinh giữ nó. Đi ngang, gươm va vào thân con ngựa không đầu... và kêu leng keng. Khi đó, Hannibal rút ra khỏi túi một con dao và tiến hành cạo một phần bề mặt bao gươm. Đúng lúc đó, cuối cùng mặt trời lóe lên được giữa hai đám mây, và trên phần vừa mới cạo, làm óng ánh những tia vàng. Hannibal cạo nữa. Dưới ánh mắt thích thú của mọi người, bao gươm óng ánh muôn màu: xanh dương, đỏ, xanh lục... Hồng ngọc, ngọc lam, ngọc bích và cả kim cương nữa.

Hannibal cố gắng kéo thanh gươm ra khỏi bao. Lưỡi gươm ánh lên.

- Thanh gươm Cortès đây! - Thám tử trưởng trình trọng tuyên bố.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Con Ngựa Không Đầu

Dịch giả: Đài Lan

Chương 21

CÔNG LÝ CHIẾN THẮNG

- Các cậu à - Alfred Hitchcock nói với Ba Thám Tử Trẻ đang tập trung trong phòng làm việc của ông - Tôi xin hết lòng khen ngợi các cậu đã làm sáng tỏ vụ này một cách xuất sắc. Đặc biệt là suy luận của Hannibal hết sức tài tình.

Ba thám tử trẻ đến để xin nhà đạo diễn viết lời tựa cho cuộc phiêu lưu mới này, mà Bob sẽ viết lại. Lính bảo vệ vũ trang hộ tống bộ ba, bởi vì ba bạn đã mang theo thanh gươm Cortès tuyệt đẹp mà ông Hitchcock yêu cầu xem tận mắt. Đặt trên bàn làm việc của nhà đạo diễn, thanh gươm, không còn lớp sơn đen nguy trang nữa, sáng lên ngàn tia màu: ánh vàng bạc hòa với ánh đá quý. Hannibal chỉ một viên ngọc bích: đó chính là viên đá quý mà ba thám tử trẻ đã phát hiện dưới đáy nơi ẩn trốn, được thợ kim hoàn gắn trở lại.

- Độc nhất vô nhị - ông Hitchcock thở dài vuốt ve thanh gươm bằng ánh mắt đầy chiêm ngưỡng pha với một chút thèm muốn - Từ nay, gia đình Alvaro không còn phải lo lắng nữa. Thế còn những kẻ gây rắc rối cho họ thì sao?

- Cảnh sẽ trưởng đã bắt giữ ba lên cao bồi trốn trên vùng đồi núi: bang Texas đang đòi chúng để xử vì nhiều tội trộm cắp. Chúng đã khai là đốt trang trại Alvaro, như vậy Cody vô tội, ít nhất về điểm này - Hannibal giải thích.

- Thế còn Cody vẫn được tự do à? - Ông Hitchcock hỏi.

- Ồ không - Bob đáp - Hắn còn nhiều tội lắm: tạo bằng chứng giả để buộc tội anh Pico, đồng lõa với bọn tội phạm bị cảnh sát truy nã, chưa kể tội thả chó dữ đuổi tụi cháu.

- Ngược lại, Skinny không bị gì - Peter nói - Luật sư của ba nó cho rằng nó chỉ phạm tội im lặng mà thôi, và qua đó bao che hành động của Cody và ba

tên cao bồi. Dưới mắt luật sư, thủ phạm chính là Cody: hẳn ảnh hưởng quá nhiều lên Skinny. Ông Norris đã gửi con trai vào một trường quân đội, xa bang này.

- Cha mẹ dễ dãi quá là có tội - ông Hitchcock thở dài - Hy vọng rằng kỷ luật quân đội sẽ có khả năng thay đổi cách suy nghĩ của Skinny. Còn thanh gươm Cortès sẽ ra sao?

Hannibal phá lên cười.

- Khi thấy gươm, ông Norris đòi mua!

- Và tất nhiên là đề nghị giá thấp nhất so với mọi người - Bob nói thêm - Cháu nghĩ bố của Skinny rất keo kiệt. Có ngân hàng địa phương ứng cho gia đình Alvaro số tiền cần thiết để thanh toán ngay khoản cầm cố mà ông Norris đang giữ. Nên anh Pico và Diego có ít thời gian trước mắt để quyết định sẽ làm gì với thanh gươm.

- Tin giờ cuối - Peter nói rõ - hai anh em định bán thanh gươm quý báu cho chính phủ Mêhicô để trưng bày ở Viện Bảo tàng lịch sử quốc gia. Đương nhiên là sẽ nhận được ít tiền hơn so với bán cho một tư nhân giàu có, nhưng anh Pico khẳng định rằng thanh gươm Cortès thuộc về lịch sử Mêhicô và dòng họ Alvaro.

- Quyết định tương xứng với danh dự của anh ấy - ông Hitchcock nói.

- Dù sao - Hannibal giải thích - nhà Alvaro sẽ có đủ tiền để trả tiền vay, xây mới trang trại và hiện đại hóa thiết bị nông trang. Và thậm chí đủ để - thám tử trưởng mỉm cười kết thúc, để... mua luôn trang trại của ông Norris!

Ông Hitchcock há miệng kinh ngạc.

- Sao? Tên Norris làm tàng kia đã từ bỏ ý muốn trở thành địa chủ lớn nhất vùng à?

- Dạ phải, thưa bác - Peter mỉm cười khẳng định - Nghe nói anh Pico có thể đòi bồi thường thiệt hại về những hành động xấu xa của tên Cody. Khi biết như vậy, ông Norris đã đề nghị bán đất mình thật rẻ, với điều kiện là không bị thừa kiện.

- Ngoài ra - Bob kết thúc - anh Pico và Diego sẽ còn có thể mua lại phần lớn đất cũ của dòng họ.

- Tuyệt! - ông Hitchcock thích thú reo lên - Vận mệnh đã đến. Công lý

chiến thắng! Tôi sẽ hết lòng viết lời tựa cho quyển sách của các cậu.
Sau khi cảm ơn, Ba Thám Tử Trẻ chào ông ra về cùng với thanh gươm và
lính bảo vệ hộ tống.
Nhà sản xuất phim lòng danh mỉm cười ngồi lại bàn làm việc, ông vui
sướng thấy cuộc phiêu lưu này kết thúc có hậu.
Nhưng lúc nào lại chẳng được như thế đối với tất cả các cuộc phiêu lưu của
Ba Thám Tử Trẻ?

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Đánh máy: HanAn

Nguồn: HanAn - VNthuquan - Thư viện Online

Nhà Xuất Bản Trẻ (2001)

Được bạn: Ct. Ly đưa lên

vào ngày: 27 tháng 9 năm 2010